

ကိုယ့်ကိုယ်

ပုဒ်သားသားပုဒ်သားသား

BURMESE
CLASSIC

2007

ဒို့တာဝန်အရည်အဝန်း

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး..... ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး.... ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး..... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက် သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးစည်းချက်(၄)ရပ်

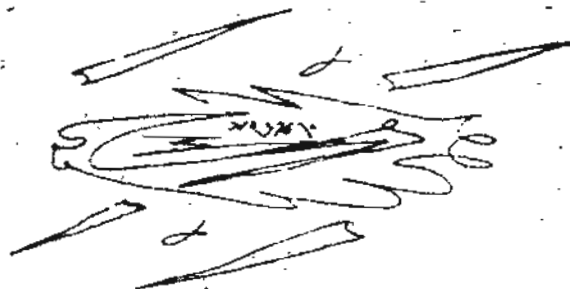
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးစည်းချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဇေယျာကျွန်းစီးပွားရေးနှင့် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်း ဥည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ကမ္ဘာ့ရေးစည်းချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE CLASSIC

မွေးမေ
မွေးဖေ
ပြီးတော့
သင်ဆရာ၊မြင်ဆရာ၊
ကြားဆရာ ဖြစ်သည့်
ဆရာသော်တာဆွေအား
ဤစာအုပ်ဖြင့်
ဂါရဝပြုပါသည်။

ကိုပိုက်
(၂၀၀၈)

ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၃၁။ ကိုပိုက်	* အမေသီလျှင်ဘယ်သို့နေမည်
၃၂။ လယ်တွင်းသားစောချစ်	* ပရိသတ်ရွှေမှာ ဟောပြောနည်း
၃၃။ ကိုပိုက်	* မေတ္တာစွမ်းရည်နှင့်မုဆိုးများ
၃၄။ ကိုပိုက်	* ပုတီးနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ
၃၅။ ကိုပိုက်	* အငြိမ့်အတေး
၃၆။ အေးကတောခင်မောင်ညွန့်	* ကျွန်တော်မြန်မာပြည်သား
၃၇။ ကိုပိုက်	* ထူးဆန်းသောနှလုံးသားနှင့်လူ
၃၈။ မင်းလူ	* နှုတ်ခမ်း၏လောင့်စွန်းများ
၃၉။ နုယဉ်	* ယစ်ရွှေရည်ကိုချစ်တဲ့သူ
၄၀။ ကိုပိုက်	* ကံကြမ္မာ၏သားကောင်
၄၁။ ကိုပိုက်	* တစ်ယူသန်
၄၂။ ကိုပိုက်	* သားကောင်တစ်မြစ်လဲမုဆိုး
၄၃။ လယ်တွင်းသားစောချစ်	* တစ်ခုလပ်ပေမယ့်ကွက်လပ်မရှိ
၄၄။ နုယဉ်	* လက်ရွှေစင်မြန်မာပြည်ဖွား
၄၅။ ကိုပိုက်	* အရိပ်တရွှေမုဆိုးများ
၄၆။ သုမောင်	* ခလုတ်တိုက်မိသောစရိုက်များ
၄၇။ ကိုပိုက်	* နှစ်မြာဝိညာဉ်
၄၈။ ကိုပိုက်	* လောဘသားကောင်
၄၉။ ကိုပိုက်	* သူကြမ္မာကိုယ်ကြမ္မာနှင့်မုဆိုးများ
၅၀။ မင်းလူ	* လက်နဲ့ရေတဲ့စာ
၅၁။ ကိုပိုက်	* မနင်းဖြူ ဘာလဲ ဘယ်လဲ
၅၂။ ကိုပိုက်	* ခံယူထိုက်သူ
၅၃။ ကိုပိုက်	* ညာသနဲ-နာကန်
၅၄။ ကိုပိုက်	* သူကောင်းမဖြစ်ချင်နေ
	* သူယုတ်မာမဖြစ်ကြစေချင်
၅၅။ ကိုပိုက်	* ကဗျားကျော်ခ

ယခုလ

မှန်သောအမှားနှင့်သားကောင်

ဆက်လက်ရရှိအောင် (ခန့်ဖြူ) မြိုင်ရာစာတွတ်ပီ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ

စာအုပ် ၅၆

ကိုပိုက်

BURMESE CLASSIC

မှန်သောအမှားနှင့်သားကောင်

အမှတ်(၄/က) အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်ထော်၊

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ ၇၀၁၉၅၈, ၀၉-၅၀၀၂၄၆၂

ဇာမုဒွင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၅၅၀၂၀၈
ဇာမုဒွင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၂၇၀၂၀၈

ဗျက်နာရုံးသရုပ်ဖော်

သံနိုးအော်သစ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဝထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်လ

၂၀၀၈-ခုနှစ် မေလ

အုပ်ရေး

(၅၀၀)

ဗျက်နာရုံးဗလင်

စိန်နှင်း

အတွင်းဗလင်

စော်ခိုး(ထတိုင်ဆွေ)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်နီနီဆန်း

ထွက်ပီဇာပေ(၇၃၈၂၅)

အမှတ်(၄/က)၊ အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်တော်၊

ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဗျက်နာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ထွက်ပီဇာပေ(၇၃၈၂၅)

အမှတ်(၄/က)၊ အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်တော်၊

ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

တစ်အုပ်

(၁၀၀၀) ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

မှန်သောအမှားနှင့် သားစကောင့်

မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာလေးသည် နေအလင်း ကွယ်
ပျောက်သွားသည်နှင့် ဆိတ်ငြိမ်လို့သွားချေ၏။ သို့ပေမည်လို့ တောင်
ပေါ်တွင် လေပြင်းတိုက်ခိုက်လေသည့်အခါ သားရဲကောင်တို့၏
အသံ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရချေ၏။ တောင်ပေါ်မှ တောခွေး
ကောင်တို့၏ ပြိုင်တူအူဟစ်သံသည် မီးလောင်ကုန်းရွာအတွင်းရှိ
ကလေး ငယ်တို့ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကို ဖြစ်စေ၏။

အခါတိုင်းနေ့တွေဆိုလျှင် သည့်လောက် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း
မရှိပါချေ။ ယခုတွင်မတော့ ရွာသူကြီးဦးစာမထီအိမ်နှင့် နှစ်အိမ်
ခြားလောက်တွင် အသုဘရုပ်အလောင်း ရှိနေခြင်းကြောင့် အခါ
တိုင်းနေ့ထက် ခြောက်ခြားဖွယ် တိတ်ဆိတ်လို့ နေချေ၏။ နက်ဖြန်
ဆိုလျှင် ထိုအသုဘအိမ်မှ ထိုရုပ်အလောင်းကို ရွာလူပီသုဿာန်၌

ထွက်ပီဇာပေ

မေ့ရသောအခန်းနှင့် သားတောင်

တိုပိုက် - ၉

မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ညတွင်ပင် ရုပ်အလောင်းကို
စောင့်သူတို့သည် အပျော်တမ်းဖဲရိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းပင်
မရှိပါချေ။ ဘယ်တွက်ပါလိမ့်။ အသုဘအိမ်သည် သည်လိုညမျိုး
တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဖြင့် စည်ကားမှု အနည်းအကျဉ်းတော့
ဖြင့် ရှိရမည်ဖြစ်ပြီး သုသာန်တပင်လို့ ဖြစ်နေတော့၏။

တရွာလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်ဆိုပေမင် . . .
“ဧထိ ကလိုမူး သေရတာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
အဟုတ်လား”

ဆိုသည့်အမေးစကားသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို
ထိုးစာတ်ထွက်လာချေ၏။

“ပြောကြတာပဲကွာ”

“ဘယ်လိုတွေ ပြောကြတာတုန်း”

“နန်းထွေးထွေးရိုက သတ်လိုက်တာလို့ ပြောကြတာပဲ”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို နန်းထွေးထွေးရိုဆိုတာ . . .”

သူက သေပြီပဲ . . .

“ဖထိကလဲဗျာ သေပြီဆိုတဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လူသတ်နိုင်မှာတုန်း”

ကျွန်တော်က မရှင်းလင်းသည်ကြောင့် သို့မေးလိုက်၏။

“သူသေပြီးဆိုတာကလည်း ပြောကြတာပဲလေ၊ တကယ်တော့
တိကျရော သိသူမရှိတာ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြလို့
မဖြစ်ချေဘူးလား”

သို့မေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေး
အတွင်းမှ လက်နှစ်လုံးသာသာရှိတော့သည့် အရက်ကို နော့သောက်
လိုက်၏။

‘အီကုတ်’ အကြော်တစ်ခုကို ကောက်ယူဝါးလိုက်၏။ ပြီး
ဖထိစာမထီ ဘာပြောမည်ကို နားစွင့်ထားလိုက်၏။

“သည်လိုကွ . . . နန်းထွေးထွေးရိုဆိုတာ လဟာမငယ်က ကလေးမ
လေး။ ငါတို့သည်ရွာသား ဖိုးရွေးနဲ့ ရည်ငံနေကြတာလေ၊ လာမည့်
နွေဦးမှာတင် လက်ထပ်ကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိကြတာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်လလောက်က ကွမ်းသီးမြောင်ဆင်စခန်းကို ဈေးရောင်းဖို့အသွား
သစ်လုံးတင်ကားကြ၊ စီးသွားရာကနေ ကားချောက်ထဲ ထိုးကျတဲ့
အထဲ ပါသွားတယ်လေ၊ ကားကြိုစီးတဲ့သူတွေအားလုံး သေကုန်
ကြပါကောကလား၊ ချောက်က အတော်နက်တာကလား၊ တကယ်
လည်း အသက်ရှင်စရာအကြောင်း မရှိနိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး
နောက်ပိုင်း ကွမ်းသီးမြောင်ကို အသွားအလာသိပ်မရှိကြတော့ဘူး”

“ဘာလို့တုန်း”

“သေတဲ့လူတွေက ဟအားမြှောက်တယ်ဆိုပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖထိရယ် . . . ကောလာဟလတွေပဲ
ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူးကွ... အဲဒီမယ်သေသွားတဲ့ နန်းထွေးထွေးရီကိုတောင် မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့သူရှိတယ်ဆိုပဲ”

“သူမသေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး... နို့လဲဖြစ်နိုင်တယ်။ သေတဲ့သူတွေအလောင်းကောက် တော့ နန်းထွေးထွေးရီရဲ့အလောင်း ရမလာဘူး”

“သားရဲကောင်တွေ ဆွဲသွားတာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ”
တချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေ၏။

“အေးလေကွာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”
“နို့ဖြင့် မေးရပါဦးမယ်။ နန်းထွေးထွေးရီက မသေဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် လည်း သည်လမ်းသည်စရိုးကို သူသိနေတာပဲ။ သူ့ရွာကိုတော့ ပြန် လာရမပေါ့... ”

သို့ ပြောလာသည့်သူကြီးကတော်ကို ကျွန်တော် လှမ်း ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

ဖြစ်နိုင်ချေကို တွက်ဆပြောလေခြင်းပါကလား။
“ခက်တာက သူသေမသေက ကိစ္စမရှိဘူးကွ။ ဖိုးခွေးပျောက်နေတာ က ကိစ္စပဲ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“အေး ဖိုးခွေးတစ်ယောက် နို့စူဝှဝ မူးနေတော့တာပဲ။ နန်းထွေးထွေးရီ

သေပြီ သိတဲ့နေ့ကတည်းကပေါ့... အဲလို နန်းထွေးထွေးရီက ကွမ်းသီးမြှောင်စခန်းနားမယ် တွေ့တွေ့နေကျတယ်ဆိုတော့ ဖိုးခွေး လည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး အဲဒီသွားလားမသိဘူး”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြန်လာမှာပေါ့။ ဘယ်တုန်းက သွားလဲ”
“ဟိုဘက်အိမ်က အကောင်မသေခင် တစ်ရက်လောက်က ထွက် သွားတာပေါ့” လို့ သူကြီးကတော်က ဝင်ပြောလေ၏။

“အဲဒီဘက် သွားတယ်ဆိုတာ အထင်ပြောရတာလေ။ တကယ်တော့ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းကို မသိကြတာ။ ဖိုးခွေး အဲလိုထွက်သွားတာ ပြဿကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူ့အမေကြီးက ပြဿမှာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဖိုးခွေးက အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာလေ။ အသက်(၇၀ ကျော်ပြီ။ ဖိုးခွေးက သူ့အမေကြီးကို သိပ်ချစ်တာကလား။ စုလိုပဲ။ သွားပြီး ထွက်သွားနိုင်လောက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ် ဘူး။ ငါ့အထင်တော့...”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ဖထိ။ ဖိုးခွေး တစ်စုံတ ဖြစ်နေလို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့”

“အေးကွာ။ မင်းတို့ရောက်တုန်းရောက်မီက ဖိုးခွေးကို ပေးကြပါဦး”

“နို့ဖြင့် ဖိုးခွေးအမေကြီးကော”

၁၂ ခုန့်သောစာမှာနှင့် သားတောင်

“သူ့ကိုတော့ မင်းတို့အစိုးပဲ သွားသွားကြည့်နေရတယ်လေ”

“နို့ဖြင့် ဖထိရယ်၊ နန်းထွေးထွေးရုံနဲ့ပတ်သက်လို့ သိထားတာတွေ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“အထွေအထူးကတော့ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ၊ သည်လိုပဲ တောတက်သွားတဲ့သူတွေ တွေ့မိတယ် ပြောကြတာပါပဲ၊ အဲဒီစကားကို ယုံပြီး ဖိုးခွေး ရွာကထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊”

“ကဲ ကိုပိုက်ရေ အထွေအထူး စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ မနက်ဖြန်ကို ကွမ်းသီးမြှောင်ဘက် သွားကြတာပေါ့”

“ဖထိရယ် တစ်ခုမေးစရာ ရှိသေးတယ်”

“မေးလေ”

“ဟိုဘက်အိမ် အသုဘက ဘာလို့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ လူတွေ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေတာလဲ”

သို့မေးသည်တွင် ဦးစာမထီတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေတော့၏။

“ဖထိ ဘာလဲ ပြောရမှာအခက်တွေ့လျှင်ဖြင့်လည်း မပြောပါနဲ့လား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“တော်ကလဲ... အကြောင်းခံပြောပြမှ သူတို့သိကြမှာပေါ့၊ ဘာကိုတွေ့ပူနေတာတုန်း၊ ရှင်ပဲ ဖိုးခွေးကို တွေ့အောင်လိုက်ရှာ

ခိုင်းတယ် မဟုတ်လား၊ သည်တော့ အတိုင်းသင့်အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြသင့်တာပေါ့”

သို့ပြောလာသည် သူကြီးကတော်ကို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

ပြီး ဖထိစာမထီကိုလည်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဦးစာမထီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေပြီး

“ဟင်း... ဆရာလေးတို့အတွက် ယုံတမ်းစကားဖြစ်နေပြီလားတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီသေတဲ့ကောင်က တောထဲသစ်ခုတ်ပြီး ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ပြန်လာတာလေ၊ သူ့ငှက်ဖျားက အတော်လေးကို ကျုံ့နေပြီလေ၊ သတိရတချက် မရတချက်ပဲပေါ့၊ ကယောက်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောကုန်ပြီလေ၊ သတိလက်လွတ်လည်း ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ကြားကနေ ‘ကိုခွေး ကိုခွေး ကိုခွေး’လို့ ညည်းတမ်းတနေတော့ ငါလည်း ဖိုးခွေးကို မှာခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့၊ တကယ်ပဲ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းတယ်ကွ၊ ဖိုးခွေးနဲ့အဲဒီကောင် သိကြတာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ သူ့ပါးစပ်ဖျားက ကိုခွေးဆိုတာကို ဘာလို့တမ်းတမှန်းလည်း မသိပါဘူးကွာ၊ ဖိုးခွေးလည်း ရောက်လာကော ‘နင် ငါ့ကို ပစ်ထားတယ်၊ ငါ့ကိုလာခေါ်လို့ ပြောပြီး ဆုံးသွားတော့တာပဲ၊ ရွာထဲကတော့ ပြောကြတာပေါ့၊ ဖိုးခွေးတောင်မလေး နန်းထွေးထွေးရုံ ဝင်ပူးတာတဲ့လေ၊ နို့ကြောင့် ဘယ်သူမှ အသုဘအိမ်ကို မသွားကြတော့ဘူး၊ ဖိုးခွေးလဲ အဲဒီနောက်ပိုင်း

ရွာက ပျောက်သွားတော့တာပဲ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်က ထဲ့ထဲ့လေးပြုံးပြုံး ခေါင်းကို ညင်သာစွာခါယမ်း
ပြလာချေလေ၏။

“ကဲ ကဲ ဆရာလေးတို့ ခရီးပမ်းလာကြတယ် မဟုတ်လား
နက်ဖြန်လည်း ခပ်စောစောသွားရမယ်ဆိုတော့ စောစောနား
အိပ်ကြချေ။ ငါ ဖိုးသံလုံးလည်းပြောထားတယ်။ နက်ဖြန် သူ ဖာလာ
ဘက်သွားလိမ့်မယ်။ သစ်သွားတိုက်မယ် ပြောတယ်။ ဆရာလေးတို့
သူလည်းကြည့်ဖို့ ဖာလာထိလိုက်သွားပေါ့။ အဲဒီကနေတဆင့် ကွမ်းသီး
မြောင်သွားမယ်ဆိုလျှင် အတော်နီးသွားပြီပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်နေ့နံနက် စောစော
ထကာ မနက်ခင်းစာ သူကြီးစိမ့်ပေးထားသည့် ပဲကောက်ညင်းနှင့်
ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းကို တဝစားလိုက်ကြပြီးနောက်
ဖိုးသံလုံးနားလည်းဖြင့် မီးလောင်ကုန်းရွာမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတလျှောက် ဖိုးသံလုံးသည် ဖိုးရွေးအကြောင်းချည်း
ပြောလေ၏။ ဖိုးရွေးနှင့်နန်းထွေးထွေးရဲ့ အင်မတန်သဘောထား
ပြည့်ဝပုံ၊ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပုံ၊ သို့ကြောင့်လည်း
နန်းထွေးထွေးရဲ့တစ်ယောက် သေတာတောင်မှ ဖိုးရွေးကို သတိတရ
ရှိကာ သေခါနီးတို့လူကိုဝင်ပူး၍ ဖိုးရွေးထံအရောက်လာပုံတို့ကို
ပြောပြလာချေ၏။

“အဲလိုပြောတာ ခုသေတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲလား”

ကျွန်တော်က ဖိုးသံလုံးကို မေးလိုက်၏။

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ တောတောင်ထဲမယ် ဖျားနာပြီး
သေလုမျှောပါးဖြစ်နေတဲ့ သူတွေမှန်သမျှ နန်းထွေးထွေးရဲ့က ဝင်ပူး
တာပဲလို့ ပြောရလျှင်ဖြင့်လည်း ရလောက်တယ်ဗျာ”

“ဟေ”

“ဖိုးရွေးကလည်း နန်းထွေးထွေးရဲ့ကို ချစ်သလားမမေးနဲ့၊ အဲလို
ကြုံရဖန်များလေတာ သူ့ကောင်မလေး မသေဘူးထင်ပြီး တောထဲ
ထွက်သွားတာပဲလေ”

သို့ ဖိုးသံလုံးပြောသည့်စကားများကို ကျွန်တော်နှင့်
လင်းမြင့်လှိုင်သည် စိတ်ဝင်စားမိချေ၏။

“ကိုမိုက် အဲဒီသဘောကို သိလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ဝရလောကသားနဲ့ လူသားတို့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းက
အဲလိုသေလုမျှောပါးလုနာတွေနဲ့ အလွယ်ကူဆုံး ဆက်သွယ်လို့ရ
နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲဗျာ”

“အင်း ကိုလင်းပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုတော့ အရှိသား
ထဲထား၊ နို့ဓမ္မင်လို့ ကျွန်တော် သေလုတွေ၊ သက်ရှိလူသားတွေနဲ့
ဆက်သွယ်ပြောကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် ယုံလို့လဲ
မယ်ဗျာ၊ ခုတော့ . . .”

၁၆။ မှန်သောအမှားနှင့် သားကောင်

ကျွန်တော့စကားမဆုံးမီ ဖိုးသံလုံးက

“ဟာ ဆရာလေးရဲ့ အခုသေတဲ့ကောင် မသေခင် နန်းထွေးထွေးရဲ့ ဝင်ပူးတုန်းက ကျွန်တော်ရှိတယ်ဗျ။ ကြက်သည်းထဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အသံက နန်းထွေးထွေးရဲ့ရဲ့ အသံပဲဗျ . . .”

“ဟေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြမေးငေါ့လာချေ၏။

“ကဲ ကိုပိုက် ဘယ်လိုပြောမလဲ” ဆိုသည့် သဘောပေပဲပေါ့။

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့တော့ ဖိုးခွေးကို တွေ့မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုမက တွေ့ရမည်ရသိရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲဗျာ . . .”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း ဒလွယ်ကုတ်လောက်ရှိ ချုံပုတ်ပင်ရှိရာ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်တော့၏။

“ကိုပိုက် ဘာတွေ့လို့တုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလဲမေး။ ကျွန်တော်ချိန်ရွယ်ထားသည့် ပစ်မှတ်ရှိရာသို့လည်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ချေလေ၏။

“ဆရာလေး ကျွန်တော်လည်း လှမ်းမြင်လိုက်သလိုပဲ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် ဖိုးသံလုံးစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်က တောဝက်ကောင်၊ ဖိုးသံလုံးပြောတော့

လူတစ်ယောက်ဆိုပါကလား။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် စူးစမ်းပစ်လိုက်၍ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“လှည်းရပ်စမ်းကွာ”

သို့ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖိုးသံလုံးသည် လှည်းကိုရပ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ”

ချုံပုတ်ပင်နောက်ကွယ်မှ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု ရုတ်ခြည်းပြေးထွက်လာချေ၏။

“ကိုပိုက် မပစ်နဲ့၊ မပစ်နဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က အလန့်ငှ ကြားအော်ဟစ်လာချေ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်လည်း ပစ်ရမှဝန်လေးနေမိ၏။

သားကောင်မဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်နေလျှင် ဒုက္ခ။

“ဟာ”

“အာ”

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် အခြားမဟုတ်၊ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော် လူကိုသားကောင်မှတ်ပြီး အမိမိတော့မလို့”

ထိုလူ ကျွန်တော်တို့ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သည်တွင် ခြေပြင်သို့ အားလျှားမှောက်ခုံလဲပြိုသွားတော့၏။

ဝေ၊ ရွှေနံ့သောအမှားနှင့် သားတောင်

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ ကဗျာ
သီ ထိုသူထံသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

“သည်ကောင် မအူကုန်ရွာသား မောင်ဦးလေ”

ဦးသံလုံးက ထိုသူကို တွေ့သည်နှင့် ပြောလာလေ၏။

“မင်းနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေးကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ထိုသူကို ပွေ့ပိုက်ထားလျှက်မှ ပြောလိုက်၏။

ထိုသူ သတိမေ့မျောသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့တကိုယ်လုံးတွင်မတော့
မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မတွေ့ပါချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုလူသတိရလာလေ
အောင် အမျိုးမျိုးနည်းဖြင့် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ကြငြား ထိုသူ သတိပြန်
လည်လာခြင်းမရှိပါသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါပြ
လိုက်ကြ၏။

“သူမသေလောက်ပါဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်ထိုသူ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်ပြန်၏။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော်ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။ ထိုသူ ရုတ်
ခြည်းဆိုသလို မျက်လုံးဖွင့်ကာ ထထိုင်လာချေ၏။

တွတ်ပီစာပေ

“ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး”

လို့လည်း ထိုသူအော်ဟစ်နေလေ၏။

“ဖြန်း”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် ရဲတင်းလိုက်တာ၊ ထိုသူပါးကို အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်
လေ၏။

“ဘာလို့ရိုက်တာတုန်း”

ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“သူ ပုံမှန်မဟုတ်လို့ပဲ”

“မအူကုန်ရွာသားမောင်ဦးက ဖိုးခွေးတို့နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီး
လား”

“ဖိုးခွေးတို့နဲ့ဆိုတော့ . . .”

“အော် ဖိုးခွေးကောင်မလေး နန်းထွေးထွေးရီနဲ့လည်း မောင်နှမလို
ရင်းနှီးကြတယ်လေ၊ နို့ကြောင့် နန်းထွေးထွေးရီက မောင်ဦးကို ဝင်ပူး
တာဖြစ်မပေါ့”

“ဟေ”

“ဟင်”

ဦးသံလုံးပြောသည်ကို ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြမိလေသေး
၏။ သူဆိုလိုသည်မှာ နန်းထွေးထွေးရီက မောင်ဦးကို ဝင်ပူးနေခြင်း
ဝေ၊ သို့ဆိုလိုလျှင် မောင်ဦး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

တွတ်ပီစာပေ

၂၀။ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

ကျွန်တော်တော့ အဲလိုမထင် ဖိုးခွေးနဲ့ဆုံခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်မည်။

“ကိုလင်း သည်မယ်ကြည့်စမ်း၊ သည်မယ် သည်မယ်”

ကျွန်တော်က မောင်ဦး၏ ကျောပြင်ကို ယခုမှသတိထားမိသဖြင့် သို့
ပြောလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်းမောင်ဦး၏ ကျောပြင်ကို
ကြည့်လာချေ၏။

“ဟာ”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အံ့သြသွားတော့၏။

လက်ဖနောင့်ရာကြီးပါကလား။ သို့ဆိုလျှင် မောင်ဦး
တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ဦး၏တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရပါကလား။

သူ၏ကျောပြင်ကို လက်ဖနောင့်ဖြင့် အားကုန်လွှဲရိုက်
လိုက်ခြင်းကြောင့် မောင်ဦး၏ကျောပြင်တွင် လက်ဖနောင့်ရာကြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့လေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် မောင်ဦး သေလုမျော
ပါး ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်မည်။ ထိုရန်သူလက်မှ အလွတ်ရုန်းပြေး
လာခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေခြင်းကြောင့်
မောင်ဦး၏ကျောပြင်ကို သေလောက်အောင် ရိုက်နိုင်သည့်လက်ဝါး
မိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်၍ လှည့်ပြေးသွားခြင်း သို့တည်း
မဟုတ် တနေရာရာ၌ ချောင်းမြောင်းနေခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

“အတော် အတွင်းအားကောင်းပုံပဲဗျ ဟဲ့ ဟဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က မောင်ဦးကျောမှ ဒဏ်ရာကိုမြင်လိုက်သည်ကြောင့်
သို့ပြောလာလေခြင်းပင်။

“သည်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော့လက်တွင် အသက်ပျောက်သွားသည့် မောင်ဦး၏စွပ်
အလောင်းကို မြေသို့ချလိုက်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟိုရှေ့နားမယ် ဝါးခုတ်သူတွေတဲရှိတယ်၊ အဲဒီသူတွေက
မောင်ဦးကို သိကြသူတွေချည်းပဲ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သံလုံးကိုမေးလိုက်၏။

“သူတို့တွေက မအူကုန်ရွာသားတွေလေ”

“အော်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမအူကုန်ရွာသား ဝါးခုတ်သူတို့ကို
သွားခေါ်၍ မောင်ဦး၏အလောင်းကို အပ်လိုက်ကြလေ၏။ ကံ
ကောင်းချင်တော့ ထိုလူစုထဲတွင် မောင်ဦး၏သောက်ဖော်သောက်
ဖက် ရှိနေလေခြင်းကြောင့်ပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

လှည်းဝင်ရိုးသံ တအိအိဖြင့် လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်ခဲ့ကြရာမှ
ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုချောင်းသည် ရေစီးရှိနေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီချောင်းကို ဖြတ်သွားမှာ”

ဒီသံလုံးက ပြောလေ၏။

“ရေအနက် ဘယ်လောက်ရှိတုန်း”

၂၂။ မုန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။ လှည်းပေါ်မှလည်း ခုန်ဆင်းသွားချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ချောင်းစပ်သို့ သွားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ပေါင်လယ်လောက်ပဲ ရေအနက်ရှိတာပါ”

ဖိုးသံလုံးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို အော်ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ရေထဲဆင်းသွားလေ၏။

အလိုလေးဖျာ ဖိုးသံလုံးပြောသလိုပင် ပေါင်လယ်လောက်ထိသာ ရေအနက်ရှိချေ၏။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

“လာခဲ့ကြချေဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လှည်းပေါ်မှဝင်လိုက်၍ တဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားကြလေ၏။

“ဟာ”

ချောင်းရေပြင်တွင် မြွေတစ်ကောင်ကူးခတ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းထိုးချန်လိုက်၏။

လှည်းတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးကည်လာနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အတော်ကလေးကြီးသည့် မြွေကောင်ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့်

“ဒိန်း”

တွတ်ပီစာပေ

ဖိုးသံလုံးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို အံ့သြတကြီးကြည့်လာချေ၏။

“အတော်ကလေး လက်ဖြောင့်တာပါကလား”

သို့ ပြောလာလေ၏။

ကျွန်တော်ပြုံးပြလိုက်ကာ ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်၏။ မြွေကောင်သေကို ကောက်ယူရန်ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်တော်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်တွင်-

“ကျွန်တော်တို့ သည်ဘက်ကမ်းမယ် နားကြစို့ဗျာ”

ဖိုးသံလုံးက ပြောလာချေ၏။

“ဘာလို့တုန်း”

ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သည့်ခရီး မည်သို့မျှရှိသေးသည်မဟုတ်။ ဘယ်တွက်နားချင်ရတာပါလိမ့်၊ နေထန်းဖျားသာသာပင်ရှိသေးသည်ပဲ။

“ဆာလို့ဗျ၊ ပြီးတော့ လမ်းမယ် သွားလာရင်၊ မြွေကောင်တွေလို့ဗျ”

“ဟေ့ မင်းဆာလို့ဆိုတာတော့ လက်ခံတယ်ကွ၊ မြွေကောင်တွေလို့ဆိုတာကိုတော့ ငါတို့နားမလည်ဘူး။ ရှင်းအောင်ပြောလို့ ရတယ်မဟုတ်လား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“လမ်းသွားရင်း မြွေတွေလျှင် ကိုယ်သွားတဲ့ခရီး ရှည်တတ်တယ်တဲ့”

“မင်းနှယ်ကွာ ခု ဖာလာကိုသွားမှာပဲ၊ ခရီးအသွားအလာ

တွတ်ပီစာပေ

၂၄။ မှန်သောအမှားနှင့် သားတော်
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ငါ တို့တွေ
ညနေစောင်းလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဖာလာစခန်းကို မလွဲမသွ ရောက်
မှာပဲ မဟုတ်လား။ နို့တောင်မှ နားနားနေနေ သွားကြမှာလေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသံလုံးက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး . . .

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအယူအဆကို လက်ခံတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့
တွေ ကိုယ့်ဖာသာခရီးဆက်မယ်ဆို သွားကြချေ။ ကျွန်တော်တော့
နားနေပြီးမှ သွားမယ်။ ဟိုကို ညမောင်မှရောက်သွားလဲ ပြဿနာ
မရှိဘူး။ သည်တကြောကျော်လျှင်ဖြင့် ကွင်းလို့ပြောလိုရတဲ့ နေရာ
ရောက်ပြီ။ သည်ကနေ လပြည့်နေ့လည်း ဖြစ်တာကြောင့် ညဘက်
အေးအေးလူလူ လှည်းမောင်းသွားလို့လည်း ရတာပဲလေ”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

“အေးပါကွာ၊ တို့ကလည်း အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိပါဘူး။
နားနားနေနေ သွားကြတာပေါ့။ မြွေကောင်သေကို မီးကင်စားရင်း
ဝိစကီသောက်ကြတာပေါ့ မဟုတ်လား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖိုးသံလုံး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျော၍ သစ်ပုပ်
ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်ခြေတွင် စခန်းချနားလိုက်ကြတော့၏။

နားနေရင်း ကျွန်တော်သည် မြွေကောင်ကို အရေဆုတ်

လိုက်၏။

မြွေကောင်ကြပ်တိုက် မီးကင်ကျက်သည်တွင် ဝိစကီဖြင့် သောက်စား
လိုက်ကြ၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သူ၏လှည်းဖြင့် ခရီးဆက်ကြပြန်
၏။

“ခင်ဗျားတို့တွေ ကျုပ်တဲမယ် ညအိပ်ကြချေပေါ့ . . .
ကွမ်းသီးမြောင်ကို ဆက်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အတော်အချိန်နှောင်း
သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဖာလာစခန်းရောက်လုတွင် ဖိုးသံလုံးက
သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏သဘောထား
ကို ဗျက်နှာရိပ်ဗျက်နှာကပြ၍ မေးလိုက်၏။

“အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဖာလာ
စခန်းသို့ ညနေအတော်စောင်းလုတွင် ရောက်သွားကြသဖြင့်
ဖိုးသံလုံး၏ စခန်းတဲတွင် နားနေလိုက်ကြ၏။ ဖိုးသံလုံး၏တဲတွင်
လူတစ်ယောက်ရှိ၏။

“ခပ်စောစောကတည်းက ရောက်လာလိမ့်မယ်ထင်တာ။
ရောက်မလာလို့ ငါ မင်းအတွက် ထမင်းဟင်း မချန်တော့ဘူးကွ”

“ခင်ဗျားတို့ ဆာနေပြီလား”

သို့ကြောင့် ဖိုးသံလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို မေးလာလေ၏။

“မဆာသေးပါဘူး။ ဘာမှမရှိလျှင်လည်း အလုပ်ရှက်ခံပြီး မစီစဉ်ပါနဲ့။ ငါတို့မယ် ဆတ်သားခြောက်လေး နဲ့နဲ့ပါသေးတယ်”

သို့ဆိုလျှက် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ဆတ်သားခြောက်အမြောင်းတစ်မြောင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် လှမ်းယူလိုက်လေပြီး အသားချောင်းမှ ထွက်လာစေရန် အလိုငှာ ဒါးနှောင်ဖြင့် ထုလိုက်ပြီးလေမှ တံဆို့ထိုး မီးကင်လိုက်လေ၏။

အတန်ကြာတွင် ဆတ်သားဖုတ်နဲ့ သင်းပျံ့ထွက်လာသလို မြွေသားမီးကင်သည်လည်း ရနံ့သင်းသင်းလေး ထွက်လာလေတော့ ၏။

“ကဲ စားလိုက်ကြဦးစို့”

သို့ဆိုသဖြင့် ဖိုးသံလုံးနှင့်သူမိတ်ဆွေသည် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းနှင့် မြွေသားမီးကင်ကို အားပါးတရကိုက်ဝါး စားနေသလို ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကိပြားလေးတစ်ပြားကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီလုပ်ရင်း ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် မီးကင်ကို တမြို့မြို့ဝါးနေလိုက်ကြလေ၏။

သို့ဝါးရင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဖိုးခွေးအကြောင်းကိုသာလျှင် စဉ်းစားနေလိုက်မိချေ၏။

ဖိုးချောသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ အမဲ ပစ်သွားဖူး လာဖူး၏။ သူကတော့ ကျွန်တော်လို၏ လမ်းပြပေါ့။

နန်းထွေးထွေးရှိနှင့် ရည်ငံနေသည်ကိုတော့ သူ့အသိအကျွမ်းရှိသူမှ သိလိုခြင်းဖြစ်၏။

သူ သို့အတွက်ဝမ်းသာရပေမင် ယခုလို သူချစ်သူအသိအကျွမ်းရှိသူလေး သစ်လုံးတင်ကားမှောက် ချောက်ဆဲကျသွားသည်တွင် ပါသွားလေခြင်းကိုတော့ဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်မိကြချေ၏။

သို့ဖြင့်လည်းမပြီး ခု ဖိုးခွေးတစ်ယောက် သူ့ကောင်မလေးကို အသက်ရှင်လျက်ရှိမည်ထင်ကာ တောထဲထွက် သွားသည်ဆိုပဲ။

ဖိုးခွေး ကွမ်းသီးမြောင်ဘက်သွားသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရွာကထင်ထားသလို ကွမ်းသီးမြောင်ဘက်လာခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါစေလိုလည်း ဆုတောင်းမိသေးတော့ ၏။

ရွာမှ သူထွက်သွားသည်မှာ သုံးလေးရက်ခန့်သာ ရှိပြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့သည်မှာ နောက်များကျ နေလေသည်လား မသိချေ။ နောက်ကျရသည့်ကြားထဲ ကွမ်းသီးမြောင်ကို တစ်ရက်ခရီးနှင့် ရောက်နိုင်ပေမင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုနားသည်နား နားနေကြခြင်းကြောင့် တစ်ရက်ခရီးနှင့် မရောက်နိုင်ဖြစ်ရခြင်းကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိချေ၏။

သို့ပေမင်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးသံလုံးတံတွင် တညနားနေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၍သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတွက်လျက် မည်သို့မျှ မပြောပါတော့ချေ။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဝါးရောင်းငှက်သားကြော်ပေးမယ်”
သို့ဆိုလျှက် ဖိုးသံလုံးသည် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့တံ
တွင် ငှက်ကောင်များ လှောင်ထားခြင်း ရှိမရှိ မျက်လုံးကစား ကြည့်
လိုက်၏။

ဖိုးသံလုံးက ကျွန်တော့ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြလာချေပြီး-
“မှောင်စပျိုးလျှင် သွားပစ်ပေးမယ်”
“အော်”

သို့ဆိုတော့ အိပ်တန်းသွားရှာပစ်မှာလား” သို့ မေးလိုက်၏။
“အိပ်တန်းကို သူတွေ့ပြီလို့ ပြောတယ်၊ သည်နေရာနဲ့
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးတောထဲမယ်”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါတို့ ဝိစကီသောက်ပြီး အိပ်လိုဖြစ်ပါ
တယ်” လို့ ပြောလိုက်၏။

“ဝါးရောင်းငှက်ကောင်ကြော် ကောင်းမှကောင်းဗျာ၊
အားနာစရာမလိုပါဘူး”
သို့ဆိုလျှက် မှောင်စပျိုးတွင် ဖိုးသံလုံးသည် လောက်လေးဂွန့်နှင့်
လေးသီးထည့်အိတ်ကိုလွယ်၍ စခန်းအနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွား
လေ၏။

ဖိုးသံလုံးနှင့်တူနေသည့် သူသည် ထင်းမီးပုံတော့တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ
ထိုင်နေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကဲပေါ်တွင် ကျောခင်းနားနေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးပုံနားသို့ သွားလိုက်ကာ-

“သည်ကနေ ကွမ်းသီးမြှောင်ကို ဘယ်လောက်ဝေးသေး
လဲ” လို့ စကားစပြောလိုက်၏။

“မဝေးလောက်ပါဘူး၊ ယောက်ျားခြေဖြင့် သွားမယ်ဆိုလျှင်
ဖြင့် (၂) နာရီခရီးပေါ့” လို့ ပြောလာလေ၏။

“ဘာသွားလုပ်မှာတုန်း”
သို့ သူကပြန်မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကွမ်းသီးမြှောင်စခန်း
သို့ လူတစ်ယောက် သွားရှာမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီမယ် လူတွေ သိပ်မသွားကြတော့ဘူး” လို့ ပြောလာ
ပြန်သဖြင့်-
“ဘာလို့တုန်း” ဟု မေးလိုက်၏။

“အစိမ်းသေတွေက သိပ်ခြောက်တယ် ပြောကြတာပဲ”
ဆိုသည့်စကား ကြားလိုက်သည်ကြောင့်

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောနိုင်လျှင်ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ”
ဆိုလျှက် ကျွန်တော်သည် သူ့နားတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်
၏။

“ကျုပ်ညီတစ်ယောက် ကွမ်းသီးမြှောင်မယ် အမဲဝစ်သွား
တာ၊ သရဲမနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပဲဗျ”

“ပြောပါဦးဗျာ”
“သစ်လုံးကားမှောက်တုန်းက သေသွားတာဖြစ်မယ်တဲ့၊ သူ အမဲ

ကောင်မှတ်ပြီး ဆောင်းမြောင်းလိုက်တာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
တယ်တဲ့၊ ညနေဆင်းကြီး တွေ့တာဆိုတဲ့ သည်လိုတောတောင်ထဲ
မယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်ဆိုတော့ ဒါ သရဲတစ္ဆေက
လွဲလို့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာတုန်းဗျ”

“ပြီးတော့လေ ဘယ်သူတွေက ဘာတွေကြုံတွေ့ကြတုန်း
ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“အင်း သရဲနဲ့တွေ့ပြီး လန့်ဖြန့်သေသွားတဲ့သူလဲ ရှိတယ်
ဆိုပဲဗျ”
“ဆိုပါဦး”

“လဟာမငယ်ရွာသား တစ်ယောက်ပဲဗျ၊ အဲလိုပဲ အစိမ်း
သေမနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးရွေးသွေးတန်း တောထဲလျှောက်ပြေးနေလို့
သစ်ခုတ်သမားတွေက ဝိုင်းဖမ်းကြရတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဘာတွေ
အော်နေလဲဆိုတော့ ခွေး ခွေး ခွေးလို့ အော်နေတယ်တဲ့ဗျ၊ နို့ကြောင့်
သစ်ခုတ်သမားတွေက ခွေးသရဲနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့တောင် ထင်သွား
ကြတယ်လေ”

“ကိုပိုက်ရေ ‘ခွေး ခွေး ခွေး’ ဆိုတာ ခွေးကောင်ကို ပြောတာ
ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး၊ ဖိုးခွေး ကိုခွေးလို့ အော်တာဖြစ်မယ်”

သို့အသံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့နားရောက်လာ
လေ၏။

ပြီးစေ့စေ့မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော့နားတွင် ကပ်ထိုင်လာ
ချေပြီး၊ “ရောချေဗျာ” ဆိုလျက် ပုလင်းပြားလေးကို ကမ်းပေးလာ
လေ၏။

“သောက်တတ်လျှင် သောက်လေဗျာ”
ကျွန်တော်က တဆင့် ထိုသူကိုကမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုသူ ခေါင်းကို ဓါယမ်းပြုလေ၏။
သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပုလင်းပြားလေး အတွင်းရှိ အရက်ကို
တစ်ခွက်လောက်သာ သောက်လိုက်၏။

“ကျုပ် သွားလဲ့ချေဦးမယ်” ဆိုလျက် ထိုသူ ကျွန်တော်တို့
အပါးမှ ထွက်သွားလေ၏။

“သူပြောတာ ကောလာဟလတွေပါဗျာ”
လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုလင်းရယ်၊ သည်တိုက်မှာ အဲဒီ
အကြောင်းပဲ ပြောနေကြ၊ စိတ်ဝင်စားနေကြတာပေပဲဗျ”

“သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဖိုးခွေးနဲ့တွေ့လျှင်ဖြင့် ရှင်းသွားလောက်
ပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရင်း ထင်းမီးပုံတွင်း တုတ်ရှည်
တစ်ချောင်းကို ထိုးထည့်၍ အဓိပ္ပါယ်မဲ့မွေ့နှောက်နေမိ၏။

“ဖရော ဖရော ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ် ဖရော”
သို့အသံကြောင့် အမှောင်ရိပ်တွင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တအထိ

တည်းဆိုသလို လတ်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့်လည်း လှမ်းချိန်လိုက်၏။

“ဖိုးသံလုံးပါ ကိုပိုက်ရဲ့” လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးပြောလာချေ၏။

ဖိုးသံလုံးတစ်ယောက် ငှက်လေးငါးကောင်တို့ကို ပူးချည်ကိုင်ထားလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်တို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာလေ၏။

“ဟင်”

ဖိုးသံလုံးတစ်ယောက် ထိတ်လန့်နေပုံရချေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း”

ကျွန်တော်က မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ဖိုးသံလုံးကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” လို့ ပြောလာပေမင့် ကျွန်တော် သူတစ်ယောက်ရဖြစ်လာသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ချေ၏။

သူတွင် မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေပါလိမ့်။ လင်းမြင့်လှိုင်ကော သတိထားမိရဲ့လားဆိုလျှက် အဓိပ္ပါယ်ပါပါ အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ကျွန်တော့ အမေးအကြည့်ကို မသိကျိုးကျွဲပြုနေလေ၏။ သို့ကြောင့်-

“မင်းငှက်ကောင်တွေ ပေးချေကွာ၊ ငါအရေဆုတ်ပေးမယ်၊ အူနှုတ်ပေးမယ်” ဆိုလျှက် လှမ်းတောင်းလိုက်၏။

တွတ်ပီစာပေ

သို့ကြောင့် ကျွန်တော့ကို ကမ်းစေးလာပြီး “ရေသွားချိုးချေဦးမယ်” ဆိုလျှက် ထွက်သွားလေပြန်၏။

“သည်အချိန်ကြီး” လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။ “ချောင်းက သည်ဘေးလေးတင်” လို့ ပြောသွားချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖိုးသံလုံးပစ်လာသည့် ဝါးရောင်းငှက် ကောင်တို့ကို အရေဆုတ်ရင်း အသေအချာကြည့်မိ၏။ ငှက်ကောင်များ၏ ရင်အုံတိုင်းတွင် အညိုအမည်းဒဏ်ရာများကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖိုးသံလုံးတစ်ယောက် လက်ငြိမ်သူဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်၏။

သူပစ်လိုက်သည့် လောက်စာလုံးများသည် ငှက်ကောင်၏ ရင်အုံများသို့သာ ထိမှန်သွားလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်း သူဘာဖြစ်လာတယ်ထင်တုန်း” ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“အထွေအထူးတော့ ဘာမှဟုတ်လောက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ သူကိစ္စနဲ့သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လောက်အောင် ဖြစ်လာတာဆိုတော့ ဘာကြောင့်လဲ သိချင်တာပါဗျာ”

“ကိုယ့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နို့ပေမင်လို့ ကိုပိုက်သိလျှင်တော့ ကျွန်တော်တွေထားသလောက်တော့ ပြောပြတာပေါ့၊ ကိုပိုက်လည်း သစ်တောဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့ဖူး တာပဲဗျာ၊ သစ်လုံးကိစ္စကလွဲလို့

တွတ်ပီစာပေ

ဘာဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

“ရှင်းအောင်ပြောပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်က သို့မဟုတ်လိုက်ပြန်၏။

“သူ အိပ်တန်းဝင်ငှက်ပစ်သွားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့ကို အသေအချာကြည့်လေဗျာ၊ ကျွန်းသားတွေ သုံးထားတာ မတွေ့ပေဘူးလား၊ သူတို့ သည်ဓမ္မ သစ်လုံးလာတိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်းတွေလာခိုးကြတာဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနက်သွားမှ ပြောပြမယ်ဆိုလျှင် ကိုပိုက်ကျေနပ်မလား”

“ကိုလင်းကလေ ပဟေဠိလုပ်နေပြန်ပြီဗျာ”

သို့သာပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ဝါးရောင်းငှက်တို့ကို တံစို့ထိုး၍ မီးကင်လိုက်လေ၏။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖိုးသံလုံးစခန်းမှ ကွမ်းသီးမြောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့နှင့်အတန်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်တွင် ညက ဝန်တင်လှည်းများ သွားလာထားသည့်ဘီးရာများကို တွေ့ရ၏။

“ဒါ ညက သစ်ခိုးလှည်းတွေ ဖြတ်သွားတာဗျာ၊ ဖိုးသံလုံးတစ်ယောက် ညက ကျွန်တော်တို့မသိအောင် သစ်တွေကို ညတွင်းချင်း သည်နေရာကနေ တိုက်ထုတ်ခိုင်းလိုက်တာဗျာ”

“ဒါ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်းဗျာ”

တွတ်ပီစာပေ

“ဆိုင်ပြီကော ကိုပိုက်ရယ်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဆဲဩတကြီးကြည့်လိုက်၏။

“မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးစာမထီနှင့်ကျွန်တော်တို့က သိပ်ရင်းနှီးတဲ့သူတွေလေဗျာ၊ နို့ကြောင့် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ထန်နေတာပေါ့၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို တညစာညှင်းခိုင်းပြီး အချိန်ဆွဲနေတာလေ၊ နို့မှ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ခိုးထုတ်ထားတဲ့ သစ်လုံးတွေကို မမြင်ရမှာပေါ့”

“သစ်လုံးကိုတော့ ပေးခုတ်တာပဲဗျာ”

“မှန်တယ် နို့ပေမယ့် သူတို့ခုတ်နေကြတာ ကျွန်းလုံးတွေလေဗျာ”

သို့ပြောလေမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားလေတော့၏။

“အော် မဟုတ်မမှန်လုပ်တတ်သူများသည် အလိုလို သွေးလန့်နေထတ်ကြပါကလား”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

“ခင်ဗျားတို့ လမ်းစားဖို့” ဆိုပြီး ဖိုးသံလုံးသည် ညက ဝါးရောင်းငှက်မီးကင် သုံးကောင်ကို အတင်းထည့်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် လမ်းတွင် ဝိစင်နှင့်မြည်းရန်အတွက် ရလိုက်သည်ဖြစ်၍ ဖိုးသံလုံးကို ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့၏။

တွတ်ပီစာပေ

လင်းမြင်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် ကွမ်းသီးမြှောင်သွားလမ်း (တောလမ်း)အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရင်း စကားစမြည်ပြောခဲ့သည် အဓိကပြောဖြစ်သည်မှာ ဖိုးခွေးအကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

“သည်ကောင်မယ် ချစ်သူရည်းစားရှိတာ မသိပေဘူးဗျ”
သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူမိန်းကလေးက ခပ်လှလှဆိုပဲဗျ၊ သူကြီးကတော်က ပြောတာပဲ”

“သည်ကောင် အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်တယ်၊ သူမိန်းကလေးကို ချစ်လွန်းလို့ ခုလိုဆုံးပါးသွားတာတောင်မှ သူစိတ်ထဲ မသေဘူးထင်ပြီး ကွမ်းသီးမြှောင်ဘက် သွားရှာတာများလား”

“အတော်လည်း အစွဲအလန်းကြီးတာကလား”

“သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“နုတွေ့ဖို့ သွားတာပဲလေ”

“တွေ့နိုင်ပါ့မလား”

“ပြောစကားအရ ကွမ်းသီးမြှောင်ဘက် သွားတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲပါ ကိုလင်းရယ် ကျွန်တော်တို့ရှေ့နားကျလျှင် နားချဦးမယ်ဗျာ၊ နားနားနေနေသွားဦးတော့ ကွမ်းသီးမြှောင်ကို နေမဝင်ခင်တော့ ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နားနေရန်အတွက် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးကို ရွေးရင်းသွားရင်းဖြင့် အောက်ပေါင်းရွတ်တောဖြစ်နေသဖြင့် မုန်းထားသည်ထက် ဝေးရာသို့ ရောက်သွားလေမှ ပျဉ်းမတော့ကို ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။
ထိုပျဉ်းမတော့သည် မြေပြန့်ဖြစ်ချေ၏။ ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်တို့ ဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ပင်စည်အောက်ခြေ သန့်ရှင်းမှု မရှိသည့်အတွက် ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ရေရောမထားပေဘူး”

သို့ဆိုလျှက် လင်းမြင်လှိုင်သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာချေ၏။

ကျွန်တော်သည် လှမ်းယူတင်မော့လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်းခြင်း မြို့ချလိုက်၏။

လည်ချောင်းတလျှောက် ပူလောင်မှုခံစားလိုက်ရ၏။
အခန့်မသင့်ဖြစ်သွားရခြင်းကြောင့် ဂျို့တက်ကာ ပြန်အန်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်ကို မနည်းထိန်းထားရလေ၏။

ရင်တွင်းနွေးကနဲလည်းဖြစ်သွားသလို ခေါင်းနာနားထည်း ကြီးသွားတော့၏။ ထူပူသွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ဝါးရောင်းငှက်ကင်ပေါင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ ကယာကသီဝါးစားလိုက်၏။ သည်တော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ထံ ဝိစကီပုလင်းလေး ပြန်ကမ်းပေးလိုက်
၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းပြား
တဝက်ခန့်သာလျှင် သောက်လိုက်ကြပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့
လေ၏။ သည်တောမှ လူသည်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွလာချေ
၏။

ကျွန်တော်သည် ကွမ်းသီးမြောင်သွား လမ်းကြောကို မှတ်
မှတ်ရရ ရှိနေလေခြင်းကြောင့် ရှေ့မှတောတိုးသွားလိုက်၏။

ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်တွင် ထိုဝါးတော
သည် ဆင်ကောင်တို့၏ စားကျက်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဝါးလုံးလဲ၊
ဝါးလုံးကွဲ၊ ဝါးလုံးကြေနှင့် ဆင်ချေးတုံးတို့ကို ဂရုတစိုက် ရှောင်ဖယ်
သွားလာနေရခြင်းကြောင့် ခရီးတော့ဖြင့်မတွင်လှပါချေ။

သို့ ဝါးလုံးပျက်တို့ကို ကျော်ခွသွားနေရာမှ-

“ဟာ ကိုလင်း ဟိုမယ် ဟိုမယ်”

ကျွန်တော်ကိုယ်ပင် ကျွန်တော်မယုံနိုင်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်
တွင် လူတစ်ယောက် ဝါးရုံပင်အောက်ခြေတွင် မှောက်ခုံကြီးလဲနေ
လေ၏။ ငြိမ်သက်လို့နေချေ၏။

ထိုသူ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစား
ရပြီး လဲကျနေသည်များလား။

အသက်ကော ရှိပါသေးရဲ့လား။

တွတ်ဝိစာပေ

မိုးရိမ်စိတ် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အနားတိုးကပ်သွားလိုက်ကြ၏။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုတုန်း”

ထိုသူအနားရောက်သည်တွင် မှောက်လျှက်အနေထားအတိုင်း စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“အသက်ရှိနိုင်ပါသေးတယ်”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေသည်အတိုင်း ထိုသူကိုဆွဲလှန်လိုက်လေ
သည်တွင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေလေ
၏။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကိုခွေး ကိုခွေး ကိုခွေး”

“ဟင်”

“အို”

ထိုသူ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်နေရင်း သို့ပြောလျက် နေလေသည်ဆို
လေမင့် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ဟန်မတူချေ။

ကြောင်တောင်ကန်းနေသည်များလား။

“ဘာလဲ ကိုခွေးဆိုတာ”

ကျွန်တော်က သူ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေပြီး

သို့ မေးလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကိုခွေး”

တွတ်ဝိစာပေ

၄၀။ မုန်သောအမှားနှင့် သာမကောင်

သို့ အသံထွက်လာလေပြီး ဇက်ကျိုးကျသွားချေလေ၏။

သူတကိုယ်လုံးအနံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

စည်သည်ခပ်ရာမျှတော့ဖြင့် မတွေ့ပါချေ။ သို့ပေမင်္ဂလို့ သူတကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေခြင်း၊ မျက်သားတို့နီရဲနေခြင်းကြောင့် အပြင်းဖျားနေသူတစ်ယောက်ဆိုသည် သိလိုက်၏။

ငှက်ဖျားတက်နေရင်းမှ အသက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ချေမည်။

“ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ တိုးပြန်ပြီ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သို့ရှိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းချုံ့ပုတ်ပင် နောက်ကွယ်မှ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်ထားလိုက်ကာ စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။

ချုံ့ပုပ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် တိရစ္ဆာန်ကောင်များလေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည် လူတစ်ယောက်၊ တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေသည်ကြောင့်များလေလား။

“ကိုလင်း ခဲနဲ့လှမ်းပေါက်ချေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုချုံ့ပုပ်ပင်ရှိရာသို့ အာလူးသီးခန့်သာသာရှိသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

ချုံ့ပုပ်ပင်အောက်ခြေတွင် သစ်ခတ်သစ်ကိုင်းတို့ လှုပ်ခါနေခြင်းသာဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သတိဖြင့် ချုံ့ပုပ်ပင်နား

တိုးတပ်သွားလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အလိုလေးများ၊ လူတစ်ယောက် ညည်းညူနေခြင်းပါကလား၊ သို့ကြောင့် ကပျာကသီချုံ့ပုပ်နားသို့ ပြေးကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ဖိုးခွေးဖြစ်ချေ၏။ မျှော်လင့်မထားဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရချေ၏။

“ဖိုးခွေး”

သို့ ကျွန်တော် ခေါ်သံကြောင့် နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့ထံ ပြေးလာချေ၏။

“ဟာ ဖိုးခွေးပါပဲကလား”

“ဖိုးခွေး မင်းကော ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

“ဟိုကောင်ကို ထမ်းပိုးလာရတာ ပင်ပန်းအမောစို့ လဲကျပြီးနားနေတာလေ၊ အားလားလားလား ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“နို့မေးရပါဦးမယ်၊ အဲဒီလူကကော ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“သည်ကောင် အထက်ဝါးခုတ်စခန်းက ကင်မတီးရွာသား ‘အငယ်လေး’ပေါ့၊ သူ ငှက်ဖျားဖြစ်နေတာ၊ နို့ကြောင့် ရွာပြန်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး လာတာ သည်ကောင့်ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နဲ့ယောင်ပြီး ကျွန်တော်နာမည်ခေါ်နေတာပဲဗျာ”

“ခု သည်လူသေသွားပြီ”

၄၄၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားကောင်

ကိုဗိုဇ် - ၄၅

သို့ လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ-

“အမေက ရွာမှာလေ၊ သူ့နားမယ် လူတွေအများကြီးရှိတယ်၊ နန်းထွေးထွေးရှိက သည်တောတောင်ထဲမယ် တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာနဲ့လျှောက်သွားနေရတယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလိမ့် မလဲ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်က နန်းထွေးထွေးရှိကို မတွေ့မနေလိုက်ရှာချင်တာ၊ သူမသေနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို လူကြုံတွေ့နဲ့ မှာကြတာဖြစ်မယ်”

“ဟေ”

သို့ပြောလာသည့် ဖိုးခွေးကို ကျွန်တော် ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိ၏။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ငိုငဲ့တွေကြည့်နေလေရာမှ

“သူစိတ်က ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ရောက်နေတာကြောင့် သေခါနီး လူတွေနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ခေါ်နေတာဖြစ်မှာပါဗျာ”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

“ဟင်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေပြီ

“ကိုပိုက်ရေ သူဘာကို ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိလား” ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူ သိပ်ဆန္ဒပြင်းနေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စိတ်ဝင်စားကြလေသည်ဖြစ်ခြင်း

ကွတ်ပီစာပေ

ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သို့ကြောင့်

“ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်းသီးမြောင်စခန်းဘက်တော့ သွားကြည့်လျှင်ဖြင့် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကွမ်းသီးမြောင်ဘက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ကျွန်တော် အိမ်မက်လည်းရတယ်ဗျာ”

သွားရင်း သို့ပြောလာသဖြင့်-

“မင်းအိမ်မက် ပြောကြည်လေ”

“သူ လူတစ်စုနေတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတယ်တဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာ၊ အိမ်မက်ထဲမှာက သူ ငိုနေတယ်ဗျာ၊ ရွှံ့ကံကြီးတင်ကို ငိုနေတာ၊ သူဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေတာနေမှာပါ၊ ဆရာလေးတို့ ကူညီပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို ရအောင်ရှာပေးကြစမ်းပါ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်၏မြေသလုံးကို ထိုင်၍ပွေ့ဖတ်ထားလေ၏။ ရိုက်ကူးတောင်းပန် ပြောဆိုနေလေ၏။

“ဟိတ်ကောင် အဲလိုမလုပ်နဲ့လေကွာ၊ ထ ထ ငါတို့လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း သို့ပြု၍ပင် တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြန်၏။

“ဖိုးခွေးရာ မင်း ငါတို့နဲ့ အမြဲတမ်းလိုက်နေကျပဲ၊ လမ်းပြလုပ်နေ

ကွတ်ပီစာပေ

၄၆၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၆၄ ခုနှစ်

ကျွန်း၊ ငါတို့လည်း တောဝန်သွားရင်း မင်းကောင်မလေးကို ရှာပေးပါ
ဓယ်”

သို့ပြောလေမှ ဖိုးခွေးတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာသွားပုံ
ရချေလေ၏။ သို့သွားရင်းနာရင်းမှ ညနေစောင်းလောက်တွင်
ကွမ်းသီးမြှောင်စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဟင်”

ကွမ်းသီးမြှောင်စခန်းတွင် မည်သည့်ပါးစုတ်တဲ၊ သစ်ခုတ်တဲမှ မရှိပါ
ကလား။

ယခင်ကဆိုပါလျှင် ကွမ်းသီးမြှောင်စခန်းတွင် စည်စည်ကားကား
ရှိချေ၏။ ယခုတော့မူ တဲတစ်တဲ၊ လူတစ်ယောက်ပင် မရှိပါကလား။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်တို့ မေးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က
ဖိုးခွေးမကြားအောင် တိုးတိုးပြောလာချေလေ၏။

“တားမှောက် လူတွေသေပြီးကတည်းက ဘယ်သူမှမလာ
ဝံ့ကြဘူးလို့ သူကြီးပြောလိုက်တယ်လေဗျာ”

“အော် ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့တတ်ရန်ကော အားလုံးကလက်ခံ
ထားတာ သေသူတွေမကျွတ်မလွတ် ရှိနေကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊
ဖိုးခွေးမိန်းကလေးကိုတောင် မြင်တဲ့သူတွေက မြင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ”

“ကဲ လာဗျာ ကိုပိုက် ကားကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ ချောက်ထဲ
ဆင်းကြည့်ကြမယ်ဗျာ”

တွတ်ပီစာပေ

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ကြက်သည်း
ထသွားမိ၏။ ကျွန်တော်သည်ပင် နေဝင်ရီသရောအချိန် ချောက်ထဲ
ဆင်းရမည်ကို တွေးကြောက်မိခြင်းများလေလား။

“ဘယ်လိုလဲ မဆင်းဝံ့ဘူးလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော် တွေဝေနေသည်ကို ကြည့်ပြီး မေး
လာပြန်သဖြင့်-

“ဆင်းဝံ့ပါတယ်ဗျာ” လို့ အားတင်းပြောလိုက်ချေတော့၏။
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကားထိုးကျသွားသည့် ချောက်ကြီး
အတွင်း ကုပ်တွယ်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ချောက်ကမ်းတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါက်နေသည့်
သစ်ပင်ကြီးငယ်များတွင် ကိုင်းခတ်အလက်ထို့ ကျိုးပြတ်နေခြင်း၊၊
စွပ်ကြောင်းရာကြီး ရှိနေခြင်း၊ သစ်ပင်ကိုင်းတတ်တို့ ကျိုးပဲ့နေလေ
ခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကားထိုးကျသွားသည့် နေရာဖြစ်သည်ကို
မှန်းဆ၍ရလိုက်၏။ သို့ကြောင့် အဆင်းလမ်းတလျှောက် စေ့စေ့
သေချာကြည့်နေရာမှ

“ဟာ”

“အား”

မှတ်တရက်မို့ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွား၏။ သစ်တစ်ပင် ကိုင်းခတ်
တွင် လက်ပြတ်ကြီးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ကားချောက်ထဲ ထိုးကျစဉ်က ကားပေါ်ပါလာသူ

တွတ်ပီစာပေ

၄၈။ မှန်သောအားနှင့် သားသေ။

တစ်ယောက်၏ လက်ပြတ်ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။ အုပ်နှံလှိုင်လှိုင် ထွက်နေ၍ အုပ်စုတို့ ရှိနေလေ၏။ ဖောင်းပွလှိုင်လဲ နေချေ၏။

ရောက်တောင်စောင်းတွင် ရောမကျွန်းသစ်တုံးကြီးတစ်လုံး တန့်လန့်ဖြတ်တင်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သစ်တင်ကားပေါ်မှ သစ်လုံးကြီး သစ်ပင်တို့ဖြင့် ငြိနေလေ ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုပိုက် သတိထားဆင်းချေဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးလာလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောအောက်ခြေသို့ ရောက်သွား ကြလေ၏။ မြောင်တွင်း ရောက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

အလိုလေးဗျာ TE ကားကြီး ပက်လက်လန်နေလေ၏။ ပြုတ်ကျလာသော သစ်လုံးတင်ကားဖြစ်ချေ၏။ အပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟူး မြင့်လိုက်တာ။ ဘယ်သူမသေခံနိုင်ဝါ့မလဲ။ ကားကြီး ကို အပေါ်ပြန်တင်ရန် မလွယ်တူခြင်းကြောင့် သို့အတိုင်း ထားခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

ကားအင်ဂျင်တော့ဖြင့် ဖြုတ်ယူသွားကြပုံရ၏။

ကားအတွင်း ကားအောက် အသေအချာကြည့်လိုက်ကြ၏။ မည် သည့်သံလွန်စမျှ မရှိပါချေ။

အလောင်းတွေ အကုန်လုံး သယ်ယူသွားကြပြီးဖြစ်၏။

တွတ်ပီစာပေ

မြောင်တွင်းမတော့ ရေရှိနေလေ၏။

“လာဗျာ ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းလျှောက်သွားလေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ဖိုးခွေးသည်လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွား ကြ၏။

နီးကပ်တစ်ယောက် ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေရင်း လျှောက်ခဲ့လေခြင်း ဖြစ်၏။ အော် သူ့ကောင်မလေးကို သတိရ၍ ဖြစ်ချေမည်။

“ခင်းငိုနေတာက မင်း ကောင်မလေးသေသွားပြီဆိုတာ လက်ခံလိုက် လိုလား”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငိုချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ပါ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်အတွင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မြောင် ထမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည့် ခြေရာတစ်ခု တွေ့လေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က အသေအချာကြည့်နေချေလေ၏။

“ဒါ လူတစ်ယောက်ခြေရာဗျ”

“သည်နေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ခြေရာတက်သွားသည့်တောင်ကြော ခြေပြန့်လေးအတိုင်း တက်ကာကြည့်လိုက်၏။

ဝါးပင်တို့ ကျိုးတို့ကျဲတပေါက်လျှက် ရှိချေ၏။ ဇင်ပွန်း ဝင်၊ သစ်ပုပ်ပင်နှင့်ပျဉ်းမပင်၊ သစ်မန်ကျည်းပင်တို့ ပေါက်ရောက်

တွတ်ပီစာပေ

၅၁၊ မုန်သောဒဗ္ဗားနှင့် သားယောင်

လျှက် ရှိချေ၏။ အောက်ခေါင်းရွတ်သည်ဟုလည်း ပြောရချိန်မည်။

မြတ်နိုင်တို့လည်း ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။

“သည်ခြေရာက သည်ဘက်ကို ထွက်သွားတာဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခြေရာခံကြည့် ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီခြေရာနောက်လိုက်သွားကြမယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုခြေရာနောက် လိုက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တဦးကိုတဦး စကားမပြော၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သည်နေရာကျတော့လည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နိုင်လှပါကလား၊ မြက်ဖုတ်၊ ရွှံ့ပုပ်ပင်တို့ကြားမှာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသော မှန်ပင်တို့သာလျှင် ရှိချေ၏။ အချိန်သည်ကား ညနေစောင်းလေပြီဖြစ်သဖြင့် မြင်ကွင်းသည် မှိုင်းပျူဖြစ်ချေ၏။

ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်လေးနေမိ၏။ ဝမ်းနည်းသွားသလို ခံစားမိ၏။ နေရင်း သွေးလန့်နေသလိုထင်ရ၏။ သည်ကြား အေးဆီမှ ရွေးအကောင်တို့ စုပေါင်းအုံ့သံက ကြက်သည်းမွေးညှင်းထမိပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ သည်ဖုန်းဆိုးမြေကို ဖြတ်ပြီး ဟိုရှေ့က စိမ်းစိမ်းသစ်တောအုပ်ဘက်ကို သွားကြမယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

ထွန်တော် အတော်ကလေး စိတ်ခေါက်ကျသွားမိ၏။ ဖုန်းဆိုးမြေအကျယ်သည် သုံးစကန့်ရှိချိန်မည်။

ထိုမြေအစပ် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းတွင်တော့ ခည်သည်ထူးခြားမှုမျှ မရှိလေသည်ကြောင့်-

“သည်ဖုန်းဆိုးမြေကို မြတ်စွာဘုရား” ပြောလိုက်၏။

“ဘာလို့တုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့ကို အံ့သြတကြီးကြည့်မေးလေ၏။

“ဘာရယ်တော့ မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ နို့ပေမင့်လို့ စိတ်ထဲထဲတချိုးဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တော့ မဖြစ်မနေဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကိုဝိုက်အသေအရာ ကြည့်ချေဗျ၊ အဲဒီတောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေးထဲက မီးခိုးအူထွက်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟင် ကိုလင်း ဆိုလိုချင်တာ အဲဒီမယ် လူရှိတာပေါ့၊ လူနေစခန်း နို့မှမဟုတ် ရွာဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

ထွန်တော်က လှမ်းကြည့်မြင်လိုက်သည်ကြောင့် သို့မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ထင်တာပဲ နို့ပေမင့် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ဗျာ မီးခိုးရှိလျှင် လူရှိမှာပဲ၊ တစ်ယောက်လား၊ နှစ်ယောက်လား၊ လူစုလူဝေးလား၊ နို့မှမဟုတ် လူနေရွာလားပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ လူ

၅၂။ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

တစ်ယောက်ကို တွေ့မှ နန်းထွေးထွေးရိုကို မေးလို့ရနိုင်မှာပေါ့”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က “နို့ဖြင့်လည်း သွားတာပေါ့”လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့မုန်းနှစ်ဖက်ကို သူ၏လက်အစုံဖြင့် စုပ်ကိုင်လာချေပြီး-

“ကိုပိုက် စိတ်လန်းဆန်းသွားအောင် သည်မယ် ခဏနားကြမယ်လေ၊ တပြားလောက် သောက်ပြီးသွားလျှင်ဖြင့်လည်း နောက်မကျလောက်ပါဘူး။”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်းဆိုးမြေအစအစပ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ဝိစကီကို ထုတ်သောက်လိုက်ကြပြန်၏။

ဖိုးခွေးက “နေဦး” ဆိုလျက် လာလမ်းနောက်သို့ လှည့်ပြေးသွား၏။

“သူ ဘယ်သွားမလို့ပါလိမ့်”

“သူ အမြည်းအလိုငှာ သွားရှာတာဖြစ်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သလိုပင် ဖိုးခွေးအတန်ကြာတွင် ပြန်ထွက်လာ၏။

နီးကြီးဖြင့်သိလာသည့် ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ လေးငါးကောင် ပါလာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သော မြောင်လေးတစ်ခုခုမှ ငါးများကို သွားရောက်ဖမ်းဆီးလာခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

လမ်းတလျှောက် အမှတ်မမှတ်မဲ့ မနေသူဖြစ်ချေ၏။

တွတ်ပီစာပေ

သို့ကြောင့်

“မင်း ဘယ်နားလောက်က မြောင်ကို သွားပြန်ဖမ်းတာ

တုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဖမ်းလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဆို

က တောင်းလာတာ”

“ဟေ”

“ဟင်”

သည်လိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုရှိနေပါလိမ့်။

“မင်းအသိလား၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က အံ့သြတကြီးမေးလိုက်၏။

“မသိဘူး၊ မုဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တာ သေချာ

တယ်၊ ခရီးသွားတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်”

သို့ပြောလာသည့် ဖိုးခွေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီး

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“သစ်ခုတ်သမားလား၊ ဝါးခုတ်သမားလား”

“ထင်းခွေပြန်တာ”

“ဟေ”

“ဟင်”

သို့ဆိုတော့ သည်နားတဝိုက် ရွာရှိလိမ့်မည်၊ ကျွန်တော်တို့ လှမ်း

တွတ်ပီစာပေ

၅၄၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားကောင်

မြင်ရသည့် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေးအတွင်းရှိ လူတစ်ဦး၊ ရွာလေး၊
တစ်ရွာ၊ တဲစုလေးတစ်ခုမှ လူဖြစ်ချေ၏။

“ဦးဆွေးတစ်ယောက် သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
တို့သွားချင်တဲ့နေရာမယ် လူရှိတာ၊ လူနေကြတာသေချာပြီပေါ့”
ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဆွေးယူလာသည့် ငါးကောင်တို့ကို
မီးကင်ကာ အမြည်းလုပ်လိုက်ကြ၏။

ငါးတစ်ကောင် တစ်ထွာခန့်ရှိလေသဖြင့် အတော် အဆင်
ပြေသွားတော့၏။ ညနေစောင်းလေပြီ။

“ကဲ အဲဒီလူစုရှိရာသွားကြမယ်ဗျာ” ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်
သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်းဆိုးခြေကို ဖြတ်လျှောက်လိုက်
ကြ၏။

ဖုန်းဆိုးခြေတွင် ပေါက်နေသည့် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့
ပင်စည်ရှိသည့် မှန်ပင်တစ်ပင်နား ကပ်လျှောက်လိုက်မိသည်တွင်

“အား”

“ဟာ”

ကျွန်တော်သည် မှန်ပင်၏ကိုင်းလက်တစ်ခုပေါ်မှ သတ္တဝါတကောင်
ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားမိလေ၏။

မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့် မျက်မှန်သမားဖြစ်ခြင်းကြောင့်

ခပ်ရေးရေးမြင်လိုက်ရသဖြင့် သို့ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားရခြင်း ဖြစ်
လေ၏။ သို့ပေမင့်

“ဒီနား”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ သွက်လက်ဖြတ်လတ်မှုကြောင့် မှန်ပင်ကိုင်းခက်
တွင် ရစ်ခွေနေသည့် သံကွင်းစွပ်ကြွေသည် ခြေပေါ်သို့ တန်းလန်း
ကျလာချေလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

သို့ အချိန်လေးတွင် ကျွန်တော် ကျေးဇူးစကားပြောလိုက်ရပေမင့်
တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေးအတွင်း ရောက်သွားကြသည်တွင် ကျွန်တော်
တဖြင့် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ဆိုလျက် တောင်းပန်စကား ပြော
လိုက်ရလေတော့၏။ ဘယ်တွက်မှ တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေးအတွင်း လူနေ
တဲစုတွေ့လိုက်ရပေမင့် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်တလေမျှ မတွေ့
လိုက်ရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ဘယ်တွက်မှ မြွေကောင်ကိုပစ်လိုက်သည့် လင်းမြင့်လှိုင်
၏ သေနတ်သံကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြ
လေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

သူတို့တပေါ်တွင် ချက်ပြီးထမင်းဟင်း ပူပူနွေးနွေးအိုးများကို တွေ့ရ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တဲတစ်တဲပေါ်တွင်ဆိုပါလျှင် အရံသင့်စားရန် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ထား
ပြီး ဖြစ်သည်ကြောင့်ပင်။

သို့သေနတ်သံသည် ကျွန်တောကြောင့်ဖြစ်ချေလေ၏။

သို့ကြောင့် တောင်းဝန်စကား ပြောလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တောကြောင့် ဖြစ်တာပါဗျာ”လို့လည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဲလိုမှ မလုပ်လျှင်လည်း ကိုပိုက် သည်နေရာမှာ အပြီးပိုင်နေခဲ့ရပြီပေါ့”

“ဘုရား ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတစ်ခုအလယ်တွင်ရှိ မီးပုံကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ မီးကိုသတ်သွားပုံထောက်တော့ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ လာနေသည်သိ၍ ခေတ္တရှောင်နေခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သည်နားတင် ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေပါဆိုတာ သိအောင် လှမ်းအော်ပြောလျှင် ကောင်းမယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က အကြံပြုလေသည်တွင်

“ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားဟန်လွဲ ဝင်လာကြတာပါ၊ လူကောင်းတွေပါ၊ အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြတာပါ”

သို့ ဖိုးခွေးက အော်ဟစ်လိုက်ချေလေ၏။

သို့ပေမင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆိတ်ငြိမ်လို့ ရှိချေ၏။

တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ထွက်လာခြင်းမရှိပါချေ။

သို့ကြောင့် ဖိုးခွေးကို ထပ်အော်ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

တွတ်ပီစာဝေ

သည်တကြိမ်တွင်မတော့ ချုပ်ပင်ခြက်ရိုင်းပင်ကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

အရပ်ခြောက်ပေကျော်လောက်ရှိမည့် ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ချက်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဆိုတော့ မြင်ရသည်မှာ တမျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။

သူ့အပြင်တော့ဖြင့် အခြားမည်သူမျှ ထွက်မလာချေ။ သူ့လက်ထဲတွင်မတော့ လှံရှည်တစ်ချောင်းပါလာ၏။ သူ့အရပ်နှင့် ယှဉ်၍ လှံတိုဟုပြော၍လည်း ရချေ၏။

ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာသည်ဆိုပေမင့် စကားတစ်ခွန်းမျှတော့ မပြောပါချေ။

ဆံပင်ရှည်ကို ယောင်ထုံးထား၏။

ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ထား၏။ သို့ပေမင့် ခါးတွင်မတော့ လျှော်ကြိုးပြားဖြင့် စည်းထားလေ၏။ ခါးပတ်သဘောပင်။

“ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လှံတံကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

လှံဖျားတွင် သွေးတို့လိမ်းကျံ ပေနေလေ၏။

တွတ်ပီစာဝေ

သားကောင်တစ်ကောင်ကို ထိုးသတ်ထားဟန် တူချေ၏။ လုံဖျား
ပေနေသည့်သွေးတို့သည်ဝင် ခြောက်သွေ့ခြင်းမရှိသေးပါသဖြင့်
မကြာသောအချိန်ကလေးကမှ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ထိုလုံဖြင့်
ထိုးသတ်ထားဟန်ဖြစ်ချေ၏။

“သည်မှာ စခန်းချလို့ မရဘူး”

အလိုလေးဈား ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“သည်နားတင် နေခွင့်တောင်းတာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကပေါ် တက်မအိပ်
ပါဘူး”

လို့ မကျေမနပ်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြိုက်ကြည့်လာချေပြီး၊ ပါးစပ်ကို
ရှို့၊ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဖြင့်ကုပ် ကုတ်လာ
ချေပြီး။ (ထိုသူမြင့်လိုက်ဟန်မတူ)

“သည်မယ် ညမအိပ်နဲ့ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း မအိပ်ဘူး၊ နို့ပေ
မင့်လို့ ခဏတော့ မီးလုံနားမယ်ဗျာ”

သို့ဆိုတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ခင်ဗျား စကားမပြောတတ်ပေဘူးလား”

ကျွန်တော်က စကားနည်းဟန်တူသည့် ထိုသူကို ချဉ်ချဉ်
ရှိသည်နှင့် သို့ပြောလိုက်၏။

“စကားနည်းတော့ ရန်စဲတယ်”

သို့ ပြောလာလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်တို့ကြည့်တာ ပြုံးပြလာချေလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို စားစရာတစ်ခုခု ကျွေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်
တယ်”

စိုးခွေးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

သို့ဆိုတော့ ထိုလူသည် နီးစပ်ရာတံပေါ်သို့ တက်လိုက်

လေပြီး ငှက်ပျောတဖိုး လူလာလေချေ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြီးနောက်-

“ပုန်းရှောင်နေတဲ့သူတွေကို ခေါ်လိုက်လေဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“ဟင်”

“ဟာ”

မြေခိုင်တာချည်း၊ တဲတိုင်းတွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ပုပုနွေးနွေး
ရှိကြတယ်ချည်း၊ သူ ဘာလို့ လိမ်ညာတာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့်

“ယုံအောင်တော့ ပြောပါဗျာ၊ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်အား
တာက တဲတိုင်းလိုလိုပဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူ ယုံယုံပြီး ပြလာချေပြီ-

“အားလုံး ငါချက်ပေးထားတာလေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အလုပ်က ချက်ပြုတ်ရတာပဲ၊ သူတို့ပြန်လာလျှင် အရံသင့်စားဖို့လေ”

“နို့ဖြင့်လည်း တခါတည်း စုပေါင်းချက်ပြီး ထားပေါ့၊ ခုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဟင်းလျာတစ်မျိုးစီပါကလား”

ကျွန်တော်က ထိုတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ တဲတိုင်းတွင်ရှိ ဟင်းလျာအိုးတို့ကို စေ့စေ့မှတ်ထားပြီးဖြစ်၍ သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်း ကိုယ်စီအကြိုက်တော့ကြဘူးလေ၊ နို့ကြောင့် သူတို့ပေးထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ချက်ပြုတ်ထားရတာပေါ့။

“အလိုလေးဗျာ အဆန်းပါကလား”

“သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ၊ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”

“ဟာ နိစ္စဓူဝ စားဖို့ထွက်ရှာကြတာလေ၊ သည်အတိုင်း ထိုင်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ ငါ့ပဲကြည့် ငါစားဖို့ သူတို့တွေအတွက် ငါ ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ တာဝန်ယူထားရတာလေ၊ သည်အတွက် သူတို့ ငါ့ကို တာဝန်ယူကြတာပေါ့”

အလိုလေးဗျာ တစ်မျိုးကြီးပါကလား။

“ပြောပါဦး၊ သူတို့ ဘာသွားလုပ်ကြတာတုန်း”

“ပြောပြီးလေကွာ”

“ဟုတ်သေးပါဘူး၊ အမဲသွားရှာကြတာလား၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သွားကြတာလားလို့ သိချင်တာ”

“စပ်စုလိုက်တာ၊ စပ်စုတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး၊

အန္တရာယ်များတယ်”

သို့ ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဆက်မေးရန် မျက်ရိပ်ပြလေသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရချေလေ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည်မယ် တစ်ညတည်းခိုချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ထိုလူရှည်ကြီးက မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ တော်ကြာ သူတို့ရောက်လာကြတာမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရှိနေတာကို နှစ်သက်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ ပြန်ကြပါတော့...”

အလိုလေးဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှလည်း မှောင်စလည်းဖို့ထားပြီ မဟုတ်လား၊ သို့ကြောင့် တိုးလျှိုးတောင်းပန် လိုက်ရပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ သည်မှာ တည်းမှဆိုဖြစ်မှာပါဗျာ၊ သည်စာမပြင် ဘယ်နေရာမှလည်း သွားစရာမရှိလို့ပါ။ နတ်ပြန်ကျ

၆၂ မှန်အောက်မှာနှင့် ဘယ်ယောင်

သည်ကနေ ခွာကြမှာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက နေပါဦးအတင်းဆွဲထားလည်း ကျွန်တော်တို့က သွားတော့မှာပဲ”

သို့ပြောလိုက်သည် ကျွန်တော့စကား ဆုံးသည်နှင့် စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး-

“ခက်တာယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခုလောက်ကြာကြာ စကားပြောနေရတာ တင် ကျုပ်တွက် မကောင်းတဲ့လက္ခဏာပေးပေပဲဗျ”

“အသာတကြည် ပြောမရလျှင်ဖြင့် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ဗျ က နောက်ဆုံးပြောမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါတော့”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူပြောသလို ထွက်သွားကြမလားဆိုသည့် အကြည့်ဖြစ်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်လိုက်လေပြီး-

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”လို့ ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ကောင်းပြီလေ . . .”

သို့ဆိုလျက် ထိုသူသည် ‘ရွှိလ် ရွှိလ် ရွှိလ်’ လို့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်လေ၏။

သူ ဘယ်သူ့ကို အချက်ပေးနေတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကို တွေ့ဝေကြည့်နေမိကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်လေးဘက်လေးတန်ကို ခေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဘယ်နေရာက

ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကောင် ရောက်လာလေမလဲပေါ့။

“ဟာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

အလိုလေးဗျာ၊ လုံရှည်ကိုယ်စီနှင့် လူတစု ကျွန်တော်တို့ နံဘေးမှလည်းကောင်း၊ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း၊ ရောက်လာကြ၏။

လူတစုဆိုပေမည် တစုတွင် လေးငါးဦး၊ သုံးဘက်သုံးတန်ဆိုတော့ အယောက် (၂၀)လောက် ရှိချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲတွင် သေနတ်များရှိနေသဖြင့် ပူစရာတော့ဖြင့် ဓရိုဆိုလေငြား ထိုသူတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် အံ့သြမိလေတော့၏။

အားလုံး ရှည်လွန်းသောအရပ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တွေက ခပ်ဆင်ဆင်တွေရယ်၊ လုံရှည်များဟုဆိုရပေမည် သူတို့လက်ထဲတွင်မတော့ လှံတိုများနှယ်ဖြစ်နေချေ၏။

“ကဲ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးမယ်၊ သည်ကနေ လှည့်ပြန်ကြချေ”

ထိုသူက သို့ပြောလာပြန်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဝိုးခွေးသည် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ဟုလေ၏။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဦး။

“ချောက်”

ဟင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး ထိုသူကို ချိန်လိုက်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်လေပြီး တဖက်တချက်ရှိ လူအုပ်စုသို့ ပြောင်းထိုးချိန်လိုက်၏။

သို့အပြုအမူကြောင့် ထမင်းချက်ဆိုသူ လန်ဘားသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။

“ကိုလင်း တကယ်ဆော်မှာလား”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။

“သက်သက်ချိန်ထား လုပ်ကြည့်တာပါ။ အကယ်၍ တင်း မာလာလျှင်ဖြင့် မိုးပေါ်ထောင်ပစ် ခြောက်လှန့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးညှင်းစွာပြောလာလေ သဖြင့် ကျွန်တော်ပြီးရလေမလား၊ ခွဲရလေမလား မသိပါတော့ချေ။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ထိုလှံကိုင်လူစု အရိပ်အခြေကိုတော့ဖြင့် မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေရ၏။

“သူတို့ လှုပ်ရှားမှပစ်ချေဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးညှင်းစွာ ပြောလာ၏။

ဘုရားရေ သူတို့သေနတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်စေချင်သည် အမှန်ပင်။ သို့မှ သူတို့မလုပ်ရဲမည်

ဟုတ်ပါကလား။

အကယ်၍ သေနတ်အကြောင်းမသိဆိုပါက သူတို့ လှုပ် ရှားလာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဟန့်တားရပေရောမည်။

ပြင်းထန်သောယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် သူတို့ ထိတ်လန့်လိမ့်မည် ထင်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

သို့ ထမင်းချက်လန်ဘား ပြောလာသံက ကျွန်တော်တို့နှင့် ထိတ် ထိုက်တွေ့လိုဟန် မတူကြောင်း သိလေ၏။ သို့ကြောင့် စိတ်သက် သာရမိပေတော့၏။

“မိတ်ဆွေပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ညစာအတူတူစားရင်း သောက် ချင်တယ်၊ မနက်ကျ ထွက်သွားကြမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်လေသည်တွင်

“အကယ်၍ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင်ကော” လို့ သူကပြောလာပြန်၏။

“ငါတို့နေရာကို ဘယ်သူမှ ကျူးကျော်ရောက်မလာတော့ ထားဆီးရမှာပဲ”

လို့လည်း ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က

“မင်းတို့လက်က လုံတွေက ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူးကွ၊ ငါတို့ သေနတ်က မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ခဲသီးလေးတွေက မင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာ ဆိုယ်အထဲ ဖောက်ဝင်သွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လန်ဘားထမင်းချက် တုန်လှုပ်

သွားသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေနတ်အကြောင်း သူ ကောင်း
ကောင်းသိနေခြင်းကို သိလိုက်လေငြား သူသည် ဦးဆောင်၍လှံကို
ရှေ့သို့ထိုးချိန်က ကျွန်တော်တို့ထံ ပြေးလာလေ၏။

ဘုရားရှေ့... ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တကြား လင်းမြင့်လှိုင်
ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် မိုးပေါ်သို့ထောင်ပစ်
ချောက်ဦးတော့ သူ ရှောင်တိမ်းပါလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အသေခံ
တိုက်ခိုက်လာသည်ပုံပင်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်ညှိုးလေး
ကို မဖြစ်မနေ ကွေးလိုက်မည်အလုပ်တွင် ...

“ဓ”

“ဒုတ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ကျွန်တော်တို့နှင့် လန်ဘားထမင်းချက်ရှေ့သို့ လှံတစ်ချောင်း ကျ
လာ မြေပြင်တွင် မတ်မတ်စိုက်လာသည်နှင့် ထိုသူ ပြေးလွှားခြင်းမှ
တုန့်ခနဲရပ်သွားလေ၏။

ထိုလှံကို မည်သူ ပစ်လိုက်လေသည်မသိ။ လံဘား ထမင်း
ချက်သည် ထိုလှံကို မြင်သည်နှင့် အစွယ်ကျိုးသော မြွေကောင်
နှယ် ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ပတ်လည်ဝိုင်းထားသော
လှံကိုင်လူတစ်စုသည်လည်း မီးကိုရှေ့နှင့်ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို ငြိမ်ကျ

သွားလေ၏။

“ညော်သည်တွေကို အဲလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

သို့အသံနှင့်အတူ ‘လှံ’တစ်ယောက် ရောက်လာချေ၏။ ထိုသူ့နောက်
တွင် လူခြောက်ယောက်ခန့် ပါလာလေ၏။ လှံတံတိုက်နည်းခြင်း၊
အတ်တစ်ကောင် ထမ်းပိုးလာ၏။ ထိုသူ့လက်ထဲတွင်မတော့ လှံတံ
မပါမလာသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြေပြင်တွင်စိုက်နေသော လှံတံ
သည် ထိုသူပစ်လိုက်သော လှံတံပင်ဖြစ်ချိန်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
ထိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသူ၏ အရပ်အမောင်းကတော့မူ သာမန်ပင်ဖြစ်ချေ၏။ သူ
နောက်လိုက်များသည် လန်ဘားကြီးများသာ ဖြစ်ချေ၏။

ထိုသူသည် ထိုလူတစ်စု၏ဦးဆောင်သူ ဖြစ်နိုင်၏။

“ကျွပ်လူတွေ ရိုင်းပြသလိုဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုသူ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ရောက်လာပြောလေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ကျွပ် ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကြည့်ရတာ သည်နေရာကို
ထမ်းမှားရောက်လာကြတာ ထင်တယ်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကဗျာကသီပင်-

“ဟုတ်ပါတယ်” ပြောလိုက်၏။ ပြီး လန်ဘားထမင်းချက်

နှင့်ဆုံရုံ၊ ထိုလူထံ ညအိပ်တည်းခွင့်တောင်းရာ လက်မခံဘဲ ယခု
အသို့ အန္တရာယ်ပြုရန် လုပ်လာရာမှ နားလည်မှုရှိသောသူနှင့် ဆုံရာ

၆၈။ မှန်သောစာများနှင့် သားတောင်

တို့ကို အသေးစိတ်ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တောသဘောနှင့်ကျွန်တော် အဆင်ပြေရန်ပြောလိုက်လေခြင်းကို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ဖိုးရွေးလည်း မကန့်ကွက်ပါချေ။

“အတော်ပေပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ ဆတ်တစ်ကောင်ရလာတယ် ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုဆိုတဲ့အထိမ်းအမှတ် လုပ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကံကံ လာကြချေ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားကြလေ၏။ သူမင်းဆီးရလာသော ဆတ်ကောင်ကို သူနောက်လိုက်များက တနေရာသို့ ယူသွားကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားသော လှံကိုင်လူတစ်ဦးနှင့် လန်ဘားထမင်းချက်တို့သည်လည်း ဘယ်ထွက်သွားကြလေသည်မသိ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုသူတို့သို့ ရောက်လာသည်တွင်မတော့ သည်နေရာတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့်ပုံဖြစ်သွားပြန်၏။ လူတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပါကလား။

“ဒါ ဘာစခန်းလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“စခန်းမဟုတ်ဘူး၊ ရွာစုလေး”

“ဟဲ့”

ရွာစုလေးလည်း ဆိုသေးရဲ့ ဘယ်ထွက်ယောက်ျားသားချည်း တွေရတာပါလိမ့်၊ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေလည်း မတွေ့၊ သို့ကြောင့်

“မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ မတွေ့ပါကလား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ခင်ဗျားတို့သည်ရောက်စက လူတွေတောင်တွေ့ရဲ့လား”

သို့ သူကပြောလာသဖြင့် သတိရလိုက်၏။ ဟုတ်ပေသား၊ ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာရောက်စက ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းဟင်းလျာ ဂူလေးများကို တဲကိုယ်စီတွေ့ရ၏။ လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ပါချေ။ ပြီးမှ လန်ဘားထမင်းချက် ရောက်လာ၏။ ပြီးမှ လှံကိုင်လူတစ်ဦး ရောက်လာ၏။

ထမင်းလည်း ကယ်တင်ရှင်နှင့်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့တစ်တဲတွင် ရှိကြ၏။ အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့တော့ပါချေ။

“နို့ဖြင့် ဘယ်တွေ သွားနေကြတာတုန်း”

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့လိုက်ကြည့် မေးလိုက်ပြန်၏။

“ရှိတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မမြင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုတော့ သူတို့တွေ မြင်နေကြတယ်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်လေ၏။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်သာလျှင် ရှိနေကြလိမ့်မည်၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်နေကြလိမ့်မည်။ သို့ပေမင်္ဂ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဖြစ်ချိမ့်မည်။

“သည်တော့က အမဲသားကောင်တွေ ပေါပါတယ်”

သို့ပြောလာသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို သဘောပေါက်

လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ကာမကင်းပုံတော့ဖြင့် သူ့တွင် ရှိနေပုံပင်၊ သို့ကြောင့်-

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ။ အဲဒါက အဓိကပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖိုးခွေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ သို့ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ တူတူပါလာတဲ့သူလား၊ လူစုကွဲလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ထိုလူ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လာချေလေ၏။

“သည်လိုပါ သူမိန်းကလေး ကွမ်းသီးခြောင်စခန်းနားမယ် ကားချောက်ထဲကျတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်၊ အားလုံးသေကြတယ်၊ နို့ပေမင့် သူမိန်းကလေးအလောင်းတော့ မတွေ့ဘူး၊ နို့ကြောင့် သူမိန်းကလေးမသေဘူး၊ တောတောင်ထဲမယ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ သူစွဲလန်းနေတုန်းဗျာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူစိတ်ကျေနပ်အောင် လိုက်ပါရှာလေရင်း သည်ရောက်လာကြတာပါ” လို့ ပြောပြလိုက်တော့၏။

သည်တွင် ထိုလူသည် တစ်ချက်တွေဝေစဉ်းစားနေလိုက်ပြီး-

“အင်း ထူးဆန်းတယ်” သို့ပြောလာလေတော့၏။

“ဟင် နို့ဖြင့် ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာစကားတော့ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ထွန်ခဲတဲ့ လေးငါးရက်လောက်က ပြောင်သေခြောင်နားမယ်၊ ခြေရာတစ်ခုတွေ့လိုက်တယ်၊ ခြေရာ ခပ်သေးသေးဗျာ၊ နို့ဆိုတော့ မိန်းမ ခြေရာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ နို့ဆိုတော့ သည်တောတောင်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် သွားလာနေပုံပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ကိုပိုက်ကလဲဗျာ၊ သည်မှာတင် ရွာစုလေးရှိတာ သည်ရွာစုလေးက မိန်းမတွေ လျှောက်သွားကြလို့ ထင်ကျန်ခဲတဲ့ခြေရာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေသည်။

ထိုလူက လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်လေပြီး-
“သည်ရွာက မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ ဘယ်မှသွားကြရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထိုသူက ပြန်ပြောလာပြန်၏။

“နို့ဖြင့် သည်နားဝန်းကျင်ရှိ တဲရွာစုတွေထဲက ဖြစ်မှာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သည်နားတဝိုက် အခြားတဲစု၊ ရွာစု ရှိမရှိ ဆီလိုခြင်းကြောင့် သို့ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်လေ၏။

“သည်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတဲစု၊ ဘယ်ရွာစုမှ မရှိဘူး၊ ငါးနိုင်ထောက်ရှိတဲ့ နေရာမတော့ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာရွာတုန်း”

“မီးလောင်ကုန်းရွာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

အဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ မီးလောင်ကုန်းရွာနှင့် သည်နေရာ
ငါးမိုင်မျှသာ လေးလေငြား ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သည်ရွာစု
လေးကို မသိကြတာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်တို့ မီးလောင်ကုန်းဝန်းကျင်
ငါးမိုင်တဝိုက် သွားလာကြတာပေ။ ခုမှ ဘယ်လိုကြောင့် သည်ရွာစု
လေး ရောက်လာရပါလိမ့်၊ သိရတော့ပါလိမ့်၊ ဟုတ်ကောဟုတ်ပါ
သေးရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ တောမှောက်တောမြောက် ခံရလေခြင်း
များလေလား၊ သို့ ထင်လိုက်ရသည်ကြောင့်

“သည်ရွာစုလေး သည်မယ် ရှိနေတာကြာပြီလား”

သို့ မေးလိုက်သည်တွင်-

“ကျုပ်သည်ရွာရောက်လာတာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီ၊ သည်ရောက်လာက
တည်းက သည်ရွာစုလေးရှိနေတာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

အတော်ပင် ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောရချိန်မည်ပင်၊ သို့ကြောင့်

“အော် နို့ကြောင့် ခင်ဗျားကတော့ သူတို့နဲ့ပုံသဏ္ဌာန်
ကွဲပြားနေတာကိုး”

ထိုသူမှလွဲ၍ အားလုံးလန်ဘားတွေချည်းဖြစ်နေခြင်းကို ရည်ရွယ်၍
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ကျွန်တော်ရောက်စက အံ့ဩမိသားဗျာ၊ နို့ပေမင်းလို့ သူတို့
မျိုးရိုးကိုက လန်ဘားမျိုးဖြစ်မယ်ဗျ၊ ယောက်ျားလေးတွေကသာမက
မိန်းမနဲ့ကလေးတွေပါ လန်ဘားတွေချည်းဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ နို့ပေမင်းလို့
လန်ဘားရွာစုလို့တော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့တုန်း”

“သူတို့က မကြိုက်လို့လေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကိုလန်ဘားလို့ ခေါ်လျှင် မကြိုက်ကြဘူး၊ အဲဒါ
တစ်ခုတော့ သတိပေးထားရဦးမယ်”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူတို့နဲ့တွေ့ စရာရှိသေးတယ် ဆိုတဲ့
သဘောလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က စကားအစ်မေးလိုက် ပြန်၏။

“သည်ည ရွာစုအလယ်မှ မီးပဲ့ပဲ့ရှိတယ်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြ
ပေ၏။ ဘယ်တွက်မှ လန်ဘားလူမျိုးစုနှင့် ထိတ်တိုက်တွေ့ရတော့
မည်ဖြစ်၍ပင်-

“နို့ပေမင်းလို့ ခင်ဗျားတို့တွေ ညမရောက်မီ သည်ကနေ ဘယ်မှ
သွားလို့ မရဘူး”

အလိုလေးများ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

“နို့ဖြင့်များ ရေမီးချိုးချင်တယ်၊ အပေါ်သွားချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကော”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကျုပ်က သဘောပြောတာပါ၊ သွားချင် သပဆိုလျှင် သွားလို့ရပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပြောတာပါ”

သို့ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း

“ဧည့်သည်ဆိုတာ ဧည့်သည်လိုနေရမပေါ့ဗျာ၊ သူကလည်း သဘော ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ဆို နားချင်ပါပြီဗျာ...” လို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တဩကြည့်နေ မိလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုသဘောနှင့်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်တို့ တချိန်လုံး ဤတံတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမှာပေါ့၊ တနေကုန်ဖို့ အကြာကြီးလိုသေးတာပဲ၊ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ် အံ့ဩတကြီးကြည့်နေမိခြင်းကြောင့်

“ကိုပိုက် ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောသလိုလိုက်လျော့ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားစမ်းပါ” လို့ တီးတိုးသတိ ပေးလာလေ၏။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီးဖြစ်တော့ ၏။ သို့ကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေလိုက်လေ၏။

သို့ငြား ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့စားရန်အလို့ငှာ သစ်သီး များ ယူလာလေ၏။ နံနက်စာ တည်ခင်းပေးလေ၏။ နံနက်စာ

စားမိ သောက်ရန်အလို့ငှာ ချက်အရက်တစ်ဝိုင်း ပေးလေ၏။

သူလည်း သောက်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း သောက်၏။

ပြီး အတူတူ ထမင်းလက်စုံစားကြလေ၏။ သို့စဉ်ဆက်ပြတ် လုပ် နေကြသော်လည်း အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ တဦးကိုတဦး မည်သည့် ကောင်းမျှ မပြောဖြစ်ကြခြင်းပင်၊ တကယ်တော့ တနေကုန်လိုလို ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားဖို့၊ ရေချိုးဖို့၊ အလေး အခင်းသွားဖို့ပင် သတိမရကြတော့ချေ၊ ကျွန်တော် ဒါကိုတွက်မိ ဖို့ ကောင်းလေ၏။ ဘာလို့များ စောစောကသို့မတွက်မိလေဘဲ ထို သူကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိပါလိမ့်၊ လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသည်ကိုတွက် လိုက်သည်ပဲ၊ သို့ကြောင့် ထိုသူနှင့်ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေဆက်ဆံ ဗဟု ဆိုရပေချိမ့်မည်။

သောက်ပြီးသည်တွင်လည်း ချက်အရက်တန်ခိုးကြောင့် အိပ်ပျော်သွားရပြန်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ချက်အရက်လေး တစ်လုံးက လူလေးယောက်ကို ထိန်းထားနိုင်လေသည်ပဲ၊ သို့ကြောင့် အမှူးပြေအိပ်ယာမှ နိုးလာလေသည်တွင်-

“ခင်ဗျားအရက် ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ တစ်လုံးက လူလေး ယောက်ကို ကောင်းကောင်းထိန်းထားနိုင်တာပေပဲဗျ”

“သူတို့ချက်တာ ကောင်းသလားမမေးနဲ့၊ တစ်လုံးကို လူ လေးယောက် ကောင်းကောင်းထိန်းထားနိုင်တယ်” လို့ သူထ ကြွားပါ ပြောလာလေ၏။

ရုပ်၊ မှန်သောအမှားနှင့် သာမကတော့

ကိုဗိုက် - ၇၇

“ဟင် သူတို့ဆိုတာ သည်လန်ဘားလူမျိုးစုကို ပြောတာလား”

“အေးပေါ့ဗျာ”

“နို့တော့ဖြင့် မှာထားရဦးမယ်၊ ညကျလျှင်ဖြင့် သူတို့သောက်သလို မသောက်နဲ့နော်၊ ချင့်ချိန်သောက်”

“ဘာလို့တုန်း”

“ခင်ဗျားတို့ သောက်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်လို့ပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားလို့” ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြုလေ၏။

“ကဲ အရေးကြီးပြောမဲ့ကိစ္စ မေ့နေတယ်”

သို့ သူက ဆိုလေသဖြင့် တအံ့တဩကြည့်လိုက်၏။

“ဘာများတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် မေးလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာတုန်းဗျ”

“အော် ဟုတ်ပါရဲ့ ကြည့်စမ်း၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တောင် မိတ်ဆက်ရသေးဘဲ၊ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ နားဗျာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်၊ သူက လင်းမြင့်လှိုင်တဲ့၊ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း၊ သူကတော့ မီးလောင်ကုန်းရွာသား ဖိုးခွေး၊ ကျွန်တော်က ကိုပိုက်ပေါ့ဗျာ”

တွတ်ပီစာပေ

သူ တည်တည်သန်သန်လေး ပြုံးပြုလေ၏။

“ကျွန်ကို ခေါ်ကြတာတော့ ‘ယက္ခ’တဲ့” သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လာချေ၏။ သူ့နာမည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ မည်သို့ခံစားသွားလေမည်ကို သိလို၍ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းပြောရပါမူ ယက္ခဆိုသည်သူ့နာမည် သိလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားလေ၏။ ဖိုးခွေးဆိုပါလျှင် မသိမသာ ကိုယ်လေးတွန့်သွားပုံရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့မူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိချေလေ၏။

သူ့ကို ပြုံးရယ်၍ ပြလိုက်ချသေး၏။ ပြီး ဖိုးခွေးဘက်လှည့်ကာ-

“ကဲ မင်းကောင်မလေးကိစ္စကို မင်းမေ့ထားမလို့လား”

“မမေ့ပါဘူး”

“နို့ဘာလို့ ညကအရက်ကို တဝတပြီကျုံးရုန်းသောက်ရတာတုန်း”

သို့ ဆိုလေတော့ ဖိုးချောတစ်ယောက် ငိုငိုတွေသွားလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သဘောပေါက်ပြီလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်သိပါပြီ” လို့ ဖိုးခွေး လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလာလေတော့၏။

“ကိုပိုက်ရေ ကျွန်တော်တို့တော့ သည်ခြေရာရင်ကို တွေ့

တွတ်ပီစာပေ

၇၀၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

အောင် စုံစမ်းရှာရမှာပဲဗျ။ သူပြောတဲ့လိုလျှင် တစ်ခါမိန်းမတစ်ယောက် ခြေရာဖြစ်မယ်”

“ကိုလင်းဆိုလိုချင်တာ ဖိုးခွေးကောင်မလေး တကယ်ပဲပဲ၊ တောတောင်ထဲလျှောက်သွားနေတယ် သဘောလား၊ အဲလိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူကမိန်းကလေးလေ၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာ”

“တိုပိုက် ပြောသလို မဖြစ်နိုင်တာမှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမင့် မိန်းမခြေရာဆိုတာ သူ့ကောင်မလေးမဟုတ်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ခြေရာရှင်ဖြစ်မှာတော့ သေချာတယ်ဗျ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် “ကျွန်တော်ကောင်မလေးကို လျော့မတွက်နဲ့ဗျ၊ တောတောင်ထဲ ကျွန်တော်နဲ့ ညအိပ်ညနေ အမဲလိုက်ဖူးတယ်၊ သူကိုယ်တိုင် အမဲ မပစ်ရဲတာမယ်ဗျ၊ သည်တောလမ်းခရီးကို သူကောင်းကောင်း သွား လာတတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ထက်တောင် တောကျွမ်းတယ်၊ တခါသူနဲ့ကျွန်တော် တောထဲမှာ လူကွဲသွားသေးတယ်၊ သည်တုန်း က ကျွန်တော် သူ့ကို ဖိုးရိပ်မိတယ်လေ၊ နေ့ဘက်အကြောင်းမဟုတ် ဝေမင့် ညဘက်ဆိုလျှင် သူသွေးလန့်နိုင်တယ်ပေါ့၊ နို့ပေမင့်လိုဗျာ နောက်နေ့မနက်မယ် ပြန်ဆိုကြတယ်၊ အဲဒီကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ သူ လုံးဝမလန့်ဘူးဗျ၊ ဟဲ့ နင် ညဘက်ကြီး မကြောက်ဘူးလား၊ ဘယ်လိုအိပ်တုန်း” မေးကြည့်တော့-

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”တဲ့၊ လူလောက် အသိညာထ်မရှိ

တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေချည်းရှိတာ သူသိတာကြောင့် မကြောက်ဘူးတဲ့လေ၊ သူကြောက်တာ ညကြီးမင်းကြီး ဝါးစုတ်သစ်ခုတ်တဲ့တွေကို ရောက် သွားမှာကိုပဲတဲ့၊ လူတွေက သာကြောက်ဖို့ကောင်းတာတဲ့လေ၊ သည် တော့ ကျွန်တော်က “ဟဲ့ ငါဆိုလိုချင်တာက နာနာဘဝတွေ၊ ဘာ တွေကိုပြောတာ” ဆိုတော့ . . .

စိတ်ခြောက်ခြားအောင် ခြောက်လှန့်တာပဲ၊ သူတို့လုပ်ကြမှာတဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဒုက္ခပေးနိုင်ကြတာ မဟုတ်လို့ မကြောက်ဘူး တဲ့လေ၊ အာဂမိန်းမပေပဲဗျ၊ သူအိပ်တော့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ အောက်ခြေပါးပျဉ်းဘောင်ကြီး နှစ်ခုကြားမှစိုးတောင်အိပ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

သို့ ဖိုးခွေးက သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြမိလေ၏။

ထိုညဦးပိုင်းတွင် ယကွနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာ လယ်မီးပုံကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။

အလိုလေးဗျာ အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ တမနက် ခင်းလုံး ကျွန်တော်တို့ကို လာဝိုင်းသည့် လန်ဘားလူတစ်စုမှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ပါချေ။ ယကွကလွဲလျှင်ပေါ့၊ ယခုတော့မူ ယောက်ျားမိန်းမ အယောက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိချေ၏။ “ယောက်ျားသားများ ကလန်ကလားအရပ်ရပ်ရှိကြသည်ဆိုငြား မိန်းမနှင့်ကလေးတွေကတော့မူ သာမန်အရပ်ဖြစ်ချေ၏။ သူတို့ ဝတ်ထားပုံမှာ ကရင်သင်တိုင်းအင်္ကျီကဲ့သို့ ဖြစ်ကြချေ၏။ ယောက်ျား

၀၀၊ မှန်သောစကားနှင့် သားတောင်

ကိုဝိုက် - ၀၁

သားများသည် ပုဆိုးကို ဒူးခေါင်းလောက်ဝတ်ထားကြပြီး အပေါ်ပိုင်းတွင် သင်္ဃန်းရံထားသလို ဝတ်ဆင်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ လုံကိုယ်စီကိုင်ထားကြ၏။ ယောက်ျားသားများသည် ဆံရှည်ယောင်ဆံထုံးကိုယ်စီဖြစ်၏။ မိန်းမနှင့်ကလေးများကမူ ကတုံးများဖြစ်ကြချေ၏။

သူတို့ မီးပုံကို ပတ်လည်ဝိုင်းရပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသည်တွင် ယက္ခက လက်မြှောက်ပြလိုက်၏။

သည်တွင် အားလုံးမြေပြင်ပေါ်သို့ တင်ပလွှင်ခွေ ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ အသက်အားဖြင့် (၇၀)ခန့်ရှိမည်ထင်ရသည့် လန်ဘားကြီးတစ်ယောက်ကတော့မူ ယက္ခထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာလေ၏။

“ဒါ့နည်းသည်တွေပဲ”

ယက္ခက ထိုလူကြီးကို ပြောလိုက်၏။ နှာတံချွန်ချွန်၊ မေးချွန်ချွန်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မှတ်ဆိတ်ပသိုင်း ကျိုးတို့ကျဲတနှင့် ထိုလူကြီးက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

စွန်ရဲတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို စဉ်းစားမိစိုးရိမ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မနှစ်မြို့ လေသည်များလား။

“မနက်ကျလျှင်ဖြင့် ပြန်ကြမယ့်သူတွေပါ”

သို့ ယက္ခ ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကြိုဆိုပါတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

တွတ်ပီစာဝေ

သို့ပြောပြီး နောက်ပြန်လှည့်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဆတ်ကောင်လုံးမီးကင်နားရောက်သည်တွင် လန်ဘားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

သို့အချိန်မှာပင် ယက္ခက

“ထိုင်ကြချေဗျာ” ဆိုလျှက် သူကိုယ်နှိုက် မြေပြင်တွင် တင်ပလွှင်ခွေ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်၊ ဇိုးခွေးတို့လည်း သူ့နည်း ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြေပြင်တွင်အထူးအနုထိုင်လိုက်ကြချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ ထမင်းချက်လန်ဘား ရောက်လာလေ၏။ သူတွင် ပုလင်းလေးလုံး ပါလာချေ၏။ ဝါးခွက်လေးခွက် ပါလာလေ၏။

“ကျုပ်ပြောတာ မမေ့နဲ့နာ”

ကျွန်တော်နားတွင် ထိုင်နေသည့်ယက္ခက တိုးတိုးပြောလာလေ၏။ သူ လာပေးသောအရက်ကို ချင့်ချိန်သောက်ရန် သတိပေးလာခြင်းဖြစ်၏။

ထမင်းချက်လန်ဘားက ကျွန်တော့ကို မကျေမနပ်ကြည့်သွားလေ၏။

“ဝေး ဝေး ဝေး ဝေး”

ဝေး ဝေး ဝေး ဝေး

ဝေး ဝေး”

တွတ်ပီစာဝေ

၈၂။ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

ကိုသိုက် - ၈၃

ကျွန်တော်တို့လက်တွင်း အရက်ပုလင်းနှင့်ခွက် ရောက်လာသည်နှင့် လန်ဘားလူစုသည် သို့နယ်အတိုင်အောက်ညီညီ အော်ဟစ်လာကြချေ၏။

သူတို့လက်တွင်းမှ လှံရှည်တို့ကို မြေနှင့်တစ်ချက်ချင်း ဆောင့်ဆောင့်ချကာ တိုင်ပင်ညီညီ အော်ဟစ်လာကြချေ၏။

ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာပြန်သွားသည့် အစိုးအိုက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍ သူ့တွင်ရှိသည့်ပုလင်းတွင်းမှ အရက်ကို ခွက်တွင်း သွန်လောင်းလိုက်လေပြီး ကျွန်တော်တို့ခြင်သာအောင် ခွက်ကို မြှောက်ပြလ၏။

“သူ့လို လုပ်ကြချေ”

ယကွက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အရက်ကိုယ်စီငုံ့ကာ ခွက်ကိုမြှောက်လိုက်လေ၏။

ဝေး

ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း

လန်ဘားတို့ သံပြိုင်အော်ဟစ်လာကြပြန်၏။

အစိုးအိုနှင့်တပြိုင်နက် ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့သည် ခွက်တွင်းရှိ အရက်ကို မော့သောက်လိုက်လေ၏။

“အား ပါးပါး”

အနံ့ကလည်း ပြင်းပြင်း၊ စူးစူးရှရှ ခါးလိုက်တာလည်း ပြောပါနှင့်၊ ဂေါ်ရခါး ချက်အရက်လားအောင်မေ့ရ၏။

တွတ်ပီစာပေ

ခေါင်းကြီးသွား၏။ ထူပူသွား၏။

အာခေါင်တွင် ထူပူခါးခါး ပူလောင်ရှာဆင်းသွားလေပြီး အတွင်း တလီစာတို့ ပူလောင်သွားသည်ဟုဝင် ထင်မှတ်ရ၏။

“အေ”

ပြန်အန်ထွက်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘုရားရေ . . .”

ယကွပြောစရာပင်မလို ကျွန်တော်တို့သဘောနှင့်ပင် တရားလွန်မသောက်မိရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်တော့၏။

သို့ပေမင့်

အလိုလေးဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ အတန်ကြာတွင်-

ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ရှင်းသွားချေ၏။ ပါးစပ်အာခံတွင်း အရက်တို့ ချိုလေမှ ချိုမြမြအရသာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

နောက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိသဖြင့် ပုလင်းအတွင်းမှ အရက်တို့ကို ခွက်တွင်း တဖြည်းဖြည်းငဲ့ ထည့် ဆိုက်ပြန်၏။

“အာ”

အတွက် တံတောင်ဖြင့် တွက်ကာ သတိပေးလာ၏။

“ခင်ဗျား များမယ်နော်”

အကြောင့် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်စိတ်ကို အည်းချုပ်တီးထားလိုက်၏။ သူတဖက်နံဘေးမှ လင်းမြင့်လှိုင်

တွတ်ပီစာပေ

၈၄၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

သည်လည်း ယကူသတိပေးမှုကြောင့် ထင်၏။ နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်လာခြင်းကို မတွေ့မီပါသေးချေ။ လင်းမြင့်လှိုင် ၏ နံနားတွင်မတော့ ဖိုးခွေးရှိချေ၏။

အလိုလေးဗျာ လင်းမြင့်လှိုင်သတိမပေးလေလို့လား မသိ၊ နောက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီးဖြစ်လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖိုးခွေးကို မေးငေါ့ပြလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ခေါင်းခါပြ၏။ သူသတိပေးခြင်းဖြစ်ကြား ဖိုးခွေးက သူသဘောနှင့်သူ သောက်နေခြင်းဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လေ ၏။

“သူ့ကိုတော့ လွှတ်ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် က ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ကြချေ”

ယကူ သို့ပြောလာသဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်လို နားလည်ရမည် မသိပါချေ။

ယကူသည် တစ်စုလေးတွင် အုပ်ချုပ်သူမဟုတ်ပေဘူး လာ

နေလယ်က ကျွန်တော်တို့ကို ပြဿနာရှာမည့် လှံကိုင်လူတစ်စုက တော့မှ သူ့စကားကိုနားထောင်ကြသားကလား။

အင်းလေ အကြောင်းတော့ရှိလို့နေမပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ခွက်ကိုယ်စီကိုင်၍ တဒင်္ဂငြိမ်သက်နေစဉ်မှာ

ထင် ထမင်းချက်လန်ဘားရောက်လာ၏။

အသားတုံးများ လာရောက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

အခြည်းအလိုငှာဖြစ်၏။

သည်တွင် စားသောက်ပွဲစလေပြီပြောရချိန်မည်။ လန်ဘား တွေအားလုံး အရက်သောက်ကြ၏။ တလေးနှင့်ခိနီးမများကတော့ ခူ မသောက်ကြချေ။ ဆတ်သားမီးကင်ကိုသာ အားပါးတရ အလှ အယက်စားကြလေ၏။ အသက်(၇၀)အရွယ် အဖိုးအိုလန်ဘားက တော့မှ ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ ဆိုရာတွင် လှုပ်ရှားမှုမှာ ပုလင်းအတွင်း ခူ အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ငဲ့ထဲခြင်း၊ ခွက်တွင်းမှအရက်ကို ပါးစပ်တွင်း သို့ လောင်းချခြင်းစသည့် လှုပ်ရှားမှုသာ ရှိချေ၏။

ကျွန်တော်တခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြီး အချိန်ကြာကြာ တွင် မူးယင်ခဝလာ၏။ ခေါင်းကိုက်လာ၏။

“ဘယ်လိုတုန်း၊ ခေါင်းကိုက်လာပြီ၊ နောက်တစ်ခွက် လောက်တော့ ဆော်ထည့်လိုက်မှထင်တယ်”

“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ချိန်စချေပေါ့ဗျာ”

ယကူက သို့ပြောပြီး သူတစ်ခွက် မော့လိုက်ပြန်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်ခွက်ထပ်မော့ လိုက်လေ၏။ သို့အချိန်ကလေးမှာပင် ဖိုးခွေး၏ပုလင်းတွင်းမှ အရက်တို့ ပြောင်စင်သွားလေပြီ ဖြစ်၏။

သူ ခေါင်းစိုက်ကျနေ၏။

မင်းဗုဒ္ဓသောဒမားနှင့် သားတော်

ကိုဗိုက် - ၈၃

သို့ဖြင့် စားကြသောက်ကြ၊ လန်ဘားတို့ မူးဝေကြချေပြီ၊ ဆုတ်ကောင်
လုံး မီးကင်သည်လည်း မရှိသလောက် ဖြစ်သွားချေပြီ။

မိန်းမနှင့်ကလေးများ မီးပုံမှထသွားကြလေ၏။ ယောက်ျား
သားများ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အဖိုးအိုသည် မူလပုံစံပင်
သူ့ရှေ့တွင် ပုလင်းသုံးလုံး မြေပြင်တွင် လဲပြိုနေလေ၏။

ထမင်းချက်လန်ဘားက ထိုအဖိုးကြီးနား ရောက်လာကာ
'ဆရာကြီး နားသင့်ပြီ' ပြောကာ ဆွဲထူခေါ်သွားလေ၏။ အဖိုးကြီး
မူးနေပြီထင်လိုက်ပေမည်

“ယကွ မင်း သူတို့ကို နက်ဖြန်ပြန်လွှတ်ဖြစ်အောင် လွှတ်
လိုက်” လို့ ပြောသွားလေ၏။

အဖိုးအိုပြန်သွားသည်နှင့် လန်ဘားတို့သည်လည်း လိုက်ပါသွား
ကြလေ၏။ မီးပုံနားတွင် ယကွနှင့်ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သာ
လျှင် ကျန်ခဲ့ချေ၏။

“လက်ကျန်အရက်တွေ သွန်ဝစ်ကြချေ”
ယကွက ပြောလာ၏။ အကြောင်းရှိ၍ ပြောလာသည်ဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်၍ သူပြောသလို လုပ်လိုက်ကြတော့၏။

သည်တွင် ဖိုးခွေးက ရုတ်ခြည်းမတ်တပ်ရပ်လာပြီး-
“ဟာ ဟိုမယ် ဟိုမယ် နန်းထွေးထွေးရဲ့ နန်းထွေးထွေးရဲ့” ဆိုလျှက်
အမှောင်ထုအတွင်း ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

တွတ်ပီစာဝေ

သူ ဘာကိုမြင်လိုက်လို့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“လာဗျာ လိုက်သွားကြမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောကာ ဖိုးခွေးနောက် ပြေးသွားချေလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်ယကွသည်လည်း နောက်မှပြေးလိုက်သွားကြလေ၏။

အမှောင်ထုတွင်း ကျွန်တော်တို့ စမ်းတဝါးဝါးပြေးနေမိ၏။

လှုပ်ရှားလိုက်လို့ လားတော့မယ်၊ ခေါင်းကိုက်လာ၏။ မူးယစ်လာ
၏။ ပျို့အံချင်စိတ် ဖြစ်လာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့နှယ်ပင် ဖြစ်သွားလေ
သည်လားမယ်၊ ဆက်ပြေးလွှားခြင်းမရှိ၊ သစ်တပင်အောက်တွင်
ထိုင်ချလိုက်ချေလေ၏။

“ဟူး”

ယကွကတော့မှ

“ဟိုလူကို သည်အတိုင်းလွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လိုက်
ခေါ်ချေဦးမယ်၊ သည်ကစောင့်နေကြဆိုလျှက် ဖိုးခွေးနောက် ပြေး
လိုက်သွားလေ၏။

“ဝေါ”

“အေ”

“ဝေါ”

ကျွန်တော် လက်ထိုးအံလိုက်ရ၏။

တွတ်ပီစာဝေ

ဝေ၊ မှန်သောအရာနှင့် ဘာကောင်း

အတော်ဆိုးဝါးသည် အရက်ပါကလား။ သို့ကြောင့်လည်း ယကွက သတိထားထားခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

ဖိုးခွေးတော့ ဘယ်လိုနေသည် မသိပါချေ။

“သည်အရက်က မလွယ်ဘူး ကိုဝိုက်ရေ ဝေါ အေ ဝေါ အူး”
လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း လက်ထိုးအံ့ချလိုက်လေ၏။

သောက်ထားသည်အရက်နှင့်စားထားသမျှ အသားတို့ ပြန်အံ့ထွက်သွားလေ၏။ သည်တော့ လူ ပေါ့ပါးသွားသည်ထင်လိုက်ရ၏။

“ဖိုးခွေး ဘာဖြစ်သွားတုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သူကောင်မလေး နာမည်ခေါ်ပြီး ပြေးသွားတာပဲ”

“သိပ်မှူးသွားတာဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူ မှူးသွားတာမှန်ပေမည် သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ ပြေးသွားတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

“ကိုလင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတုန်း”

“ကျွန်တော်လည်း လှမ်းမြင်လိုက်သလိုပဲ”

“ဗျာ ...ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ ကိုလင်းရယ်၊ သည်တဲစုက မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလာချေပြီး-

တွတ်ပီစာပေ

“ဆံပင်မီးလျားနဲ့ ပြေးသွားတာလေ”

“နို့ဖြင့်လည်း ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မပေါ့၊ မှောင်ထဲမယ်ဆိုတော့ မသဲမကွဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ သည်က မိန်းမနဲ့ကလေးတွေက ကတုံးတွေလေ၊ ဆံပင်ရှည်တွေက လန်ဘားတွေလေ၊ ခု ဆံပင်စားလျားက သာမန်အရပ်အကောင်းရှိတာဗျ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တကြည်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဖိုးခွေးနောက်လည်း အလျင်မီ ဓလိုက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

“အေးဗျား ဖိုးခွေးတော့ ဒုက္ခဖြစ်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်”
သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူ တွက်ဆိုလျှင်တော့ ပူစရာမလိုပေဘူးဗျ”

“ဟင်”

သို့အသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုတွင်းမှ ယကွတိုးထွက်လာချေ၏။ ယကွ၏ ပုခုံးထက်တွင် ဖိုးခွေးပါလာချေ၏။

“ကျုပ် အရောက်စောသွားလို့ ကံကောင်းသွားတာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းဗျာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

တွတ်ပီစာပေ

“သုတောတိုး ပြေးထွက်သွားတာ အကြောင်းရှိရမယ်ဆိုပြီး ထွက်လိုက်သွားတာ၊ သည်တောသည်တောင် သည်နံ့နွယ်တွေကို နိဗ္ဗာန်လိုလို လျှောက်သွားနေကျပဲဗျ။ တောနံ့ထူတော့ မနည်းတိုး တွေ့သွားရတယ်လေ။ သုကတော့ဗျာ သူ့ရှေ့က လူတစ်ယောက် လမ်းထွင်ပေးနေသလား အောင်မှေရတယ်၊ တောတိုးသွားတာ မြန် လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တောင် မျက်ခြေပြတ်လုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။

နို့ဝေမင့်လို့ ဒါ ကျုပ်တောလေပဲဗျ။ ဘယ် အလွတ်ခံပါ မလဲ၊ ပြီးတော့ သူ ဘာကောင်နောက်လိုက်သွားလဲ ဆိုတာလည်း သိချင်တယ်လေ။ မျက်ခြေပြတ်မှတော့ဖြတ်၊ သူကိုတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် အလွတ်မပေးဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကလည်း ဖြတ်လမ်းက လိုက်တာပဲဗျ။ သည်တော့ ချောင်းကျယ်တစ်ခုထဲမှာ သူ့ကို လိုက်မီလုခင်ဖြစ်သွား တယ်၊ ချောင်းဆိုတော့ အမြင်ရှင်းတယ်လေ။ သူပြေးလိုက်သွားတာ ဘာကောင်နောက်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား ဘာကောင်တုန်းဗျ”
ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး”
“အလိုလေးဗျာ ခင်ဗျားကလည်းလုပ်ပြီ၊ နို့ဖြင့် ဘာလို့ သူ ဘယ် ကောင်နောက်လိုက်ပြေးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”
“နို့ဖြင့် ဘာလို့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ပြောပြန်တာတုန်း”

ဆို ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ပြောလိုက်၏
“အေးဗျာ ကျုပ်ကကားဆုံးအောင် နားထောင်ချေပါဦး”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောဗျာ”
“သူ အမိပြေးလိုက်သွားတာ၊ တိရစ္ဆာန်ကောင် မဟုတ်ဘူး ဗျာ မိန်းမတစ်ယောက်နောက်တို ပြေးလိုက်သွားတာ”
“ဟင်”
“ဟာ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဟုတ် ဝါ့မလားပေါ့၊

“ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာဗျာ၊ ဘာလဲ မယုံကြဘူးလား”
“မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်၊ နို့ဝေမင့်လို့ ဖိုးခွေးက သဲကြီးမည်းကြီး အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးလိုက် ရတယ်ဆိုတော့ သည်မိန်းမ အတော်အပြေးသန်တာကလား”

“အဲဒါပဲ ကျုပ်ကလည်း အံ့သြနေတာ”
“နို့ဖြင့် ပြောပါဦး၊ ဖိုးခွေးက တယ်လိုလုပ် ခုလိုအခြေအနေဖြစ်သွား ရတာတုန်း”

ယက္ခထမ်းဖိုးခေါ်လာရလောက်အောင် သတိလစ်နေသည့် ဖိုးခွေးအကြောင်းကို သိလိုလှချေ၏။

“သည်မိန်းမကတော့ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး ဝါး ဗိုက်တောထဲ ဝင်သွားတယ်ဗျာ၊ ဖိုးခွေးကလည်း ချောင်းကမ်းပါးပေါ်

၉၂ ဇွန်သောတနင်္ဂနွေ ညားတော

အတက်မယ် ခြေချော်ကျပြီး ချောင်းထဲကကျောက်တုံးနဲ့ ခေါင်းဆောင့်မိပြီး မေ့သွားတာဗျ”

“အာ”

“အလိုလေးဗျာ”

“သည်တော့ ကျုပ်ကလည်း သူတိုပဲ ဂရုစိုက်နေမိတာ၊ ပြေးသွားတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်လိုမှ အမိလိုက်လို့ မရတော့ဘူးလေ”

“နို့ဖြင့် ပြောပါဦး၊ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ကျုပ်က မိန်းမတစ်ယောက်လို့သာ ပြောရတာပါ။ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုတော့ တွေ့ကွဲပြားပြား မတွေ့ရဘူးလေ။ မှောင်ကလည်း မှောင်နေတာကိုး၊ နို့ပေမယ့်လို့ သူအားသွန်ပြေးသွားတာကြောင့် ဆံပင်ဖားလျားလေမှလွင့်နေတာလေ။ နို့ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောရတာပေါ့၊ အဲ တစ်ခုပြောဖို့ မနေတယ်ဗျာ၊ ဖိုးခွေးက အဲဒီမိန်းမနောက် ပြေးလိုက်ရင်း နန်းထွေးထွေးရီ မပြေးနဲ့၊ နန်းထွေးထွေးရီလို့ အကြိမ်ကြိမ် အော်ခေါ်ပြောနေတာပဲဗျ”

“ဟင် နို့ဖြင့် သူကောင်မလေးဆိုတာပေါ့”

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုလင်းရဲ့”

ကျွန်တော်က ချင့်ချိန်ပြောလိုက်၏။

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြောတာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏

“သည်လိုလေ၊ သူကောင်မလေးက သည်လောက်အပြေးဆန်ပါ့မလား၊ တောတွင်းသားကောင် တစ်ကောင်တောင် ဖြစ်နေလား၊ နို့မှမဟုတ် ဆံပင်ဖားလျား လေမှာလွင့် ပြေးသွားတယ်ဆိုတော့ သည်က ယောက်ျားသား တစ်ယောက်ယောက် (ဖြစ်မပေါ့)”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်း ယထာဏ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ သည်မှာရှိတဲ့သူတွေက လန်ဘားတွေချည်းဗျ၊ အဲဒီလောက်တော့ ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ခုပြေးသွားတဲ့သူက အရပ်ဝု၊ သေးသေးသွယ်သွယ်ဗျ”

“နို့ဖြင့် သည်တစ်ခုက မိန်းမတစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား”

ကျွန်တော်က ထပ်ကွန့်မေးလိုက်ပြန်၏။

“ပိုလိုတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့်လဲ၊ ရှင်းလင်းချက်တော့ ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်က မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေက ကတုံးတွေချည်းလေဗျာ၊ ရွာထဲရှိသမျှအားလုံး ကတုံးချည်းပဲ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြန်၏။ ဘယ်လိုမှ အဖြေမထုတ်နိုင်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြေးလိုက်ချေ၏။

“သူကိုယ်နှိုက်က သူ့ကောင်မလေးပါဆိုတော့ သူ့သတိရလျှင် သူ့ မေးကြည့်တော့ အကောင်းဆုံးပဲဗျ”

ယကွက သို့ပြောပြီး ကျွန်တော့အပါးမှ ထွက်သွားလေ၏။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သောက်ထားတာတွေ ပျောက်တုန်ပြီဆိုတော့ တစ်လုံးလောက် သွားယူမလို့”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ချေပြီး-

“ကိုလင်း ဘယ်လိုထင်လဲ” မေးလိုက်ပြန်၏။

“ယကွ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်တွေ့ခဲ့တာ မှန်လျှင် ဖြင့် မနက်ကျ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမိန်းမခြေရာရှာပြီး လိုက်ကြတာပေါ့၊ ဖိုးခွေးကောင်မလေးဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ နို့မှမဟုတ်လည်း ဘယ်သူဆိုတာ သိရတော့မပေါ့ . . .

ဖိုးခွေးကတော့ သူ့ကောင်မလေးပါဆိုပြီး အော်ခေါ်ပြေး လိုက်တယ်ဆိုတော့ . . .”

“ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကဲ ကိုလင်းရေ ဖိုးခွေးကို တဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ကြစို့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အိပ်တော့မယ်ဗျာ၊ မနက်ကျ သည်ကနေထွက်ကြရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ”

သို့အသံနှင့်အတူ ယကွ ပုလင်းတစ်လုံးကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာချေ၏။

“အနည်းအကျဉ်းတော့ သောက်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ အရက်သောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြလာပါတယ်၊ နို့ပေမခင်လို့ သည်အရက်ကိုတော့ ဓနစ်မြို့ပေးဗျာ၊ ဝီစကီပဲ သောက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားကော ဝီစကီပဲ သောက်ပါလား”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းတောင်းလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲပေါ်တွင် သုံးယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ဝီစကီသောက်လိုက်ကြပြန်၏။

အမြည်းအလိုငှာ ဆက်သားမီးကင် ဖြစ်လေ၏။ ယကွတစ်ယောက် သူသွားယူလာသည့် အရက်ကို ဘေးသို့ဖယ်ထားချေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝီစကီကိုသာ သောက်လေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို ဝီစကီပုလင်းပြားလေးနှစ်ပြား ကုန်သွားချေ၏။

ပြီးနောက် ထိုနေရာ ဝါးကြမ်းခင်းလေးပေါ်တွင် တုံးလုံးလုံးချ အိပ်လိုက်ကြချေ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ဖျော်သွားလေသည်မသိ။

“အင်း အင်း ဟီး ဟီး ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

၉၆၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

သို့ ညည်းတွေးသံ ကြားလိုက်သည်ကြောင့် အိပ်ယာမှ နိုးလာရ၏။
ကျွန်တော့်နံဘေးတွင်ရှိ ဖိုးခွေးထံမှအသံဖြစ်ချေ၏။
သူ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ နာကြင်နေ၍ ဖြစ်မည်။ မျက်လုံးမဖွင့်လေဝဲ၊
ဟိုလူးသည်လိုခံဖြင့် နာကြင်စွာ အော်ညည်းနေလေ၏။

“ဖိုးခွေး နေမှကောင်းရဲ့လား”

သို့ ဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ့နဖူးကို စမ်းလိုက်၏။
အာလားလား သည်ကောင် အဖျားတက်နေပါကောလား၊ အတော်
ကလေးကို ပူနေချေ၏။

သို့ကြောင့်

“ကိုလင်း” “ကိုလင်း” “ကိုလင်း”

တဖက်မှအိပ်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို နိုးလိုက်၏။

“ဘာလို့တုန်း”

အိပ်ရေးမဝဟန်ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သန်းဝေမေးလာချေ၏။

“သူ အတော်ကလေး ဖျားနေတယ်ဗျ၊ ကိုယ်လက်တွေ
ကိုက်ခဲနေပုံလည်း ရသဗျ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် လူးလဲ၍ ထလာ၏။

သူ အိပ်ကပ်အတွင်း တနံတရာကို နှိုက်ရှာနေလေ၏။

အတန်ကြာတွင် သူ့အိပ်ကပ်အတွင်းမှ ဆေးပြားလေး
နှစ်ပြား ထွက်လာလေ၏။

“ဒါ လတ်တလေ အသုံးချလိုရတယ်”

“ဘာလဲ ‘မာဆစ်’လား”

“အင်း”

“နို့ဖြင့် သူ့ကို နှိုးပြီး တိုက်ချေဗျာ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖိုးခွေးကို လှုပ်ခတ်နှိုးလိုက်
လေ၏။

“ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး”

ကျွန်တော်၏ လှုပ်ခတ်နှိုးလေခြင်းကြောင့် သူ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာ
လေ၏။ မျက်လုံးများ၊ မျက်ခွံများနီရဲလို့ နေလေ၏။

“ဘာတုန်း” မေးလေ၏။

“ခင်း ဖျားနေတယ်၊ ဆေးသောက်လိုက်ပါဦး”

သို့ပြောလည်းပြော ဆေးပြားတစ်လုံးကိုလည်း သူ့ပါးစပ်တွင်း ထည့်
ထိုက်မည် လုပ်သည်တွင်-

“မတိုက်နဲ့ မတိုက်နဲ့”

သို့အသံနှင့်အတူ ယကွရောက်လာလေ၏။

“ဆေးတိုက်မှ ဆေးသောက်မှ သူ့အဖျားကျ၊ သက်သာလာ
စွာလေ၊ ဘာလို့ မတိုက်ရမှာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ယကွသည်
ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လာချေပြီး။

“သည်ဆေးကို ခဏထားထားပါဦးဗျာ၊ လောလောဆယ်

ဥပမာမှန်သောအရာနှင့် သားတောင်

ဒါတိုက်သင့်တယ်”

အလိုလေးဗျာ၊ သူထဲတွင် ပုလင်းလေးတစ်လုံး ပါလာ၏။
ထိုထဲတွင် ဆေးရည်များပါပေလိမ့်မည်။

“ဘာဆေးတုန်း”

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်၏။

“သူ ဒါသောက်ပြီးလျှင် အဖျားကျသွားမယ်၊ ကိုယ်လက်
ကိုက်ခဲတာတွေလည်း ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုဆေးရည်ပုလင်းကို အသေအချာ
ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်ဆေးရည်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမှန်း သိလေသဖြင့်
ယကွသည် ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြီးလေး ပြီးလာချေလေ၏။

“ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံတဲ့သဘောလား၊ ကျုပ်ပြောပြီး
မဟုတ်လား၊ ဘာဆေးဖြစ်ဖြစ်လေ သက်သာဖို့က အဓိကမဟုတ်
လား၊ နို့မေးရပါဦးမယ် ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို မယုံ
သင်္ကာဖြစ်နေကြတာတုန်း”

လင်းမြင်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ကုပ်သတိပေးလာ
သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ယကွကို ပြောလိုက်ချေပြီး

“တောင်းပန်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ရ၏။

“အဲလို လုပ်စမ်းပါ”

တိုဝိုက် - ၉၉

သို့ပြောပြီး သူ့ပုလင်းအတွင်းမှ ဆေးရည်တို့ကို ဖိုးခွေး
၏ဝါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် ဆေးခါးကြီးနှင့် မိသွားသည်ကြောင့်
အားမသိ၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ရွံ့မဲရုန်းကန်လေတော့၏။

သို့ပေမယ့် သူ့ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ဆေးရည်တို့ လျှော့ခန့်
ဝင်သွားရချေ၏။

အား လား လား

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် သို့သာညည်းပြီး ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ သို့
ကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွား ရလေ၏။

ယကွတိုက်သည့်ဆေးက ဖိုးခွေးကို ဒုက္ခပေးလေသည်
ဗျားလား။ ဖိုးခွေးအတွက် ဖိုးရိုမိပြီး၊ လင်းမြင်လှိုင်ကို အဓိပ္ပါယ်
ဝါဝါ ကြည့်လိုက်၊ ဖိုးခွေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက် လုပ်နေမိလေ၏။

“သူ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ အိပ်
ချေတော့၊ မနက်စောစော ခရီးသွားရမယ်”

“သည်ကနေ ပြန်ကြရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နို့ဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဖိုးခွေးကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် သူ့ကိုဖိုးရိုမိစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်
၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ သူလဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပြန်ရမှာ

၁၀၀၊ ဓနုဒောသောနှင့် သာမောဇ်

လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သည်လောက် ကိုယ်တွေ့ပူနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်လို့ ဖြစ်မှာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ယကွက ဟက်ဟက်ပက် ပက် ရယ်မောချေပြီး-

“ဟားဟားဟားဟား ဟားဟားဟားဟား ဟားဟားဟားဟား အတော်တုံးတဲ့သူတွေပဲ သည်ကောင် မိုးလင်းတာနဲ့ ညက သူ့ကိုယ် သူ ဘာဖြစ်မှန်းတောင် သတိရမှာမဟုတ်တာချည်း”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“အလိုလေးဗျာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ သူ မနက်ကျအဖျားကျသွားလိမ့် မယ်၊ သာမာန်လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ ခင်ဗျားတို့ လို ကောင်းကောင်းလမ်းလျှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ် မပူပါနဲ့”

“စောင့်ကြည့် ရဦးမှပေါ့”

“စောင့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ တရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ကြပြီး မနက်စောစော နံနက်ခင်းစာ စားပြီးတာနဲ့ ထွက်ကြချေ။ ကဲ ကျွန် သွားပြီ မနက်စောစော လာခေါ်မယ်”

“လိုက်ပို့မှာလား”

“အင်း”

“ဘယ်ကိုယ်”

တွက်ပီစာဝေ

“ခင်ဗျားတို့ကို မီးလောင်ကုန်းထိ ပို့ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး” လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ခြောက်လှ၏။

“ဘာလို့တုန်း” မကျေမနပ် မျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ဖိုးခွေးနဲ့အတူ ညကတွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းမနောက် ထို လိုက်ကြမလို့၊ နို့ဆိုတော့ မီးလောင်ကုန်းရွာပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ယကွသည် ညကအခြေ အနေကို စဉ်းစားလိုက်မိသည်ဖြစ်ချိမ့်မည်၊ သို့ကြောင့်

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ နို့ဖြင့်

ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်မယ်ဗျာ”

အလို ဘယ်လိုမိလိမ့်။

ကျွန်တော် သူ့ကို မခေါ်လို၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့် ဆိုက်၏။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းနှင့်အချက်ပြ ပြောလိုက်၏။

အကွနှင့်တူတူ မသွားချင်။

သို့ပေမယ့်လို့-

“ကိုယကွ လိုက်မယ်ဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျ”

“ဟင်” လင်းမြင့်လှိုင်ဘယ်လို ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

“ကိုလင်း”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် တီးတိုးခေါ်လိုက်၏။

တွက်ပီစာဝေ

“ကိုဝိုက် ကျွန်တော်ပြောတာပဲ လိုက်လုပ်ပါ”
 လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့တွင်သိထားတာ၊ စီစဉ်ထားတာရှိ၍ ယကွကို
 ခေါ်လိုခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဘာမှမပြောလိုတော့
 သဖြင့် တဲကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှဲချလိုက်၏။ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်
 အောင်အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပေမည် ဖျက်လုံးကြောင်နေလေပြီဖြစ်၏။
 သို့ကြောင့် အတွေးဟိုတစ်စသည်တစ်စဖြင့် အချိန်ကိုဖြုန်းနေမိ၏။
 ကျွန်တော်နံဘေးတွင်မတော့ လင်းမြင့်လှိုင်အိပ်မောကျနေလေ၏။
 ယကွကတော့မှ မနက်စောစောလာခဲ့မည်ပြော၍ ပြန်သွားသည်ကို
 တော့ သိလိုက်၏။

ကျွန်တော် ဖိုးခွေးကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ငြိမ်သက်လို့သာ
 နေ၏။ ယကွပြောသလိုတော့ဖြင့် ဖိုးခွေး ကျန်းမာရေးကောင်းလာ
 မည့်ပုံ မမြင်ပါချေ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည်စခန်းမှ ထွက်
 သွားကြရန် မဖြစ်သေးချေ။ သို့ တွေးမိလိုက်ပြန်သည်မှာ သည်ရွာမှ
 လူကြီးဖြစ်ဟန်တူသည့် အသက်(၇၀)အဖိုးအိုပြောစကားအရ
 ကျွန်တော်တို့ သည်တဲစုတွင် နက်ဖြန်မနက်ပင် နေခွင့်ရှိလိမ့်မည်
 မဟုတ်။ ဖိုးခွေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့...။

မေ့မျောနေသောဖိုးခွေးကို ကျွန်တော်တို့ထမ်းပိုးသွားရလေ
 မည်လား။ သို့လည်း ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဆိုလျှင် ဖိုးခွေး
 ကို သည်ရွာတွင်ထားခဲ့လေပြီး ကျွန်တော်တို့အပြန်ကျမှ ဝင်ခေါ်ရ
 လေမလား၊ စဉ်းစားမိ၏။ သို့ပေမည်လို့ မဖြစ်နိုင်ဆိုသည့် အတွေးထဲ

ဇာတ်ချင်းဝင်လာပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့ကို လက်မခံမှတော့ ဖိုးခွေး
 ထိုကော ဘယ်လိုလုပ်လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

သို့သိလိုက်ငြား လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ အဆင်ပြေအောင်
 ထုပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်လို့ သတ်မှတ်လိုက်လေပြီး ဖျက်လုံးအစုံကို ဇွတ်
 ခိုက်ထားလိုက်လေ၏။ သို့ဆိုတော့လည်း မကြာလိုက်သောအချိန်
 ထလေးတွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားရတော့၏။

စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းနေ၍လား မသိ၊ ဖိုးစင်စင်လင်းလေ
 မှ အိပ်ယာမှန်းလာရချေ၏။

“ဟင်”

ဖိုးခွေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ညကသူ့ကို အသေအချာ
 ထွန်တော့နံဘေးတွင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်လေသည်
 ပဲ။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဖိုးခွေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဘယ်ကိုထွက်သွားပါလိမ့်၊ တစ်
 နေရာတွင် ဆေးထည့်၊ ဆေးလိမ့်ရန်၊ ဆေးတိုက်ရန် ခေါ်သွားလေ
 သည်လား။ ကျွန်တော် တဲပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထင်းမီးပုံနားတွင်ရှိနေ၏။ သူ
 ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ယကွကိုမြင်လိုက်၏။

ဖိုးခွေး မတွေ့ပါကလား၊ ယကွ ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်၊
 အော်... သိပြီး၊ ခရီးထွက်ရန် လာခေါ်ခြင်းဖြစ်မည်။

“လာဗျာ ကိုပိုက်၊ နံနက်ခင်းစာ စားရအောင်”
 လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော် အိပ်ယာနီးလာပြီသိသဖြင့် လှမ်းခေါ်လာချေ၏။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နား သွားလိုက်၏။
 “စားသောက်ပြီးလျှင် သွားကြမယ်” လို့ ယကွက ပြော၏။
 ကျွန်တော် ယကွကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက်-
 “ဖိုးခွေးတစ်ယောက် မပါဘဲ မသွားနိုင်ဘူး”
 လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောသလိုနှင့် ယကွကို စွေစောင်းကြည့် ဘုပြောလိုက်၏။

“ဖိုးခွေးပါမှ ဖြစ်တော့မလျော်”
 သို့ပြောလာသည့် ယကွကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်လေပြီ။
 “ဖိုးခွေး ဘယ်မှာလဲ”

“ဟင်”
 ကျွန်တော် သို့မေးလိုက်သည်တွင် ယကွတစ်ယောက် အံအားသင့်သွားပုံ ရချေ၏။ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသောသဖြင့်-

“ပြောလေဗျာ၊ ဖိုးခွေးကို ညက ဘယ်ခေါ်သွားလဲ”
 “ဟာ”
 လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ အံ့ဩတကြီးကြည့်လာချေလေ၏။

“ကိုပိုက် ဘာတွေပြောနေတာတုန်း”
 “ကိုလင်း ကြားတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ဖိုးခွေး ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ထိုလင်း သိလား၊ ကိုလင်းလဲ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”
 “ဟား ဟား ဟား ဟား”
 လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ရယ်မောလိုက်လေပြီ-
 “ညက အိပ်လိုက်တာ သိုးနေတာပဲထလား၊ ဘယ်လိုလုပ် ညက အကြောင်းတွေ သိမှာတုန်း၊ ခု နီးလာပြန်တာလဲ ဘာမှမသိ ဖြစ်နေတာကိုး ကိုပိုက်ရဲ့၊ ဖိုးခွေးရှိပါတယ်ဗျာ၊ တောကြက်လေးတစ်ကောင် ရလို့ ချောင်းစပ်မယ် အမွှေးသွားနှုတ်နေတာလေ၊ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”
 ကျွန်တော် ယကွကို လှမ်းမကြည့်ရဲတော့ပါချေ။ ကျွန်တော် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောဆိုထားသည်ကိုး။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ညက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သည့် ဖိုးခွေး ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သည်မနက် ခရီးသွားနိုင်လိမ့်မည်မထင်။ သို့ဖြင့် အိပ်ယာနီးတော့ ဖိုးခွေးကို မတွေ့လေသည်ကြောင့် ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အိပ်နေတုန်း ဖိုးခွေးကို ယကွကခေါ်သွားသည်ထင်သဖြင့် သို့စွပ်စွဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလင်းမြင့်လှိုင်ပြောမှ ဖိုးခွေးရှိမှန်းသိလိုက်၏။ သို့ငြား-

“ဟင် ဖိုးခွေး ညကသေပြီလို့တောင်ထင်ရတာ၊ သည်မနက် သူကောင်းကောင်း ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေတယ်လား၊ ဘာမှ မဖြစ်ပေဘူးလား . . .”

သို့ ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“ညက တနေ့နီး ကျွန်တော် ဆီးသွားဖို့အထဲမှာ ဖိုးခွေး သတိရ လာတယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩမိတာပေါ့ဗျာ။ သူ ကောင်း ကောင်း ကျန်းမာနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ စိုးရိမ်နေတာ။ သူက သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိဘူးလေ။ သူ အိပ်ပျော် နေတာက ထလာတဲ့သူတစ်ယောက်လိုပဲဗျ”

“ကျုပ် ညဦးကတည်းက ပြောသားကလားဗျာ။ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့၊ ဒါများ . . .”

ယကွက သို့သာပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ရွဲ့ပြီးပြီးပြ ကြည့် နေလေတော့၏။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

သို့သာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်နိုင်လေ၏။ သည်ထက်ပို၍ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောဆိုတောင်းပန်ခြင်းတော့ဖြင့် မလုပ်တော့ပါချေ။ ယကွနားလည်လောက်ပေသည်။ သို့သာ ကျွန်တော်သတ်မှတ်လိုက် လေ၏။

သို့အချိန်ကလေးမှာပင် ဖိုးခွေးပြန်ရောက်လာ၏။ သူ၏ လက်ထဲတွင် ကြက်ကောင်လုံးတစ်စုံထိုး ပါလာလေ၏။

“မင်း နေကောင်းလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျာ။ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်”

တွတ်ပီစာပေ

သို့ ဖိုးခွေးကလည်း အံ့ဩတကြီး ပြန်ပြောလာသေးလေ၏။

“ညက မင်း ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်ဘောက် ပူနေတာပဲ။ သတိ ထစ် မှနေတယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်စေမင့်-

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးဗျ” လို့သာ သွေးအေးအေး ပြော ထာခြင်းကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ရသူ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့ချေပြန်၏။ ဖိုးခွေးက ကြက်ကောင်လုံး ဝဝကန်ကန်အကောင်လိုက် တစ်စုံထိုး ထားသည်ကို မီးပုံနားကပ်ထောင်ထားလိုက်ပြီး တံပေါ်တွင် တက် ထိုင်လိုက်လေ၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူနားသွား လိုက် လေပြီး-

“နို့မေးရပါဦးမယ်၊ မင်း မနေ့က ဘယ်လိုဖြစ် ထွက်ပြေး သွားတာလဲ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်မေးသည်ကို သူ အံ့ဩသွားပုံရချေ၏။

“မင်း ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ပြေးထွက်သွားတာလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်တွင် ဖိုးခွေးသည် တစုံ တရာကို မှန်းဆတွေးတောနေလိုက်ဟန် ပြုလေပြီး

“ဟာ သိပြီး သိပြီ မှတ်မိပြီ” ပြောလာ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ မသေ

တွတ်ပီစာပေ

သေးဘူးဗျ၊ နို့ကြောင့် သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားတာ”

“မင်းကွာ သေချာလို့လား၊ မင်းကောင်မလေးကော ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်၊ ကျွန်တော့ကောင်မလေးမို့ ပြေးလိုက်သွားတာပေါ့”

“အို မင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ၊ မင်းကောင်မလေးက မင်းကိုမမြင်ဘူးလား”

“မြင်ဟန် မတူးဘူးဗျ”

“ဟေ”

“ဟင်”

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ ပြေးသွားတာတုန်း”

“အင်း သူ့ကို တစ်တစ်က လှမ်းခေါ်လိုက်တာကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်ဗျ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြေးလိုက်သွားရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုဘယ်လို ကျွန်တော် ဘာမှ မသိ ဖြစ်သွားရတာလဲ မသိဘူး”

သို့ပြောပြီး ဖိုးခွေးသည် သူ့ခေါင်းကို သူ့ကိုင်စမ်းနေလေ၏။

“ခေါင်းကိုက်လို့လား”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“ခေါင်းအုံတာပါ”

“အေး မင်း မမှတ်မိလျှင် ငါပြောပြမယ်”

သို့အသံနှင့်အတူ ယကွ ဖိုးခွေးနားရောက်သွားလေ၏။

ဖိုးခွေးက ယကွကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေပြီး၊ မျက်မှောင်ထုတ်နေလေ၏။

“မင်း တစ်တစ်ကလေးကို ပြေးလိုက်သွားတာကြောင့် ငါ မင်းနောက်က ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်၊ ငါ အော်ခေါ်တယ်၊ မင်း မကြားဘူး”

သို့ပြောပြီး ယကွသည် စကားကို ရပ်လိုက်စဉ်-

“အေးဗျာ ကျွန်တော့ကို တစ်တစ်က ခေါ်နေသလိုတော့ ကြားသားထလား၊ နို့ပေမင်းလို့ ကောင်မလေးကို မျက်ခြေပြတ်သွားမှာကြောင့် လှည့်မကြည့်အားပါဘူးဗျာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ ထားပါ၊ မင်း မိန်းမတစ်ယောက်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ငါလဲသိတယ်၊ ငါလဲမြင်လိုက်သလိုလိုကိုး... နို့ပေမင်းလို့ မင်း အဲဒီမိန်းမလို ချောင်းကမ်းပါးပေါ် အတက်မှာ ခြေချော်ပြုတ်ကျ၊ ချောင်းထဲရှိတဲ့ ကျောက်တုံးနဲ့ ခေါင်းရိုက်မိပြီး သတိမေ့သွားတာပဲ”

“ဗျာ . . . အဟုတ်လား”

“အဟုတ်ပေါ့ကွာ၊ မယုံလျှင် သူတို့မေးကြည့်ချေ”

ယကွက သို့ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို သက်သေထုခိုင်းနေလေ၏။

၁၁၀၁ ဂျွန်သော့အမှားနှင့် သားထောင်

“ဟုတ်လား”

ဖိုးခွေးက မေးလေ၏။ သည်တော့—

“ဟုတ်တယ်” လို့ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် ပြိုင်တူပြောထွက်လိုက်ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ဖိုးခွေးတစ်ယောက် လက်ခံသွားလေ၏။

“မင်း ကောင်မလေးကို တို့ သည်ကနေ မတွေ့မနေလိုက်ရှာပေးမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေသည်တွင် ဖိုးခွေးတစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားပုံရချေ၏။

“အေးဗျာ မနေ့ညက ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ်၊ ကိုလင်းတို့ ယုံပြီလား၊ ကျွန်တော့ကောင်မလေး မသေဘူးဗျ၊ သည်နားတဝိုက်တင် ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် သည်လာရကျိုး နပ်ဝါတယ်ဗျာ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဖိုးခွေးပျော်နေပုံကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရချေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်အထင် သူကောင်မလေးသည် လူလောကကြီးတွင် မရှိလောက်ဟု ထင်ထား၏။ တခုခုတော့ဖြင့် လွဲချော်နေခြင်းဖြစ်ချိမ့်မည်။

“မင်း မနေ့က နေရာကိုကော မှတ်မိလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“မှတ်မိတယ်”

ကိုဝိုက် - ၁၁၁

ယကွက ဝင်ပြောလာချေ၏။ သူ မနေ့က ဖိုးခွေးနောက်လိုက်သွားလေသည်ကိုး . . .

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်က ယကွကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြလေ၏။

အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘောကြက်ကင်စားလို့ရသည့် အကျက်အချိန်တွင် ဝိစကီသောက်ရင်း မြည်းစားလိုက်ကြ၏။

သည်နောက် ယကွ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ချောင်းကမ်းပါးအတက် လမ်းတွင် တကယ်ပင် မိန်းမ ခြေရာသေးသေး တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ဆိုတော့ သည်တောသည်တောင်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် သွားလာနေသည်ကို လက်ခံရချေ၏။ ဖိုးခွေးမိန်းမလေး ဘုတ်မဟုတ်ဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့် တွေ့မှပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့တောင်မှ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးခွေးကောင်မလေးကို မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်။

ဖိုးခွေးပြောလေမှ သိကြရမည်သူဖြစ်ချေ၏။ ဖိုးခွေးတစ်ယောက် သူကောင်မလေးကိုတော့ သူကောင်းကောင်းမှတ်မိပေလိမ့်မည်။ ယကွကတော့ ဘယ်လိုသဘောရှိလေသည် မသိပါချေ။

“ကျုပ်တို့ သည်ချောင်းကမ်းကနေ ဝါးသုန်းတောဘက်

တိုးလျှောက်သွားကြမလား”

ချောင်းကမ်းပေါ် ရောက်သည်တွင် ယက္ခက ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ ဝါးသုန်းတောကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ချောင်းကမ်းပေါ်တွင် ဝါးသုန်းတော ပေါက်နေသည်ကိုး။

“သည်လမ်းပဲ ရှိတာကိုး”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် ယက္ခက လှစ်ခနဲဆိုသလို ဝါးသုန်းတောကို တိုးဖြတ်သွားလေ၏။

လက်တွင်းရှိဒါးဖြင့် လမ်းတွင်ခုတ်ဖြတ်သွားလေသဖြင့် သူ့နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့အတွက် လွန်မင်းစွာ အဆင်ပြေလေတော့၏။

သို့ဝါးသုန်းတောကိုဖြတ်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးသုန်းတောတဖက် အစပ်သို့ရောက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ တပင်တိုင်ဝါးတောသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်ပါကောလား။ ဝါးသုန်းတောအစပ်သို့ရောက်သည်တွင် တပင်တိုင် ဝါးတောအတွင်း မဝင်ကြသေးလောဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာများသို့ ကိုယ့်စီလှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝါးတောအစပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြေးထွက်လေပြီး မြေပြင်တဝိုက် ခြေရာရှာနေလေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားကြ၍

မြေပြင်တွင်တွေ့ရမည့် ခြေရာကို ရှာမိကြချေ၏။

“ဟောသည်မယ် တွေ့ပြီဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က အားရဝမ်းသာလှမ်းအော်ခေါ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ခဏလေး အချိန်မှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်နား ရောက်သွားကြလေ၏။

မြေပြင်တွင် ခြေရာသေးလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၏။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထင်ထင်ရှားရှား ခြေရာဖြစ်ချေ၏။

“ဖိုးခွေးကောင်မလေးအရပ် ဘယ်လောက်ရှိမတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်လေ၏။

“အင်း မုန်းခြေပြောရလျှင်ဖြင့် ငါးပေကျော်ကျော်တော့ နှိုလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ်ညိတ်လိုက်လေပြီး

“သည်ခြေရာရှင်ကလည်း မင်းပြောတဲ့အရပ်အမောင်းလောက်ပဲ ရှိနိုင်တယ်”

“ဟာ နို့ဖြင့် ဒါ ကျွန်တော့ကောင်မလေးဆိုတာ သေချာပြီဗေါ့။ အင်းလေ မနေ့ညဦးပိုင်းက လှမ်းတွေ့လိုက်တာပဲ။ နန်းထွေးထွေးရိကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

သို့နှယ် ဖိုးခွေးက အားရဝမ်းသာ ပြောလာချေလေ၏။

“တိုလင်း”

ကျွန်တော်ခေါ်သံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် လှမ်းကြည့်လာချေ၏။

၁၁၄၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာလဲ

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောမည်ကို ရိပ်မိပုံရှိကာ လိမ္မာပါးနပ်သော လင်းမြင့်လှိုင်းက-

“လောလောဆယ်တော့ ဖိုးခွေးရဲ့ ကောင်မလေးလိုပဲ သတ်မှတ်ထားကြတာပေါ့ဗျာ” လို့ ပြောလာချေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တပင်တိုင်ဝါးတောအတွင်း ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြပြန်၏။

“ခွီး”

“ခွီး”

သို့ဆိုသလို ဦးခေါင်းထက်မှ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် အော်ဟစ်ပျံသန်း သွားလေ၏။

“တောက်”

ဖိုးခွေးက ငှက်ကောင်ပျံသန်းသွားရာနောက် လိုက်ကြည့်ရင်း ‘တောက်’ တစ်ချက်ခတ်လိုက်လေသဖြင့်

“အယုံအကြည် မရှိစမ်းပါနဲ့ကွာ”

သို့ဆိုသလို ယကွကပြောလာချေ၏။ ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့် ပြီးလည်း-

“ခင်ဗျားကော အယုံအကြည်ရှိလား” သို့မေးလာလေ သဖြင့် သူဘာကိုဆိုလိုသည်ကို သိလိုက်လေငြား မသိဟန်ပြု၍ ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်တော့ မရှင်းဘူး၊ ဘာကိုဆိုလိုတုန်း” လို့

လိုက်၏။

“ခင်ဗျား တကယ်မသိတာလား” မေးလာပြန်သဖြင့် ခေါင်း ခါပြလိုက်ရ၏။

သူ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝစိတ်ပျက်သွားပုံရချေ၏။
ပြီးလေမှ-

“သည်လို သည်တောတောင်ထဲမယ် သွားရင်းလာရင်း ဝဲဖြစ်ဖြစ်၊ စခန်းတဲမှာပဲ ရှိနေတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီအချိန်မယ် ငှက် ဆိုးကောင်က ခေါင်းပေါ်ဖြတ်ပြီး အော်သွားမယ်ဆိုလျှင် မကောင်း ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်၊ နို့ကြောင့် သွားနေတဲ့လမ်းကြောင်း ပြောင်း နှင်ပြောင်း၊ နေနေတဲ့စခန်း ပြောင်းချင်ပြောင်းရတယ်”

“အဲလို မလုပ်လျှင်ကော”

“အန္တရာယ်နဲ့ လုံးဝကြုံတွေ့တတ်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်ဗျ။ ထင် ကြတာဗျ၊ ပြောကြတာဗျ”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်တုန်း ရှင်းအောင်ပြောလို့ရမလား”

ကျွန်တော် မသိယောင်ဆောင်ကာ တည်တည်တန့်တန့် ဗျက်နာပေး ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်နှင့် ယကွသည် ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် ဗျက်နာပေးဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး-

“သည်ငှက်နောက်က ကျားကောင်ပါလာတာကို ပြောကြ တာဗျ”

“နို့ဖြင့်လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအကောင်ကို

၁၁၆၊ ဓနိသောအမှားနှင့် သားတောင်

ပစ်သတ်ပြီး မီးကင်စားကြတာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်ပြောလိုက်သည်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည့် ယက္ခက မကျေမနပ်ကြည့်လာချေ ပြီး-

“ကျုပ်က အကောင်းမှတ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျား က လှောင်နေတာလား” လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလာလေတော့ ၏။

“ကိုယက္ခရယ် ကျွန်တော်တို့ ခု တစ်ရိုးတည်းသွားကြသူ တွေလေ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျား မကြိုက်လျှင် လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်းနေလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်ကလည်း အတည်ပေါက် ထပ်နောက်လိုက် ပြန်၏။

“အဲဒါကောင်းတယ်၊ သည်ထက်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ် ရှိသေးတယ်”

ယက္ခက သို့ပြောလာပြန်၏။

“နို့ဖြင့် ပြောကြည့်ပါကလား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ပြောမယ် ပြောမယ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်း လူကလည်း လုပ် မယ်” ဆိုလျက်

“ကျုပ် သည်ကနေ လှည့်ပြန်တော့မယ်”

သို့ဆိုလျက် ယက္ခသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားသေး

တော၏။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်ကာ မေးဆတ် ခြလိုက်၏။

“ကိုဗိုက်တို့၊ သည်ခဏနေခဲ့ကြဦးဗျ” ဆိုလျက် ထင်းမြင့်လှိုင်သည် ယက္ခနောက် ပြေးလိုက်သွားလေ၏။ ယက္ခ သည် လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါချေ။

ကျွန်တော်နှင့်ဖိုးမွေးသည် နီးစပ်ရာ ဝါးတောအောက်တွင် ဆိုင်ချလိုက်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကဲကြည့်နေလိုက်၏။

ယက္ခက နောက်မှလင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းခေါ်သည်ကြောင့် အချက်နောက်လှည့် ကြည့်လာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို သူသည် စောင့်နေမည်ဖြစ်ချေ၏။

သို့ပေမည် ယက္ခသည် နောက်သို့လှည့်ပြေးသွားလေ၏။

“ယက္ခ ယက္ခ ပြန်လာခဲ့ပါ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြား ဆိုက်ရချေ၏။ သို့ငြား ယက္ခသည် အပြေးမရပ် ဒလဆတ်ပြေးသွား ချောက်ကွယ်သွားလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် စိတ်လျော့လိုက်ပုံဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့် တလှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်း လာချေလေ၏။

“အဲဒီလူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ”

နီးမွေးက မကျေမနပ် ပြောလာလေတော့သည်။

“အေးလေ ခရီးသွားတုတုပေပဲ၊ ဒါလေး နောက်ပြောင်တာ

ကိုများ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်ရောက်လာချေ၏။

ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလာလေ၏။

“သွားစေပေါ့ဗျာ၊ သူပါလို့ ကျွန်တော်တောင် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သေးတယ်၊ သူတွက်လည်း ငဲ့နေရသေးတယ်”

သို့ဆိုသူလို ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ယကွ ထွက်သွားရာဘက်မှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားလိုက်ကြသဖြင့် သုံးယောက်သား ထိုနေရာသို့ လှမ်းကဲကြည့် လိုက်ကြ၏။

“ကိုလင်းရေ ယကွတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေပြီ ထင်ပါရဲ့” သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယကွပြေးသွားရာဘက် လိုက်သွားကြလေ၏။

ယကွတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှ ပါမသွားလေသည်။ သူ ဘယ်လိုသတ္တဝါကောင်နှင့် ကြုံလိုက်လို့ပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှဦးဆောင် တောတိုးပြေးသွားခြင်း

ဖြစ်၏။ သို့ပြေးလွှားသွားခဲ့ကြရာမှ-

“ဟာ”

“အာ”

“ဟင်”

သုံးယောက်စလုံး စိုးရိမ်တကြီးပြေးလွှားသွားရာမှ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့် ဆိုက်လေ၏။

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ယကွတစ်ဖွဲ့က မှောက်ခုံကြီး ဆဲနေချေ၏။ ယကွမှလွဲ၍ အခြားသက်ရှိ သတ္တဝါရယ်လို့ မတွေ့ ခါချေ။ ယကွ ဘယ်လိုကြောင့် သို့ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

ပြေးလွှားရင်း ခလုတ်တိုက်လဲလို့တော့ဖြင့် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“လင်းမြင့်လှိုင်က မှောက်လျှက်လဲနေသည့် ယကွကို ပုခုံးမှ ဆွဲ၍ လှန်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ ယကွမျက်နှာတပြင်လုံး သွေးတိုဖုံးလွှမ်း လို့ပါကလား။

အသားဖတ်တို့ လန့်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း”

ဇက်လုံး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသဖြင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူ ခေါင်းကို ခါပြ၏။

သုစကားမပြောနိုင်ကြောင်း ပြောလေခြင်းဖြစ်ပေ၏။
သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူ၏မျက်နှာပြင်တွင် ဖုံးလွှမ်းနေ
သည့် သွေးတို့ကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။

“အား”

သူ့နာကျင်သွားသဖြင့် သို့အော်ဟစ်လာလေ၏။ နာကျင်တော့မပေါ့၊
သူ့မျက်နှာပြင်ရှိ အသားဖတ်တို့ မွစာကျ လဲနေသည်မဟုတ်ပါ၊
ကလား။ ဝံကောင်များ ကုတ်ခြစ်သွားလေခြင်းများလား။ သို့
ကျွန်တော်တွက်လိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်က တွက်လိုက်ဟန်တူ၏။
မြေပြင်တွင် ဝံကောင်ခြေရာကို ရှာနေပုံရချေ၏။

“ဝံကောင် ကုတ်ခြစ်မိသွားတာလား”

သို့လည်းဖြစ်နိုင်သည်ကိုး။ ဝံကောင်နှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့၍ ဝံကောင်
ဒုက္ခပေးခြင်း ခံလိုက်ရပုံဖြစ်ချိန်မည်ဟု တွက်ဆပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။ ခက်သည်က ယကွ စကားမပြောနိုင်ခြင်းပင်။ အသိတော့ရှိနေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ပြောစကားကိုတော့ဖြင့် ကြားပုံရ၏။ ပြန်ပြော
ခွင့် မရလေခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်တူချေ၏။

မျက်နှာတွင်း ဒဏ်ရာလောက်ဖြင့် မသေလောက်နိုင်ဟု
တွက်ကာ ကျွန်တော်သည် ယကွ၏ခါးကိုဖက်၍ ထူမလိုက်၏။

“အား လား လား လား”

အလိုလေးများ ခါးကိုပင်မခံပါကလား။ ဘာလို့များပါလိမ့်။ သို့
ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယကွ၏ခါးတဝိုက် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

တွတ်ပီစာပေ

“ဟာ”

ဝမ်းဗိုက်တွင် ထိုးထွင်းဒဏ်ရာတစ်ခုရှိနေပါကောလား။

သွေးတို့ ယိုစိမ့်ထွက်နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်နှာကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့်
ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ထွက်နေသည်ကို မတွေ့မိလေခြင်းဖြစ်၏။ ယကွ
တစ်ယောက် ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်ခံလိုက်ရလေသည်ပဲ။

“ခင်ဗျား သက်သာသွားမှာပါ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိလေ၏။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ယကွတစ်ယောက်
မကြာလိုက်သောအချိန်ကလေးတွင် ထိုဒဏ်ရာကြောင့် သွေးထွက်
လွန် သေဆုံးသွားလေ၏။

ဘုရားရေ ဘယ်သူ့လက်ချက်ပါလိမ့်။

မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာတို့ကိုကြည့်ပြီး ဝံကောင်လက်ချက်ဟု ထင်လိုက်
ကြပေမင်္ဂ ဝမ်းဗိုက်မှ ပေါက်ထွက်ဒဏ်ရာတွေ့လိုက်သည်တွင်
မတော့ ယကွကို တစုံတဦးက သတ်ဖြတ်သွားတာပါကောလားဟု
သိလိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“သူ့ကို တဲစုပြန်ပို့ကြတာပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့
တို့ တဲစုကလူတွေက တမျိုးတမည်ထင်လိမ့်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာ၏။

တွတ်ပီစာပေ

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယကွ၏အလောင်းကို ထမ်းပိုးသယ်
လာကြတာ တခုသို့ ပြန်လှမ်းခဲ့ကြလေ၏။

“ကိုဗိုက်ရေ ကျွန်တော် ထူးဆန်းတာတစ်ခု မြင်ရတာကို
ပြောချင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့နား ကပ်ပြောလာသဖြင့်-

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ” ဆိုတော့...

“အဲဒီနေရာမယ် နိန်းမခြေရာတွေ့တယ်ဗျ”

“ဟင် ဒါဘာဆန်းလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမခြေရာနောက်
လိုက်ခဲ့ကြတာပဲ... မိန်းမခြေရာတွေ့တာ ဘာဆန်းလို့လဲဗျ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဆန်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ခြေရာလိုက်ခဲ့တဲ့ ခြေရာက
အဟောင်းလေဗျာ၊ ခြေရာဟောင်းကိုလိုက်ကြတာ ခုတွေ့တာက
ခြေရာအသစ်ဗျာ၊ ယကွလဲကျနေတဲ့ နေရာတဝိုက်မှာ တွေ့ခဲ့ရတာ”

“နို့ဖြင့် ကိုလင်းဆိုလိုချင်တာက ယကွကို အဲဒီခြေရာရှင်
မိန်းမက သတ်ဖြတ်လိုက်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး သတ်
ဖြတ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းမက အနိုင်ရလိုက်တယ်၊ အဲလိုတော့
မဖြစ်နိုင်ပေဘူးဗျ”

သို့ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေမရှိသည်ကို ပြောလိုက်၏။

“နို့ပေမငဲ့လို့ အခြေအနေက အဲလိုဖြစ်လောက်တာကို ပြနေတာလေ

ဗျ”

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျာ၊ အဖြစ်မှန်သိကြဖို့အတွက် အဲဒီ
ခြေရာရှင်ကို မတွေ့မနေရှာမှ ဖြစ်တော့မဲ့ပုံပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကိုဗိုက်ရယ်”

သို့ဖြင့် သည်အလောင်းကို တဲစုပြန်ပို့ပြီး သည်ခြေရာရှင် မိန်းမနောက်
ပြန်လိုက်ကြမှာပေါ့၊ သည်မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ အဲလိုလုပ်လျှင်
ဘောင်းလားဗျာ”

“ဘာလို့ မလုပ်မှာတုန်း ကိုဗိုက်ရယ်၊ သည်မိန်းမခြေရာကို
ကျွန်တော်တို့က လတ်တလော ဖိုးခွေးရဲ့မိန်းမလို့ သတ်မှတ်ကြတာ
ပေါ့၊ ဖိုးခွေးကို ကျွန်တော်တို့ကူညီနေတာလေ၊ သူ့ကောင်မလေးကို
ထိုက်ရှာနေကြတာလေ”

“အလိုလေးဗျာ ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော်မေနေသည်ပဲ”
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲစုနား ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။
မှောင်စပျိုးလေပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့တော့ သည်တဲစုမယ် တညလောက် အိပ်
ကြရဦးမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကိုဗိုက် ဟိုရှေ့မယ် ကြည့်စမ်း၊ မီးတုတ်တွေနဲ့ပါကလား”

“ဟုတ်ပါ”

တဲစုထိပ်တွင် မီးတုတ်များကိုယ်စီကိုင်၍ လူတစ်ဦးကြုံချေ

၏။ ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်၏။

အနားရောက်လှတွင်-

“ဟင်”

“ဟာ”

“အာ”

မီးတုတ်ကိုင်လန်ဘား လူတစ်စုသည် ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေခြင်းပါကလား။ ထိုလူတစ်စု၏ရှေ့တွင်မတော့ အသက်(၇၀)အရွယ် အဖိုးအိုလန်ဘားဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့်-

“ယကွအလောင်း လာပို့တာလား” သို့ မေးလာသဖြင့် အံ့သြမိလေတော့၏။

ဘယ်လိုလုပ် သိနေကြပါလိမ့်။

“နို့နေပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ကြိုနေတာလား”

ကျွန်တော်က သံသယဖြစ်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်စုထဲကို ယကွအလောင်းထမ်းပြီး ဝင်လာမှာကို မကြိုက်လို့ ထွက်စောင့်နေတာ၊ ငါတို့တွေ နေ့လယ်ကတည်းက စောင့်နေတာ၊ ငါတို့ထင်တားတာထက် အတော်လေးနောက်ကျပြီး ယကွအလောင်းက ရောက်လာရတာကိုး”

အလိုလေးဗျာ၊ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာမှန်းမလည်နိုင်တော့ပါ။

တွတ်ပီစာပေ

လင်းမြင့်လှိုင် အလုံးစုံနားလည်လိမ့်မည်ထင်လို့ ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ကိုဝိုက် သိရတော့မှာပါ” လို့သာပြောပြီး အဖိုးအိုနား တပ်သွားလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခုခုပြောသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်” သို့ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်၏။

သည်တွင် အဖိုးအိုက နောက်ဘက်မှလန်ဘားတို့ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ချေပြီး-

“အလောင်းကိုယူ တစ်ခါတည်းလုပ်လိုက်”ဟု ပြောသံ ထွက်လာလေသဖြင့် အံ့သြရပြန်၏။

ဘာတွေပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။

အဖိုးအိုစကားဆုံးသည်နှင့် လန်ဘားလေးယောက်လောက်သည် ခိုးခွေးပုခုံးထက်မှ ယကွ၏အလောင်းကို လာရောက်ယူသွားကြ၏။

လန်ဘားတစ်ယကွအလောင်းကို ထမ်းပိုး၍ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေ၏။ အဖိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းဆတ်ပြခေါ်လိုက်လေပြီး ထိုလန်ဘားတို့နောက် လိုက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အဖိုးအိုနောက် ဘုမသိ၊ ဘမသိ လိုက်သွားကြရချေလေ၏။ သွားသည်ဆိုရာ၌ အဖိုးအိုနားတွင်

တွတ်ပီစာပေ

၁၂၆၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

လင်းမြင့်လှိုင်ရှိချေ၏။ ဇိုးနွေးနှင့်ကျွန်တော်သည် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြစ်ချေ၏။

“တစ်ခုခုတော့ လတ်တလောပြောသင့်တယ်ထင်တာပဲ”
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလိုက်သံကိုကြားရသဖြင့် လမ်းလျှောက်နှုန်းမြှင့်တင်လိုက်လေပြီး၊ အဖိုးအိုနှင့်လင်းမြင့်လှိုင်နား ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်သွားကြ၏။ အဖိုးအိုပြောတာကို သံသယကွဲကွဲကြားလိုက်ဖြစ်၏။

“ယကွ မင်းတို့နဲ့ထွက်သွားပြီးနောက် သည်ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်လေ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

“တကယ်တော့ သူသည်ကနေ ထွက်ချင်နေတာ၊ မင်းတို့ရောက်လာတော့ အတော်ပေပဲပေါ့၊ မင်းတို့ကိုအကြောင်းပြပြီး ထွက်ခွင့်ရသွားတာ၊ နို့ပေမင်းလို့ သူ ဘယ်လိုမှပြေးမလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါတို့သိပြီးသားလေကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း သည့်ထက်ရှင်းအောင်ပြောပြလို့ ရလိမ့် မယ်ထင်ပါတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အေး ရှင်းအောင်ပြောဆိုတော့ ပြောရမှာပေါ့”

“မင်းတို့ခြေရာခံလိုက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးက ယကွကို သတ်ချင်နေတာလေ၊ အဲလိုဆိုတော့ ငါတို့တွက်မိပြီလေကွာ၊ သူ့ကို

အဲဒီအမျိုးသမီးက သတ်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို”

“သူ့ကိုသတ်ဖို့...နို့ဖြင့် အဲဒီအမျိုးသမီးက သည်တံစုနားရှိနေပြီး ဘာလို့အခွင့်အရေးမရတာတုန်း၊ ဘာလို့တောထဲမယ် လိုက်သတ်ရတာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“သည်အမျိုးသမီးက ငါတို့တံစုမယ် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ချင်ဘူးလေ၊ ငါတို့က သူ့အသက်ကယ်ထားတာဆိုတော့ ငါတို့ကို ကြည့်တဲ့သဘောပေါ့၊ အမျိုးသမီးက ယကွကိုတော့ မဖြစ်မနေသတ်ချင်နေတာကလား”

“နို့ဖြင့် အဖိုးရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလဲ၊ အဖိုးတို့တံစုနဲ့လည်း ဘယ်လိုပတ်သတ်နေတာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“တကယ်တော့ ဘုန်းကြီးမှရွာပတ်ဆိုသလိုပဲကွ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း ငါတို့တံစုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ယကွကလည်း ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ အေးလေ ဒါတွေကိုနောက်ကြိုမှ ပြောတာပေါ့၊ ခုတော့ သည်ကောင်ကို ပြာချလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်”

သို့ပြောစကား ကျွန်တော်နားမလည် နောက်မှသိရ၏။ ယကွအလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန်အလိုမှာ ထင်းပုံကြီးလုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်ပဲ။ ထိုထင်းပုံကြီးပေါ် ယကွအလောင်းတင်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ

ချေလေ၏။

ယကူအလောင်းပြာကျသွားလေမှ ထိုလန်ဘားတစ်ခုသည်
တဲစုဘက်ပြန်သွားကြလေ၏။

အဖိုးအိုသည်လည်း ပြန်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အဖိုးအိုနောက်လိုက်သွားကြသည်တွင်-

“တဲစုမှာသည်တစ်ညတော့ လက်ခံမယ်၊ နောက်နေ့
စောစောပြန်ကြချေ။ မနေ့က တဲစုသွားကြချေ။ စားဖို့သောက်ဖို့
စီစဉ်ပေးမယ်၊ နို့တောင်မှ မင်းတို့ယကူအလောင်းကို သယ်လာလေ
လို့ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ခွင့်ပြုတာ”

“ဟင်”

အဖိုးအိုသည် သို့ပြောပြီး လှစ်ခနဲအမှောင်ရိပ်တွင်း ဝင်သွားလေ၏။
မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော်တို့သည်တဲစုသို့လာဖူးသည်ဖြစ်၍ မနေ့က
တည်းခိုခဲ့သောတဲနေရာသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

တဲသို့ရောက်သည်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ကြလေ
သည်။ ပင်ပန်းနေသည်ကိုး။

သို့လဲလျောင်းနေရာမှာ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာလေ၏။ မှေး
ခနဲဖြစ်သွားချိန်တွင်-

“ကိုပိုက် ကိုပိုက် ကိုပိုက်”

သို့လူကို လှုပ်နှိုးလေသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်

ဖြစ်၏။

“ဘာတုန်း”

“ထကြည့်ချေစမ်းဗျာ”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်
ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် (တဲစုအပြင်ဘက်လောက်
ဖြစ်မည်) မီးတောက်မီးလျှံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တောမီးလောင်နေတာများလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း ကိုပိုက်ရယ်၊ ဒါတဲစုအပြင်နားလောက်
တင် ဖြစ်မှာပါ”

“နို့ဖြင့် တဲစုတစ်လုံးမီးလောင်တာဖြစ်မပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းပြောလိုက်ပြန်၏။

“အဲဒါက ပိုမဖြစ်နိုင်သေးတယ်”

“နို့ဖြင့် သိလျှင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“တဲတစ်လုံး မီးလောင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လူတွေဆူညံနေမပေါ့၊ မီးကို
ဝိုင်းသတ်ကြတော့မပေါ့၊ ခုတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နုယ်”

“နို့ဖြင့် ဘာဖြစ်နိုင်မတုန်း သိလျှင်ပြောချေဗျာ”

“သိချင်လျှင်တော့ သွားကြည့်မှရတော့မပေါ့”

သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် မီးတောက်ရှိရာ
သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဖိုးခွေးတစ်ယောက်ကတော့မှ အိပ်မောကျနေလေ၏။
ဟောက်လို့ပင်နေသေးတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဲစုများသို့ ဖြတ်
လျှောက်ခဲ့ရာမှ သတိထားမိသည်မှာ တဲစုတို့တွင် လူရိပ်လူယောင်
ပင် မတွေ့မိပါချေ။

တဲအတွင်း အိပ်မောကျနေကြတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မီး
လောင်နေတာ မသိကြလေရောလား။

“ထူးဆန်းတယ်လို့တော့ ထင်မိသားဗျ”
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ကိုပိုက်ရေ ရှေ့တဲအိမ်တန်းကျော်လျှင်ဖြင့် မီးကိုတွေ့
ရတော့မမို့ သည်ခါ ဘာမီးဆိုတာ သိပြီပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုတဲစုမှ ချုံပုပ်နွယ်တို့
ကို ဖြတ်လိုက်မည်အပြုတွင်-

“ဟင်”

“အို”

တဖက်သို့ ရုတ်ခြည်းထွက်လိုက်၍ မဖြစ်သည်ကြောင့် ချောင်း
မြောင်းလိုသာကြည့်လိုက်၏။

ဘယ်တွက်မှ လူတစ်ဦးမှ တီးတိုးစကားသံတို့ ကြားရအောင်
ကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

အလိုလေးဗျာ-

ထင်းမီးပုံကြီးပေါ်တွင်ရှိ ယကွဲအလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်
နေကြခြင်းပါကလား။

လန်ဘားလူစု ဝိုင်းပတ်ထိုင်နေကြ၏။ လက်ထဲတွင် လှံ
ရွှံ့ကိုယ်စီ မြေထောက်ကိုင်ထားကြ၏။ သူတို့၏ နောက်ကွယ်တွင်
တလေးနှင့်မိန်းမများ ရှိကြ၏။

ယကွဲအလောင်းမီးသဂြိုဟ်ခြင်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်
နေကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေရာမှ ထိုမီးပုံ
ကြီးနားမှ အသက်(၇၀)လန်ဘားအစိုးအို ထွက်လာလေ၏။

ပြီးလန်ဘားတို့ထံ ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်လေပြီး-

“ငါတို့အပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့သူတော့ သူ့စားရိတ်နဲ့သူ သွားပြီ”

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဝေး”

အစိုးအိုစကားဆုံးသည်နှင့် သို့သံပြိုင်အော်ဟစ်လာကြ၏။ ရုတ်တ
ရုတ်မို့ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

“ငါတို့အပေါ် ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်
ဇုန်နေတာ ငါသိတာကြာပြီ...ခုတော့ သူ့စားရိတ်နှင့်သူ သွားပြီ
လေ”

၁၃၂ မုန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

“ဝေး ဝေး ဝေး”

ကြောက်မမန်းလိလိ သံပြိုင်အော်ဟစ်သံပေါ်လာကြ၏။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်တော့ပါချေ။ သို့
ဖြစ်လာမည် ကြိုသိထားပြီးဖြစ်သည်ကိုး။

“ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့၊ သည်းခံတတ်တဲ့၊ သနားတတ်တဲ့ ငါတို့အပေါ်
အခွင့်ကောင်းယူပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ ငါတို့ကို နှိပ်စက်တဲ့ကောင်
ခုတော့ သူ့စားရိတ်နှင့်သူသွားပြီလေ”

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဝေး”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် လွန်မင်းစွာစိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ ထို
လန်ဘားအဖိုးအို ပြောသည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ယကွဲဆိုသူ
၏အကြောင်းကို ဂဗဇာဏသီလို့လှပေတော့၏။

“ကိုလင်းရေ မနက်ကျ အဖိုးအိုကို မေးကြည့်ဦးဗျာ”

ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်နဲ့

ပြုံးပြလာချေပြီး...

“အဖိုးအိုက ပြောမတဲ့လားဗျာ”

“ဘာကို မပြောရမှာတုန်း”

“အင်း ကိုပိုက်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ယကွဲဆိုတဲ့ကောင်က သူတို့လူ့

ကိုပိုက် - ၁၃၃

အပေါ် ဘယ်လိုတွေ ကောက်ကျစ်ခဲ့၊ ယုတ်မာခဲ့၊ နိုင်ထက်စီးနင်း
ထုပ်ခွဲလဲမသိဘူး၊ အတော်ကလေး နာကြည်းနေပုံရတယ်၊ ပြီးတော့
စိတ်ဆုတ်ရုံရှာနေပုံလည်း ရတယ်၊ သည်တော့ ပြောမှာမဟုတ်
လောက်ဘူး”

“ရှင်းအောင်ပြောပါလား ကိုလင်း”

“သူ ယုတ်မာတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာတောင် ပါးစပ်သနလိုဆိုတာ
မို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ယကွဲ သူတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုတွေ
ထုပ်ခွဲတယ်ဆိုတာ လုံးဝမပြောတာအကောင်းဆုံး၊ သည်နေရာမှာပဲ
ပြောလိုက်ပြီး မသိခဲ့မရှိခဲ့ မဖြစ်ခဲ့လို့ သူတို့သတ်မှတ်ချင်တာ ဖြစ်မှာ
ပါ၊ ကောင်းတဲ့ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတဲ့ဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အခိုင်းမှာကို မထားခဲ့ချင်ကြတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလဲ အဲလို
ဥပုမှာ ကိုပိုက်ရဲ့”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တဩကြည့်မိလေ၏။

“ငါတို့တွေ သူ့ကို သုတ်သင်လိုက်တဲ့အမျိုးသမီးအတွက်
ထပ်ပြပြီး သောက်ကြစို့ကွာ”

“ဝေး”

“ဝေး”

“ဝေး”

“ကိုလင်းရေ ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း သူတို့မယ် အရက်ပုလင်းကိုယ်စီ

၁၃၄၊ ဓနိသောဒ္ဓါနာနန္ဒ ဘားတောင်

ပါကြတာပဲဗျာ၊ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း မိန်းမနဲ့ကလေးတွေလည်း
သောက်ကြတယ်နော်”

“အသာကြည့်နေ ကိုဝိုက်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။ လှမ်းကဲ၍သာ
ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကိုဝိုက်ရေ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့လို လိုက်လုပ်ကြ
ထားပေါ့”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ကျွန်တော့ထံသို့ ဝိစကိပုလင်းပြားလေး
လှမ်းပေးလာချေလေ၏။

“သူတို့ အလောင်းပြာထုတဲ့အထိ ကြည့်ရင်းသောက်ကြ
တာပဲဗျာ”

“ကဲ ကိုဝိုက် ကျွန်တော်တို့ တဲပြန်နားနေ အိပ်လိုက်ကြတာပေါ့”
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဲသို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် တဲတွင် မရှိပါကလား။

“ဖိုးခွေး ဘယ်ထွက်သွားတာပါလိမ့်”

“တရေးနိုး အပေါ့အပါးသွားတာနေမပေါ့”

“မဖြစ်လောက်ဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် တဲပေါ်တက် လဲလျောင်းလိုက်ကြသည့်
တွင်း-

“နန်းထွေးထွေးရီ နန်းထွေးထွေးရီ နန်းထွေးထွေးရီ
နန်းထွေးထွေးရီ”

သို့ဆိုသလို အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ပြေးလွှားသွားသံကို တဲနောက်ဘက်
လှမ်းလှမ်းတွင် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ထပျာကသီနေရာသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်၏။

“ဒါ ဖိုးခွေးအသံပဲ၊ ဖိုးခွေး ပြေးသွားတာပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူကောင်မလေးကို တွေ့လို့ အော်ခေါ်ပြေးလိုက်သွားတာ
ဖြစ်မယ်ဗျာ”

သို့ တွက်လိုက်၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးခွေး
ပြေးလွှားသွားရာနောက် လိုက်သွားကြပြန်၏။

“ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး ဖိုးခွေး”

ရှေ့မှပြေးလွှားနေသည့် ဖိုးခွေးကို လှမ်းအော်ခေါ်၍ လိုက်သွားကြ
၏။

ဖိုးခွေးကတော့ ကြားဟန်မတူ။

သို့နောက်မှ ပြေးလိုက်ခဲ့ရာမှ-

“ဟာ”

“ဟင်”

ရှေ့မှပြေးလွှားနေသော ဖိုးခွေးတစ်ယောက် မှောက်လျှက်လဲကျသွား
လေ၏။ ဘယ်လိုကြောင့် သို့ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

၁၃၆၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတော်

တို့ဝိုက် - ၁၃၇

ဖိုးခွေးအနားရောက်သည်တွင် ဖိုးခွေးတစ်ယောက် လဲပြီ
နေရာမှ ကုန်းရုန်းထလာချေ၏။

“ဘာဖြစ်တာတုန်း”

မမျှော်လင့်သော ကျွန်တော့အသံကြားလိုက်သည်ကြောင့် ဖိုးခွေး
သည် အံ့သြတကြီးကြည့်လာချေပြီး-

“ကျွန်တော့ကောင်မလေး ကျွန်တော့ကောင်မလေး
တွေလိုက်တယ်၊ ဘာလို့ ပြေးထွက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“ဟေ”

“ဟင်”

“မင်း အထင်မှားအမြင်မှားတာများလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်းဗျာ၊ ကျွန်တော့ကောင်မလေး
ကျွန်တော်သိတာပေါ့”

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ မင်းခေါ်တာကို သူ မကြားရတာလဲ”

“ကြားပါလိမ့်မယ်”

“နို့ဖြင့် ဘာလို့ မင်းကိုအတွေ့ မခံရတာလဲ”

“အဲဒါပဲ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ၊ ကျွန်တော့ကို သူ ကျွန်တော်မှန်း
မသိလို့များလေလား၊ နို့မှမဟုတ်...”

“နို့မှမဟုတ် ဘာဖြစ်လဲပြောစမ်းပါဦး”

“သူ လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါသေးရဲ့လားလို့”

“ဟေ”

တွတ်ဝီစာပေ

“မင်းဆိုလိုချင်တာ မင်းကို ကိုယ်ထင်ပြလာတဲ့ ‘ဝိညာဉ်’ပေါ့
ဟုတ်လား”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံး
ထားချေပြီး-

“ဝိညာဉ်က ခြေရာချန်ထားခဲ့ပါ့မလား”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်က မြေပြင်တွင်ရှိ ခြေရာကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုမြေလာချေ
၏။

ဘုရားရေ . . . ဟုတ်ပါ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ခြေရာ
ဖြစ်ချေလေ၏။

“မင်း တလွဲတွေလျှောက်မတွေးနဲ့၊ မင်းကောင်မလေးက လူစင်စစ်ပါ
တဲ့”

“တကယ်လား”

“အေးပေါ့”

“နို့ဖြင့် သူ့နောက်လိုက်သွားမယ်ဗျာ”

“မနက်ကျမှ လိုက်ကြတာပေါ့”

“ခု ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ငါတို့ လန်ဘားအဖိုးအိုနဲ့တွေ့ရဦးမယ်၊ သူ့ဆီက သိချင်
တာတွေ ငါတို့မယ် ရှိနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲလိုနေလိုက်ခြင်း
အားဖြင့် မင်းကောင်မလေးအကြောင်းလဲ သိနိုင်လောက်မယ်

တွတ်ဝီစာပေ

ခဏမှန်သောအခါနှင့် သားမတစ်
ထင်တာပဲ”

“ဗျာ”

သို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့သည် တဲသို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ တဲသို့
ရောက်သည်နှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လဲလျောင်း အိပ်နေလိုက်ကြ
လေ၏။ မအိပ်ခင် မီးတောက်ရှိရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

မီးရှိန်လျော့လေပြီ။ သည်တော့ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအခမ်းအနား
ပြီးဆုံးတော့မည်သဘောပင်ဖြစ်ချေ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ၊ မိုးစင်စင်
လင်းမှ နိုးလာရလေ၏။

“ဟင်”

လန်ဘားအဖိုးအို ကျွန်တော်တို့တဲရှေ့ ရောက်နေလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရတာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ယကွသေပြီဆိုတာ အားလုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်လို့ပဲ၊ ပြီး
တော့ သည်ကမ္ဘာလောကကြီးကနေ ပြာအဖြစ်လုပ်ပစ်ခွင့်ရလို့ပဲ၊
တစ်ခုတောင်းပန် ပြောချင်တယ်”

“ပြောကြည့်လို့ရပါတယ်”

“ယကွနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိခဲ့ဘူး၊ မမြင်ခဲ့ဘူး၊ မပြုခဲ့ဘူးလို့
သတ်မှတ်ပေးကြပါ”

ကွတ်ပီစာပေ

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုသဘောနှင့်ပြောလိုက်ပါလိမ့်၊ သို့ပြောလိုက်
ခြင်းကြောင့် လန်ဘားအဖိုးအိုသည် မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားလေ
တော့၏။

သို့ပေမင်္ဂ အဖိုးအိုသည် ဟန်ဆောင်ပြီးလာဟန်တူချေပြီး
လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်လေ၏။

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

အလိုလေးဗျာ အဖိုးအိုလက်ခုပ်သံ၊ အချက်ပေးသံဆုံးသည်နှင့်
ကျွန်တော်တို့ တဲပတ်ပတ်လည်တွင် လန်ဘားတို့ရောက်လာကြလေ
၏။ လှံရှည်ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ချေ၏။

တင်းမာသော ရန်လိုသောမျက်နှာထားများဖြစ်ချေ၏။

“ငါတို့မယ် ထင်းပုံကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လူသုံးယောက်
လောက်ကို ပြာအဖြစ်ပြောင်းလဲမယ်ဆိုလျှင် ငါတို့တွေ တက်ညီ
လက်ညီ ဒုက္ခခံလို့တော့ တနေမကုန်ပါဘူး”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်နှင့်ဖိုးရွေး ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က
တော့မူ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်၊ လုံးဝတုန်လှုပ်ဟန် မတူချေ။

ကွတ်ပီစာပေ

လက်တွင်းမှသေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်၍ တစ်ချက်ပစ်လိုက်ချေ၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သောသမီးအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းပတ်ထားသော လန်ဘားတို့ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြ၏။

လုံရှည်ကိုင်လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်နေကြချေ၏။ လန်ဘားအဖိုးအိုကမူ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ် စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ယကွန့်မင်း ဘာမှမထူးပါဘူး”လို့ သွေးအေးအေးဖြင့် ပြောလာလေ၏။

“ငကန်းသေလို့ ငစွေလာတာပါပဲကလား”

သို့ ညည်းတွားလာပြန်လေ၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အထင်တကြီးကြည့်လိုက်၏။ ထင်မှတ်မထားလေဘဲ သူတို့၏သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့သည် ယခုတော့ သူတို့ကို ဩဇာအာဏာ ပေးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“ငါတို့မယ် ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ထင်ပါရဲ့”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

သို့ပြောပြီး အဖိုးအိုသည် လက်စုပ်သံငါးချက်တီးလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ပတ်ပတ်လည်ရှိ လန်ဘားတို့သည် ရုတ်

ခြည်း အမှောင်ရိပ်အတွင်း ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

မြင်းစောင်းမှလွတ်လိုက်သော မြင်းများကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။

အဖိုးအိုကတော့မူ ရပ်ပြီရှိချေ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်မရှိလောက်ဟု ယင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက်ပြီးလေမှကွာ”

အဖိုးအိုက သို့ပြန်ပြောလာ၏။

“အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သည်မယ်မနေပါဘူး၊ လက်နက်အားကိုးနဲ့လဲ အဖိုးတို့အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်ပါဘူး . . . ဓလိုအပ်ပဲ အစွမ်းပြသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ သည်တွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဖိုးခွင့်လွှတ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ပြောကြည့်ပါဦးကွာ”

“တကယ်ပါ အဖိုးတို့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် အထင်လွဲသွားမှာ စိုးနေတာကြောင့် ရှင်းပြချင်လို့ သည်လိုလုပ်လိုက်ရတာပါ။ အဖိုးထင်သလို ကျွန်တော်တို့ ယကွလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ယကွလိုလည်း မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စောစောက သေနတ်ဖောက်လိုက်တယ်ဆိုတာ ခြိမ်းခြောက်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အသက်အန္တရာယ် ကာကွယ်ဖို့ မလိုအပ်ပေမင့်၊ သည်လိုမှမလုပ်လျှင် ခုလိုရှင်းပြခွင့် မရမှာစိုးလို့ပါ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး အဖိုးအိုကို တစေတစောင်း

၁၄၂။ ဓမ္မိကောသကောနန္ဒာ သားတော်
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အဖိုးအို သူ့စကားကိုစိတ်ဝင်စားမှု ရှိမရှိကြည့်လိုက်လေ
ခြင်းပင်။ အဖိုးအိုသည် လင်းမြင့်လှိုင် တွက်ထားသလိုစကားတို့
စိတ်ဝင်စားပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့်-

“အဖိုးအိုဖြစ်စေချင်သလို ယကွန့်ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်
တို့ ဘာမှမသိခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်၊ နို့ဗေမင့်လို့ တစ်ခု
တော့ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦးလား၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။”

“ယကွအကြောင်းကို မပြောချင်နေ၊ ယကွကိုသတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးအကြောင်းကိုတော့ သိချင်တယ်”

“ဟေ”

“ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လို့တုန်း”

“သူက အဲဒီအမျိုးသမီးကို လိုက်ရှာနေတာလေ၊ နို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို လိုက်ကူညီနေတာ၊ နို့ကြောင့်ပါ နားလည်
ပေးပါ”

သို့ဆိုလိုက်တော့ အဖိုးအိုသည် ဖိုးခွေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေလေပြီး . . .

“ငါသက်တမ်း ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင်ဖြင့်
သူ(ဖိုးခွေးကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏) ကျန်းမာရေးကောင်းပုံမရဘူး”

“ဟင်”

“အား”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် အဖိုးအိုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။
ပြီး ဖိုးခွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဖိုးအို ဘာများဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

ဖိုးခွေးက သို့အပြောခံလိုက်သည်ကြောင့် ဒေါသထွက်သွားဟန်
တူချေ၏။ အဖိုးအိုကို ပြုံးကျယ်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်လိုက်
တာ-

“ကျွန်တော် ဘာလို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းရမှာတုန်း၊
ကျွန်တော့မယ် ဖျားနာတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

သို့ပြောလိုက်ချေ၏။ သည်တွင် အဖိုးအိုက ကျွန်တော်
တို့ဘက်လှည့်ကြည့်လာချေပြီး-

“သူကိစ္စ ထားလိုက်လို့ရပါတယ်၊ ဒါ ငါတို့နဲ့လည်း မဆိုင်
ဘူး၊ အေး . . . မင်းတို့သိချင်တဲ့ မိန်းမအကြောင်း သိသလောက်
ပြောစရာပဲရှိတယ်၊ နို့ဗေမင့် သူ့အကြောင်းပြောလျှင်ဖြင့် ယကွ
အကြောင်းပါ ပြောမှဖြစ်မှာဆိုတော့ မင်းတို့က ယကွအကြောင်း
မပြောချင်နေဆိုပေမင် ခုတော့ ယကွအကြောင်းလဲပြောရတော့မလဲ၊
ဟွာ . . .”

အဖိုးအိုသည် အိပ်မရသည်ကြောင့် တံခွေတွင် ထွက်ဆိုင်
နေလေပြီး ကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်စုတို့ကို ကြည့်နေလေ၏။

လေပြေလေးတိုက်ခတ်နေသောကြောင့် အေးစိမ့်စိမ့်တော့ဖြင့် ရှိချေ၏။ အဝေးမှ သားရဲကောင်တစ်ကောင်၏အသံကို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ သို့အသံသည် သူနှင့်ရင်းနှီးပြီးဖြစ်၏။ တောဘုရင်ကျားကောင် ဖြစ်၏။ ကျားကောင်အစာရှာထွက်လေသည်လား။ သို့ဆိုသလို ထိုကျားကောင်၏အသံကို သူ နိစ္စဓူဝလိုလို ကြားရသဖြင့် သည်နေရာတဝိုက်တွင် ကျက်စားနေသော သားရဲကောင်ဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့အတွက်တော့ဖြင့် ကြောက်စရာမလို၊ သူတို့တစုဘက်နားသို့ပင် ရောက်လေ့ရောက်ထရှိဟန် မတူချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောပေါ်တွင်သာ ဖြစ်ချေ၏။

သူတစုမှ လူများသည် ထိုတောင်ကြောပေါ်သို့ အမြဲလိုလို သွားလာတတ်ငြား ထိုသားရဲကောင်နှင့် ကြုံခဲ့သည်ဟုပင် မရှိခဲ့ဖူးချေ။ နေ့ဘက်တွင် ဘယ်လျှို့နက်နက်တွင် ပုန်းအောင်းအိပ်နေတတ်လေသည်မသိ။

အစိုးအိုသည် ထိုသားရဲကောင်၏အသံကို နားစွင့်နေရာမှ သည်နေ့မှပင် ကြားနေကြအသံမဟုတ်သောအသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် အသံလာရာဝေးလံသော တောနက်ဆီသို့ မမြင်ရဟန်သိပေမည် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

အုး အုး အုး ၊

အုး အုး

အု အု အုး အုး

တွတ်ပီစာပေ

သားမွေးအတို့ သံဖြူ နေကြခြင်းဖြစ်ချေ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာလို့တော့ဖြင့် စိတ်မှာရွတ်လိုက်၏။ အစိုးအို၏အတွေ့အကြုံအရ ပုံမှန်အနေအထားမှ အနည်းငယ်မျှ ခြောင်းလဲသွားခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့တော့ဖြင့် မဟုတ်တန်ရာ။ မနက်ကျလျှင် သူ့ရွာသားတွေကို ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ခြင်းရပေဦးမည်။

မွေးအတို့အူနေခြင်းသည် အချိန်အတော်ကြာချေ၏။ ခြံတံသွားဖြတ်လာ အော်သွားကြခြင်းတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။

“ချွတ် ချွတ် ချလွပ် ချလွပ်”

အစိုးအို၏တံနံဘေး မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လျှောက်လှမ်းသံကြောင့် နှုတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ရွှီးလ်”

အစိုးအိုသည် အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ လှမ်းအကြည့်၊ သူ့ခေါင်းထက် ငှက်ဆိုးကောင်သည် သို့ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက်ဖြင့် ခြံတံပျံ့သွားခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

“မွေးမသား ငှက်ဆိုးကောင်”

အယ်လို မွေးမသားဖြစ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ ငှက်မသားပဲ ဖြစ်တော့မပေါ့”

“အလိုလေး”

အိုအသံကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ သူ့ထက်အရပ်ပိုသော လူနှစ်ယောက်ပါကလား။

တွတ်ပီစာပေ

၁၄၆၊ နန်းသောအမှားနှင့် သားမတော

အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ သူထံသို့လျှောက်လာကြလေ၏။

အလို တစ်ယောက်က မိန်းမပါကလား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဖြစ်လေ၏။

“အဖိုးတဲမယ် မီးရောင်တွေ့လို့လာတာ၊ သည်နားရောင်တော့ အဖိုးကိုတွေ့တယ်၊ ဘာလဲ အဖိုး အိပ်မပျော်ပေဘူးလား၊ ဘာများစိတ်ဒုက္ခဖြစ်စရာတွေ ရှိနေလို့တုန်း”

သို့ တရင်းတနီးလေသံဖြင့် ပြောလာသည့်ထိုသူ၏ အသေအချာကြည့်လိုက်၏။

မတိသထိ မျက်နှာပေးနှင့်ဖြစ်၏။ သည်ရွာက မဟုတ်သည်ကို အဖိုးအိုကောင်းကောင်းသိလိုက်၏။ သူတစ်စုနေ လူတို့သည် လန်ဘားများဖြစ်ကြသည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးတို့သာလျှင် သာမန်အရပ်အမောင်း ရှိကြသူတွေဖြစ်၏။ သည်တော့ ထိုလူသည် တနယ်တကျေးကဖြစ်မည်။ သူလက်ထဲတွင်မတော့ ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက် ပါချေ၏။ (ရိုင်ဖယ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏) ထိုသူသည် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ မေးရိုးကားကား၊ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်၊ ညှင်းသိုးသိုးရနံ့ထွက်နေသည့် စစ်ဆွယ်တာ အင်္ကျီပွင့်ကို ဝတ်ထား၏။

သူနဲ့သေးတွင်မတော့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေမှ ဒဏ်ရာရရှိထားသူဖြစ်ချေ၏။

မျက်နှာပြင်တွင် သွေးတို့ ပေကျဲနေ၏။ ခြေထောက်

တွတ်ပီစာပေ

တစ်ဖက်က လေးနှင့်ထောင့်နှင့်ဖြစ်နေ၏။

ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရထားပုံပင်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာကြတာတုန်း”

“သူ ဒဏ်ရာရလာတယ်၊ ဘယ်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကို ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းက ခြောင်ကြပ်လေးထဲမှာ တွေ့တာ၊ သည်နားမယ် တစ်စုလေးရှိတာသိလို့ ခေါ်လာတာ၊ ကူညီပါဦး”

သို့ဆိုတော့ အဖိုးအို မနေသာပြီ၊ သူ့ကိုယ်နှိုက်က ဆေးဆရာဖြစ်သည်ကိုး။

“မင်း ငါ့ကို ဆေးဆရာမှန်းသိလို့ လာတာလား” အမျိုးသမီးကို သူထိုင်နေသည့်ဝါးကွပ်ပျစ်ဖေါ်တွင် လဲလျောင်းစေ၍ မျက်နှာတစ်ဖက်မှ ဒဏ်ရာတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးလိုက် ၏။

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာတုန်းဗျာ၊ ဒါ သူမရဲ့ ကံကြမ္မာကောင်းပေါ့၊”

သူပြောသလို ဟုတ်နေပါကလား

သည်ကနေအဖိုးအို အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့၏။

ခါတိုင်းနေတွေဆိုပါလျှင် သည်အချိန်အိပ်နေလေပြီ၊ ဟောက်လို့ပင် နေချေပြီ၊ ပြီးတော့ သူအိပ်နေလျှင် ဘယ်သူမှလာနှိုးခံကြသည် မဟုတ်၊ သို့ဖြစ်အောင်လည်း သူက အိမ်သားတွေကို ပြောထားသည်ပဲ။

“ငါအိပ်နေတုန်း လာနှိုးလျှင် သေပြီသာမှတ်” အဲလိုပေါ့

တွတ်ပီစာပေ

၁၄၀၊ မုန်သောအမှားနှင့် သားထောင်

စောစောက ခွေးအတို့သံပြိုင်အသံ ကြားကတည်းက ထူးခြားပါ
တယ်လို့ တွက်ထားသည်မှာ မှန်နေပြီကော။

အဖိုးအိုသည် ဒဏ်ရာရအမျိုးသမီးကို ဆေးထည့်
ဆေးတိုက်လိုက်လေပြီးသည်နှင့်-

“မင်းတို့ မနက်ကျ ဘယ်သွားကြမှာတုန်း” လို့ မေးလိုက်
သည်တွင် ထိုသူသည် အဖိုးအိုကို ထူးဆန်းလှသားတစ်ယောက်
မြင်လိုက်သည်နယ် ကြည့်နေလိုက်ပြီး-

“အဖိုးကလည်း မယဉ်ကျေးလိုက်တာ ဘာလို့ဒဏ်ရာရ
လာတဲ့ အမျိုးသမီးကို ပြန်လွှတ်ချင်တာတုန်း”

“ဟင်”

သို့ပြောလာသဖြင့် အဖိုးအို တပြန်တလည်း အံ့သြသွားလေ၏။

“ဘာလဲ မင်းတို့သည်မှာ နေကြမယ်ပေါ့”

“ခဏပါ၊ သူဒဏ်ရာပျောက်လျှင် သွားကြမှာပါ”

အဖိုးအိုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ချေ၏။

“မဖြစ်ဘူး” လို့ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဗျ”

ထိုသူ ကျွဲမြီးတိုသွားပုံရချေ၏။ အသံစာစာဖြင့် မေးလာ
လေ၏။ ဆေးကုပေးသည့် ကျေးဇူးကိုပင်မထောက်လေသည်ပဲ။

ပြီးတော့ သူထက်လည်း အသက်ကြီးသူဖြစ်သည်ပဲ။

နို့ပေမင့်လို့ အဖိုးအို သူ့ကို နားလည်ပေးလိုက်၏။

တွတ်ပီစာပေ

တိုဝိုက် - ၁၄၉

တကယ်တော့ အဖိုးအိုသည် သူချမှတ်ထားသည့်စည်းမျဉ်း
စည်းကမ်းကို မဖောက်ဖျက်သင့်သည်ကြောင့် သို့စာနာစိတ်မရှိလေ
သည်နယ်ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို အဖိုးအိုသာလျှင်
အသိဆုံးဖြစ်ပေ၏။

“မင်းကတော့ ငါ့ကိုအတွက် မယဉ်ကျေးရာရောက်တယ်
လို့ ထင်မှာပဲ၊ အဲ ထင်လို့လဲရပါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ ငါတို့ သည်တဲ
စုလေးမှာ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ သည်တဲစုလေးကို ဘယ်သူရောက်
လာလာ ညအိပ်ညနေ နေတဲ့အထိ ခွင့်မပေးရဘူးလေ”

“နို့ဖြင့် သည်ညကုန်လျှင် သည်ကထွက်ကြရမှာပေါ့၊
တကယ်လို့ သူ့အတွက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်လာလျှင်ကော၊ ဆိုပါစို့ဗျာ
အပြင်းဖျားနေတယ်၊ မသွားနိုင် မလာနိုင်ဖြစ်လျှင်ပေါ့ . . .”

“ငါဆေးဝါးတွေအစွမ်း ငါအသိဆုံးပဲကွ၊ အဲလိုမျိုး တစ်ခါ
မှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဆေးဆရာ ဦးဖြူရည်ဆိုလျှင် မသိသူမရှိဘူးလေကွာ၊
မင်းတော့ ဘာလို့မသိလဲ မသိပါဘူး၊ ငါတို့လူတွေက တင်စားပြီး
တောင် ပြောကြတာရှိတယ်”

“ပြောပါဦးဗျာ၊ ပြောပါဦးဗျာ”

ထိုသူက ခနဲ့ပြောလာလေ၏။

“အေး ကြားတယ်ပဲထားတော့၊ ဦးဖြူဆီရောက် ရောဂါတွေ
ပျောက် လို့ ယုံကြည်ကြတယ်လေ၊ အဲလို ယုံကြည်ရအောင်က
လည်း ငါက တော်နေတာကိုး ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

တွတ်ပီစာပေ

၀၅၀၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားပေါက်

ကိုဗိုက် - ၁၅၁

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ နုလန်ထလိုဖြစ်နေသူအတွက်ကော တစ်ရက်နှစ်ရက် သည်မယ်နားနေခွင့် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ငါ့အနေနဲ့ မဖြစ်လို့ပါကွာ”

“ဘာမျှ ဘယ်လို အဖိုးအနေနဲ့မဖြစ်ဘူးဆိုလျှင် သည်တစ်ခုခု သူကြီး က ခွင့်ပြုလျှင် ရနိုင်မှာပေါ့၊ နို့ဖြင့် သည်တစ်ခုလူကြီးဆီ လိုက်ပို့ချေ ဗျာ၊ ကျုပ်သူ့အတွက် ခယတောင်းပန်မယ်”

“ဟင်”

“ဟင်း” အဖိုးအို ထိုလူကို နားမလည်နိုင်အောင် ကြည့်နေလိုက်တော့ ၏။

“ကူညီပါ အဖိုးအို၊ ကျုပ်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အတွက်ပါ” ထိုသူ ခယပြောလာလေ၏။

အဖိုးအို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာပင် ခေါင်းကိုခါယမ်းနေလေ၏။ ထိုလူ ဒေါသထွက်သွားဟန်တူ၏။ အဖိုးအိုကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လာချေ ပြီး-

“အဖိုးအနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်ပေမင့်၊ ရွာလူကြီးက ခွင့်ပြုချင်ပြုမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲလာ ရွာလူကြီးအိမ်လိုက်ပို့”

ထိုသူက အဖိုးအို၏လက်ဆွဲထုရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လေ၏။

“မင်း လူကြီးအိမ်သွားစရာမလိုဘူး”

“ဘာလို့တုန်း”

တွတ်ပီစာပေ

“မင်း အခုရောက်နေတာ ရွာလူကြီးအိမ်ပဲ”

“ဗျာ နို့ဖြင့် အဖိုးအိုက . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို ရွာက တလေးတစားနဲ့ သူတို့ရဲ့ လူမှုရေးကိစ္စ အတွက် စီးပွားရေးကိစ္စတွေ၊ ဘာသာတရားကိစ္စတွေကို ငါသိသ လောက် ငါတတ်သလောက် ငါလုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသလောက် လုပ် ပေးနေတာကြောင့် ငါ့ကိုရွာလူကြီးလို့ သူတို့သတ်မှတ်ထားကြတာ”

“ဟင် နို့ဖြင့် အဖိုးက ရွာလူကြီးပဲ၊ အဖိုးအိုပြီးလျှင် ပြီးကော မဟုတ်လား”

“ဟကောင်ရ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မတုန်း၊ တစ်ခုခုလူတွေနဲ့ တိုင်ပင် နည်းမပေါ့၊ ပြီးတော့ သည်ဥပဒေက ငါထုတ်ထားတာလေ၊ နို့ကြောင့် ခါလုပ်တာ ငါဘာသာမျက် ဘာဖြစ်လဲလုပ်လို့ မရဘူးလေကွ၊ မင်း ဆိုလုငယ်တွေ ပြောကြလို ဘာတဲ့ ‘ပရိစ္ဆိမ္မာ’အတိုင်းပေါ့ကွာ ဟ ခဲ ဟ”

သို့အဖိုးအိုပြောလာသည်တွင် ထိုသူသည် ဒေါသထွက် သွားဟန်တူချေပြီ။ လက်တွင်းရှိသေနတ်ပြောင်းကို အဖိုးအိုထံသို့ ပိုချိန်လိုက်လေ၏။

သည်တော့ အဖိုးအို ထိတ်လန့်သွား၏။ သို့ပေမင့် မတုန် နှစ်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

“သည်တော့လည်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်က တုတ်ချောင်းလေး ထောက်ထားတယ်ဗျားထင်နေလား၊ သည်မယ်ကြည့်” ဆိုလျက်

တွတ်ပီစာပေ

၁၅၂ မုန်ဆောအမှားနှင့် သားတောင်

ဆိုခိုက် - ၁၅၃

ထိုသူသည် သူ၏သေနတ်ကို ရုတ်ခြည်းမိုးပေါ်သို့ထောင်လိုက်ပြီး
လက်ညှိုးလေးကို တွေးလိုက်လေတော့၏။

“ဒိန်း”

အဖိုးအို ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပြီ တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်
လို့နေလေ၏။

သေနတ်သံလေ ပေါက်ကွဲသံလေ နားဆူမတတ်ဖြစ်သွား
သံလေးတသံနဲ့ ခြောက်လှန့်တယ်ပဲဆိုဆို အဖိုးအိုအတော်ကလေး
တုန် လှုပ်သွား၏။

“တွေ့ပြီလား... ဒါ သေနတ်လို့ခေါ်တယ်၊ သည်ပြောင်း
လေးထဲကနေ ခဲသီးလေးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တာလေ၊ လူခန္ဓာကိုယ်
မပြောလေနဲ့ အရေထုတဲ့တောဆင်ကောင်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
တောင် မောက်ထွင်းဝင်သွားနိုင်တယ်လေ၊ အပ်ကလေးနဲ့
လက်ထိပ်ကိုတို့လိုက်တာတောင် ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေ
တုန်သွားရတာ၊ သည်လိုခဲသီးက လူခန္ဓာကိုယ်ထဲ အတင်းထိုး
ဖောက်ဝင်သွားမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုခဲစားရမလဲ တွေးကြည့်ဗျေ”

သို့ဆိုသလိုလဲ ထိုသူက ကြွေးကြော်စကား ပြောလိုက်ပြန်
၏။

“ကဲပြော ကျုပ်တို့ကို သည်မယ် တရက်နှစ်ရက်နေခွင့်ပေးမှာလား”
သည်တော့ အဖိုးအိုခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်ဆိုစေ
နောက်နေ့မနက်တွင် တစ်နေ့ လူတို့နှင့်တိုင်ပင်ရမည့်မည်၊ အထူး

အကြောင်းပြောပြရမည့်မည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောလိုက်ပြီဗျာ”

သို့ ထိုလူက ပြောလာချေလေ၏။

သည်သို့ဖြင့် လူတစ်ယောက်နဲ့မိန်းမတစ်ယောက် အဖိုးအို
တို့ရွာ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ချေ၏။

“နို့ဖြင့် ယကွနဲ့အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်လိုတော်စပ်နေ
တာတုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ငါ့ဆီရောက်တော့ သူပြောတယ်လေ၊ သူသေလုမျှောပါးဖြစ်နေတဲ့
အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခြောင်ကြပ်တစ်ခုခုစားတွေ့လို့ ခေါ်ခဲ့တာတဲ့လေ”
ဟုတ်ပါ၊ အဖိုးအိုပြောတုန်းက ထိုသည်ပါခဲသည်ပဲ။

“နို့ဖြင့်လည်း ဆက်ပြောပါဦး”

ယကွနှင့်မိန်းမပျိုသည် တစ်ခု၏အစွန်းဘက် တလွတ်
တစ်လုံးတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသွားကြ၏။

နိစ္စဓူဝ စားဖို့အတွက်လည်း အဖိုးအိုက စီစဉ်ပေးရ၏။
ယကွကလည်း မနက်ဆိုလျှင် တောသို့ဝင်ကာ အမဲပစ်လေ၏။ ရ
လာသောသားကောင်ကို တစ်နေ့လူတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်၏။ သည်
ိုဖြင့် တရက်မှနှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှလေးငါးရက် ကြာလေသည်တွင်
တစ်နေ့လူတို့သည် ယကွကို အားကိုးချင်လာကြလေ၏။

သူ နိစ္စဓူဝ အမဲပစ်လာရမည်ကိုး၊ သို့ဆိုတော့ အလိုလို

ယကွသည် ထိုတဲစုနေလူတို့၏ အားကိုးရာဖြစ်လာချေ၏။

သည်သို့ကြောင့် အဖိုးအိုသည် တစတစ သူ၏တဲစုနေသူတို့၏ အလေးဂရုထားမှု ကျပါးလာ၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင်-

“အဖိုး ကျွန်တော်တို့ စားစရာလာဖို့ပါတယ်”

“အဖိုး ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးစရာလိုလဲ”

“အဖိုး နေထိုင်မှုကောင်းရဲ့လား” စသည်ဖြင့် အလေးဂရုစိုက်ခြင်းသည် ယကွရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်း တမျိုးဖြစ်လာချေ၏။ အဖိုးအိုကို ကလန်ကဆန်လုပ်ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိကြချေ။

ယကွမှ ယကွဖြစ်လာလေ၏။

“ဦးယကွကြီးလေ၊ ငါတို့တွက်ဆိုပြီး အမဲသွားပစ်တာ တောင်ပေါ်က အခန့်မသင့်ခြေချော်ကျလို့တဲ့၊ နို့တွေ သွားပြီး သစ်သီးသစ်ဥတွေ သွားပေးကြစို့ကွာ”

“ယကွကြီးရဲ့အမျိုးသမီး ဒါဏ်ရာမကျက်သေးဘူးပဲကွ၊

ငါတို့တွေ သွားအလေးထား ဂရုပြုကြမှဖြစ်မယ်”

“ဒါ ယကွကြီးရဲ့အမျိုးသမီးစားဖို့ သွားပေးချေမှ”

စသည်စသည်တို့ဖြစ်လာချေ၏။

“မင်းတို့တွေ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြချေကွာ”

“မင်းတို့တွေ ထင်းခြောက်တွေ ကောက်လာကြချေကွာ”

“မင်းတို့တွေ ငါပြောသလိုလုပ်ကြချေကွာ”

သို့ဆိုသလိုလည်း ယကွတစ်ယောက် သူတို့အပေါ် ဆီးပိုးလာလေ

တွက်ပီစာပေ

၏။ ဩစာပြလာလေ၏။ အဖိုးအိုတွက်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

အည်ရွာတွင် သူ အဖိုးအိုပြီးလျှင် ယကွဖြစ်လာပြီပေါ့။

အင်းလေ နို့လည်းကောင်းတာပဲ၊ သူအသက်ကြီးပြီပဲ။ သူတဲစုနေထူတွေအတွက် ဦးစီးဦးဆောင် လိုလေပြီပဲ၊ ယကွနဲ့ဆို အခန့်သင့်လေပဲ၊ သို့အဖိုးအို တွက်မိ၏။ သို့မတွက်၍လည်း မရတော့ပြီကိုး၊ ထကွမှယကွ ဖြစ်လာကြ၏။ သေဆိုသေး၊ ရှင်ဆိုရှင်လေမလားတောင် ထင်ရလေ၏။

“ဟင်း”

အဖိုးအို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည်မသိ၊ သို့မေမင် သူ့ကိုတော့ လေးစားနေဆဲဆိုတော့ တော်သေး၏လို့ပင် မှတ်ရချိမ့်မည်။

သို့ဆိုသလို တဲစုနေလူတိုင်းက သို့ဖြစ်ကြ၏။ ယကွအပေါ်ဖြစ်ကြ၏ဆိုမေမင် ယကွနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း၊ တစ်ယောက်တော့ရှိ၏။ ထိုသူက . . .

“သည်မယ်ရှင် ကျွမကို ကယ်တင်လာတယ်ဆိုပြီး ကျမအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်လို့ ရမယ်တော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ အမိန့်တွေ၊ အာဏာတွေပေးလို့ မရဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျမအသက်စေ့ ရှင်ပေးတဲ့အသက်လို့လဲ သတ်မှတ်လို့ရတယ်၊ သည်အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခု ကျမ ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီ၊ သွားနိုင်လာနိုင်ပြီး ဒါတလဲ သည်ရွာက ပိုင်းဝန်းပြုစုပေးတာလေ”

တွက်ပီစာပေ

“အေးလေ ဒါ ငါ့မျက်နှာနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟွန်း”

“ရှင်ကို ရှင်းရှင်းဝဲ ပြောမယ်”

“ပြောစေဗျာ”

“ကျွန်မကို ဝေဖန်တင်ပေးပါ”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

သို့ယကွတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင်စကားသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် အစိုးအိုသည် ချောင်းမြောင်းနားထောင် နေမိပြန်၏။

ဘာတွေ၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ အစိုးအို စိတ်ဝင်စားမိ၏။

သူတို့ရောက်လာကတည်းက အလွတ်တဲတွင်နေစေခဲ့သည်။ ထိုရက် များတွင် အစိုးအို ယကွတဲသို့ နိစ္စဓူဝရောက်ခဲ့၏။ ဒတ်ရာရ အမျိုးသမီးကို ဆေးဝါးကုသပေးနေရသည်ကိုး။

မိုးလင်းလျှင် စားသောက်ပြီး သွားရောက်ကုသပေး၏။ ပြီးလျှင် ပြန်လာ၏။ နိစ္စဓူဝ လုပ်ပေးရာမှ ကျန်းမာရေးကောင်းလာပုံရသဖြင့် နိစ္စဓူဝသွားခြင်းနှင့် ဆေးကုသခြင်းကို ရပ်လိုက်လေ၏။ သို့ပေမင်္ဂ ရဲခါဆိုသလို သွားတတ်၏။

အစိုးအိုသွားတိုင်း ယကွအမဲပစ်ထွက်တတ်သည်ဆိုတော့ တဲတွင် အမျိုးသမီးသာရှိချေ၏။

အစိုးအိုက စပ်စပ်စုစုတော့ဖြင့် မရှိ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လို ဆက်ဆံခဲ့၏။ အမျိုးသမီးကြည့်ရသည်မှာ တမိုင်မှီတဲတွေတွေ

အစိုးအိုအထင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အခန့်မသင့်စကားများ ရန်ဖြစ် သည်အချိန်နှင့် တိုး၍ဟုထင်ခဲ့၏။

ယခုတော့ အစိုးအိုသည် အခါသင့်လို့ ထိုတဲစုသို့အသွား အစိုးအိုထင်ထားသလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ထင် လေမင်္ဂ မမျှော်လင့်ဘဲ တဲတွင် ယကွပါရှိနေသည်ကို သိလေသဖြင့် အပြင်မှရပ်နေရမှ သို့စကားသံများကြားရလေသဖြင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားလေ၏။

ဗုဒ္ဓ အစိုးအိုသိ၏။ သူတို့ တစ်ခါတွေဝါကလား၊ ဧည့်သို့၍ ကော်စပ် ခြင်းမရှိကြပါကလား၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦးတွင် တခုတရာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေလေသည်ကိုး။

“ကျမပြန်မယ်၊ ရှင်ကတော့ သည်မယ် ရွာခေါင်းဆောင်၊ ရွာလူကြီးအနေနဲ့ နေရစ်ခဲ့ချေ”

“ဘာကွ ဘာပြောတယ်၊ မင်းဘာသာ ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့၊ ဘာလို့ ငါ့ဆီက ဝေဖန်လာတောင်းရတာတုန်း၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ တုန်း”

ယကွက အမျိုးသမီးကို ဒေါသသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ရှင်နဲ့သည်ငွေကွ ပတ်သက်မှုအနည်းအကျဉ်းသာ ရှိချင် ရှိမယ်၊ နို့ပေမင်္ဂ ရှင်ပိုင်တဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျမအသိဆုံးပဲ”

“ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်၊ ဇင်းစူးနေပြီလား၊ ဒါ ငါ့ဆရာရဲ့ ငွေတွေလေ၊ ငါ့ဆရာမရှိတော့ ငါ့ငွေတွေဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဇင်းနဲ့ဘာဆိုင်

၁၅၈၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားထောင်

တုန်း”

“မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျမလဲ မှန်သင့်တယ်”

“ဘာဆိုလို့တုန်း”

“ဘာမှတော့ မဆိုဘူး၊ နို့ပေမယ့်လို့ နှုတ်ပိတ်ခလို့သဘောထားနိုင်တယ်”

“ဘာ” “တောက်”

“ရှင် ဇိတ်သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ ကျမကို တဝက်ပေးလိုက်လို့ ရှင်မနပ်နာပါဘူး၊ တပြားမှ မရလျှင်ဖြင့် ရှင်လည်း သည်ဝစွည်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သက်ဆိုင်သူတွေ လက်ထဲပြန်ရောက်သွားမှာလေ”

အစိုးအို တွေခဝင်းစောသွား၏။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေတုန်း၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ... သို့ကြောင့် သူတို့စကားသံကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်၏။

“မင်းအသက်ကို ငါကယ်ခဲ့တာ”

“ဒါက တပိုင်းလေ”

“မပေးဘူးဆိုလျှင်ကော”

“ခုတော့ ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်”

“သည်လို လုပ်စမ်းပါ၊ မင်းကိုငါကောင်းတဲ့အကြံတစ်ခုပြောရမည့်ဦးမယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

“ငါတို့သည်တဲခုမှာ အခြေချဖို့တော့ မရှိဘူး၊ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်... အိုကွာ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ် အချိန်အတော်ကြာကြာ နှစ်အတော်ကြာ သည်မယ်ဇာတ်မြှုပ်နေကြပြီး အခြေအနေပေးတဲ့ တနေ့ သည်ကနေထွက်သွားမယ်၊ တရွာတကျေး၊ နို့မဟုတ် သည်ငွေတွေနဲ့ဆို မြို့ပြမှာတက်နေကြလို့လည်း ရတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝ ထူထောင်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ကျမ အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် အဲဒါတော့ စဉ်းစားမိရဲ့လား၊ “ဒါတွေကို မသိခဲ့ဘူးလို့ မှတ်ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ မင်းလဲသေပြီလေ၊ ဘဝတစ်ခုပြောင်းလဲသွားပြီလို့လဲ ပြောလို့ရတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ ပြန်လည်မွေးဖွားလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကလေးကဘဝကနေ ပြန်စ၊စရာမလိုဘူးလေ၊ လူသစ်ဇိတ်သစ် ပြောင်းလိုက်လို့ရတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒါတော့ စဉ်းစားရဦးမယ်လေ၊ ကျမ သေလုမျှောပါးဖြစ်နေတုန်းက ကျမဇိတ်တွေက ရွာကိုပဲ ပြန်ပြန်ရောက်နေတယ်လေ၊ ကျမချစ်သူကိုပဲ သတိရနေတယ်၊ ပြန်ဆုံချင်နေတယ်လေ၊ အဲလောက်စွဲလန်းခဲ့တာဆိုတော့ ကျမထင်တယ်၊ ကျမချစ်သူသလည်း အိမ်မက်တွေမက်နေလောက်ပြီ ထင်တယ်”

“သွားစမ်းပါ၊ ဒါတွေ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ စွဲလန်းလွန်းလျှင် တဖက်မှာသွားခံစားရတတ်

တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

သို့ အဖိုးအိုက ကျွန်တော်တို့ကိုပြောနေစဉ်တွင် ကျွန်တော် သည် ဖိုးခွေးနှင့်ရွာလူကြီး၊ ရွာသားတို့ပြောနေကြသည့် သေလုမျော ပါးဖြစ်နေသူတို့ ရွာပြန်ရောက်သည်တွင် ဖိုးခွေးနာမည်ကိုချည်း တမ်းတနေသည်ကို သိကြသည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို သတိရလိုက်၏။

ခုသိရပုံအရ အမျိုးသမီး၏စွဲလန်းမှုသည် သေလုမျောပါး ဖြစ်နေသူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့်တဆင့် ဆက်သွယ်လာခြင်းလေလား။

“ဆက်ပြောပါဦး အဖိုး”

ကျွန်တော် သို့စဉ်းစားမိနေစဉ်မှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်က အဖိုးအိုကော ကို ဆက်စေလေ၏။

ဖိုးခွေးကတော့မှ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အဖိုးအိုကို ကြည့် နေလေ၏။

ဖိုးခွေးစိတ်ထဲတွင် ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့ကောင်မလေး ဖြစ်လေသည်ဟု တထစ်ချတွက်လိုက်ပုံပင်။

ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း-

“မင်းရဲ့စွဲလန်းမှုက တကယ်ပဲ ငါ့ဆီရောက်လာပါတယ် ကွာ” လို့ ပြောပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တွက်ဆို သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ တွေ့စဉ်ကတည်းက ဖိုးခွေးသည် သူ့ကောင်မလေးမသေ ရှိကိုရှိရ မည်။ သူ့ရှာမည်လို့ချည်း ပြောလေသည်ကိုး။

စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မိကြလေသည်များလေလား။ သို့

တွတ်ဝီစာပေ

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ၏။ သို့ပေမင့်-

အဖိုးအိုက-

“အဲဒီနေ့ ညဘက်မှာပဲ ယက္ခတစ်ယောက် လူတစ်စုကိုခေါ်ပြီး တော ထဲသို့အားချင်းထွက်သွားတော့တာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမျိုးသမီး ထွက်သွားလို့ အားချင်းလိုက်ရှာတာထင်တယ်လေ”

“ဗျာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ငါတို့လည်း နောက်နေ့မနက်မှ သိရတယ်”

“အမျိုးသမီးက သူ့ငွေတွေယူပြီးထွက်ပြေးသွားလို့ ဆိုပဲ”

“အလိုလေးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်နေ့နောက်နေ့တွေ အမျိုးသမီးကို ယက္ခကလိုက်ရှာတော့တာပဲ”

“တရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်သွားတယ်၊ အမျိုးသမီးကို မတွေ့ဘူး၊ သည်တော့”

“သည်လိုနဲ့ မောင်ရင်တို့ရောက်လာတာပဲလေ၊ သည် နောက်ပိုင်း မောင်ရင်တို့လဲအသိပဲ၊ ယက္ခအလောင်း မောင်ရင်တို့ ပဲ သယ်လာတာလေ”

ကျွန်တော် ဖိုးခွေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကောင်မလေး ဖြစ်နိုင်ချေပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

“နို့ဖြင့် ငါတို့နက်ဖြန် လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

တွတ်ဝီစာပေ

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သိပ်သိချင်တယ်”

“ဘာတုန်း ကိုပိုက်ရဲ့”

“သည်တွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်မလဲ၊ ဘာလို အမျိုးသမီးက ကော ယကွဆီက ဝေစုတောင်းရတာလဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက်လဲ၊ ဘယ်မှာတွေ ကြတာလဲ”

“အလိုလေးဗျာ ကိုပိုက်သိချင်တာတွေ သိပ်ကိုများနေပါကလား၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောလိုရမှာတုန်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း သိချင်တာပဲဗျာ၊ သည်တော့ . . .”

“ပြောပါဦး”

“အဲဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ တွေ့လျှင်တော့ အားလုံး ရှင်းသွားလောက်တယ်လေ”

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်သိချင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြနိုင်တာ အဲဒီအမျိုးသမီးပဲဖြစ်မပေါ့”

“ကျွန်တော့ကောင်မလေးဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် . . .”

“ဖိုးခွေးစကားမဆုံးမီ-

“ယကွကို သူသတ်တာခိုင်လုံလျှင်တော့ သက်သေခိုင်လုံလျှင် သူအပြစ်ဒဏ်ခံရမပေါ့၊ ပြီးတော့ အဖိုးအိုပြောပုံ သိရသလောက် ပြောရလျှင် ငွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိမရှိပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို

တွေ့ဖို့ပဲ”

“သည်တောတောင်ထဲမယ် ရှိနေဦးမှာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တနေ့တွင် တောထဲသို့

ပြန်ဝင်ခဲ့ကြပြန်လေတော့၏။

အမျိုးသမီးကို မတွေ့မနေရှာလေမည်-

ကျွန်တော့ကောင်မလေး ကျွန်တော်တွေ့ချင်လိုက်တာဗျာ၊ တွေ့အောင်ရှာပေးကြစမ်းပါ”

ခွေးကလည်း မျှော်လင့်တကြီးတွေ့လိုချေလေ၏။ သူချစ်တဲ့ ကောင်မလေးပေပဲကိုး။

မင်းကောင်မလေးကို မင်းတွေ့ပါပြီတဲ့၊ အကြမ်းဖျင်းသိရသလောက် သူမယ်သူများတွေရှိနေတယ်၊ သူ ယကွကိုသတ်ထားတယ်” သို့သာ ကျွန်တော်ပြောပြီး ဖိုးခွေးကိုကြည့်နေလိုက်၏။

“ဖိုးချောမျက်နှာ ညှိုးသွားချေ၏။

အဲဒါတွေ သူနဲ့မပတ်သက်ဘူးလို့ သူမ ပြောစကားကိုပဲ ကြားချင်တယ်ဗျာ”

“ငါတို့လည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားဆက်မပြောကြတော့လေဘဲ တောတိုးချွတ်ခဲ့ကြပြန်လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ထန်းပင်တို့ ပေါက်

၁၆၄၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားကောင်

ရောက်လျက်ရှိသည့် တောင်ကြောသို့ရောက်လာကြ၏။ ထိုတောင်
ကြောတွင် ချုံပုပ်ပင်များလည်း ရှိချေ၏။ မြက်ရိုင်းပင်များလည်း
ရှိချေ၏။ ဆူးပင်များလည်း ရှိချေ၏။

အောက်ပေါင်းရွတ်သည်ဟု ပြောရချိန်မည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ရှေ့မှသွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ဖိုးခွေးသည်လည်း
နောက်မှကပ်ရပ်လိုက်မိပြီး ဖြစ်တော့၏။

ရှေ့လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းမြင်နေသော်လည်း မည်သည့်
သတ္တဝါမျှ မရှိချေ။ သစ်ပင်ထက်တို့တွင်လည်း မရှိချေ။
လင်းမြင့်လှိုင် မည်သို့ကြောင့် သွားနေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်
ပါလိမ့်။

“ကိုလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေ့လို့လဲ”

“ရှေ့မယ်လေဗျာ”

ခက်လှမ်းလှမ်း မြေပြင်နေရာသို့ လက်ညှန်ပြလေမှ တွေ့လိုက်လေ
၏။

စပါးကြီးမြေတစ်ကောင် ပါကလား။ ဆန့်တန်းငြိမ်သက်
နေလေ၏။

“ဘာလို့မသွားပဲ ရပ်နေတာလဲ”

ဖိုးခွေးက မေးလေ၏။

“သူအစာမြိုထားတယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုသိတုန်း”

ဖိုးခွေးက မေးလာပြန်၏။

“မင်း သူဝမ်းခိုက်ကြီးဖောင်းကားနေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အော် ဟုတ်ပါရဲ့”

“သည်ကောင်ကြီး ကိုပေါက်တစ်ကောင် မြိုထားတာဖြစ်
မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သို့လည်း မေးလိုက်၏။

“ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်းဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်
လေ”

“ကိုလင်း ဆိုလိုချင်တာ သည်ကောင်ကြီးကို ရိုက်သတ်မယ်ဆိုတဲ့
သဘောလား”

“ကျွန်တော်တို့ ဆာချေပြီလေ၊ မလိုအပ်ဘဲ သေနတ်သံ
မပေးချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖိုးခွေးကောင်မလေး
ကို လိုက်ရှာနေတာလေ၊ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတွေ့မခံချင်စိတ်
ရှိနေလျှင် သူ့ကို သတိပေးသလိုဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့လေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာလေ၏။

ဖိုးခွေးသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေလေ၏။

“နို့ဖြင့်လုပ်ဗျာ”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် အနီးဝန်းကျင်တွင် လက်နက်
တစ်ခုခု ရလိုရငြား ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က ရုပ်မိလေသဖြင့်-

“အထွေအထူး လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ သေနတ်ခင်နဲ့ ရိုက်လို့ရတာစစ်
“သူမယ်တော့ . . .”

ဖိုးခွေးတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှ မရှိလေသဖြင့် သို့ကျွန်တော်က
ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ဖိုးခွေး မင်း ဟောဟိုမှယ် မျှင်ဝါးပင်တွေလား၊ အေး
သွားခုတ်ခဲ့ချေ၊ လက်ရိုက်တုတ်အနေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့ဆိုလျှက် ဖိုးခွေး ကျွန်တော့အပါးမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် ဖိုးခွေးကို ကြည့်နေကြ၏။

“ဟာ”

“ဟာ”

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် မျှင်ဝါးပင်နားရောက်လေမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်
သွားလေသည်မသိ၊ တောင်ကြောစွယ်လေးအောက် ပြေးဆင်းသွား
လေ၏။

“သူ့ကို တွေ့ပြန်ပြီ၊ ခြန်ခြန်လာကြချေ”

သို့လည်း အော်ဟစ်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်
သည် ဖိုးခွေးဆင်းပြေရာ တောင်ကြောစွယ်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြ

လေ၏။

တောင်ကြောစွယ်ထိပ်ရောက်သည်တွင် တောင်ကြောအတိုင်း ပြေး
ဆင်းသွားသည့် ဖိုးခွေးကိုကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အားသွန်ပြေးလွှားဆင်းသွားသည် ကို
တွေ့ရသဖြင့်-

“ကိုလင်းချေ ဒါ သူ့ကောင်မလေးဖြစ်မဗျ၊ အလှမ်းဆေးသွား
လို့ မဖြစ်ချေဘူး”

ဆိုလျှက် ကျွန်တော်သည် တောင်ကြောစွယ်သို့ ပြေးဆင်း
လိုက်သွားချေလေ၏။ ကျွန်တော့နောက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ကပ်ပါ
လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့တောင်ကြောအဆုံး မြောင်သို့ရောက်သွား
သည်တွင် ဖိုးခွေးကိုကော ထိုအမျိုးသမီးပါ မတွေ့တော့ချေ။ မျက်
ခြေပြတ်သွားလေ၏။ မြောင်လေးအထက် ပြေးသွားကြလေသည်
လား၊ မြောင်လေးအောက်ဘက် ဆင်းသွားကြလေသည်လား၊ သို့
တည်းမဟုတ် တဖက်တောင်ကြောပေါ် တက်သွားကြလေသည်များ
လား မသိပါချေ။

“ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သည်အတိုင်း ရပ်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ထင်တဲ့
ဆက်လိုက်ရတော့မပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်တော့ မြောင်အောက်ဘက် လိုက်ရှာချင်တယ်”
သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က လက်ကာ
ပြလာချေပြီး မြောင်အောက်ဘက်သို့ ပြေးသွားလေ၏။

ကျွန်တော့်ကို လက်ကာပြသဖြင့် ကျွန်တော်ထိုနေရာလေး
မှာပင် ရပ်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ပြောသလို မြောင်အောက်ဘက် လိုက်မယ်ဆိုလျှင်
ဖြင့်လည်း လွဲသွားနိုင်စရာ အကြောင်းတော့ရှိတယ်ဗျ။ နို့ကြောင့်
သေချာအောင်” ဆိုလျှက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တဘက်တောင်ကြော
အောက်ခြေသို့ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေလေ၏။ မြောင်အောက်သို့
လည်း အနည်းငယ်မျှ ဆင်းသွားသည်ဆိုပေမည် တဖက်တောင်ကြော
နံရံတို့ကိုသာ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း-

“ဟာ ကိုယ့်ကို လာကြည့်ချေ၊ သူတို့ အပေါ်တက်သွားတာ
ဗျ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်နား တပ်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ တောင်ကြောနံရံတွင် ပေါက်နေသည့် သစ်
ပင်ငယ်များအချို့ အမြစ်မှပြုတ်ထွက်နေ၏။ အချို့လဲနေလေ၏။
ကုပ်တွယ်တက်သွားဟန်တူသည့် ခြေရာတို့ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“သူတို့ တောင်ကြောပေါ် တက်သွားတာသေချာတယ်”
သို့ဆိုလျှက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောင်ကြောပေါ်တွယ်တက်သွား

လေ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း တက်သွားလိုက်လေ၏။

တောင်ကြောပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးအနည်းငယ်မျှသာ ကျိုး
ကျပေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝါးသုန်းပင်တို့ ပေါက်
ရောက်နေ၏။ ဝါးသုန်းတောသို့ ပြောရချိန်မည်။

သစ်ရွက်ခြောက်တို့ ကြွေကျနေ၏။

ဝါးသုန်းပင်တို့သည် ခါးစောင်းလောက်ရှိချေ၏။

“သူတို့တွေ သည်အပေါ်တက်သွားကြတာဗျ”

ဝါးသုန်းပင်တို့ကို ဖယ်ကာ၍ လျှောက်သွားကြခြင်းကြောင့် ဝါးသုန်း
ပင်အချို့ မတ်မတ်ထောင်နေခြင်းမရှိ၊ လဲပြိုနေကြ၏။ ယိုင်ကျနေ
ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြလေ
၏။ သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ-

“ဟာ”

“ဟင်”

စင်ပြုန်းပင်အောက်ခြေတွင် မိုးခွေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးခွေးသည် သစ်ပင်အခြေတွင်တိုင်၍ ပင်စည်ကိုကျောမှိုထားလေ
၏။

ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေခြင်းမဟုတ်၊ သူမောပန်း၍
နားနေခြင်းသာ ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူနားရောက်သွားသည်တွင် သူ

၁၃၀၊ ဗုဒ္ဓသောဒနာနှင့် သားကောင်

နံနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး-

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ လိုက်မမိသေးဘူးလား”

သူခေါင်းကို ခါယမ်းပြလာချေ၏။

“ဈေးမြေပြတ်သွားတာလား”

သူခေါင်းကို ခါယမ်းလာပြန်၏။

“နို့ဖြင့်”

“လွှတ်ပေးလိုက်တာ”

“ဟင် ဘာလို့တုန်း၊ နို့ မင်းကောင်မလေးမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်က အံ့သြတကြီးမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင် နို့ဖြင့် . . .”

သူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလာပြန်ပြီး-

“သူကြည့်ရတာ ပုံမှန်ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး”

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း”

“သူ ကျွန်တော့ကိုမြင်တယ်၊ သိတယ်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့ကို အတွေ့မခံချင်ပဲ။ သူ့မယ် ဘာပြဿနာရှိလဲမသိဘူး၊ နို့မှမဟုတ် သူတစ်ယောက်တည်း တောကောင်ထဲ သွားလာနေရတာဆိုတော့ စိတ်ခြောက်ခြားပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေတာလား မသိဘူး”

“ဟေ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မည်သို့မျှမပြော မည်သို့မျှအရိပ်အကဲ မပြ၊ သူသည်ပင် တစ်စုံတရာကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေပုံရ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖိုးခွေးတို့ ဖြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေပြီး-

“မင်း တကယ်လိုက်မမိတာလား”

“မလိုက်ချင်တော့လို့”

“ဟေ အဆန်းပါကလား၊ မင်းဘဲ မင်းကောင်မလေးကို အင်မတန်တွေ့ချင်တာဆို၊ ဘာလို့များ . . .”

ကျွန်တော့စကားမဆုံးမီ လင်းမြင့်လှိုင်က-

“သူကောင်မလေး အခြေအနေကိုမြင်ပြီး စိတ်ကောင်းဖြစ်သွားတာ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

သို့ ဖိုးခွေးက လင်းမြင့်လှိုင်စကားကို ထောက်ခံပြုပြောလေ၏။

“ကဲ ဖိုးခွေး သူဘယ်ဘက်သွားလဲဆိုတာတော့ သိမှာ ပေါ့”

“သည်ဘက်”

တောင်ကြောအထက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြပြောလေ၏။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သစ်ပင်တို့ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ရှိ၏။ သစ်ပင်ကြီးများတွင် နွယ်တို့အတော်များများ ရစ်ပတ်နေ ၏။ အောက်ခြေတွင် လူခါးစောင်းလောက် တစ်ရာသီအပင်များ

၁၄၂။ မုန်သောအမှားနှင့် သားတော်

မျိုးစုံတို့ပေါက်ရောက်နေလေပြီး ကြိမ်အုံပင်တို့လည်း ရှိချေ၏။
အောက်ပေါင်းရွတ်ပြီး တောထူပုံရချေ၏။

“ဟင်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အကျီအိတ်ကပ်
အတွင်းမှ ဝိစင်္ကြာလေး ထုတ်ပေးလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ဖြစ်၍ တင့်မော့
သောက်လိုက်၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ရေရောစပ်ထားပေလို့။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် တလှည့်စီသောက်လိုက်ကြ၏။ ဖိုးခွေး
သည် မျက်လုံအစုံမှိတ် မှိန်းနေလေ၏။

ဘာကိုစိတ်ပျက်သွားလေသည် မသိချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ကိုအသေအချာကြည့်ပြီး ဘာကိုသဘောကျသွား
လေသည်မသိ၊ ပြုံးလိုက်လေသဖြင့်

“ကိုလင်း ဘာသဘောကျနေတာတုန်း”လို့ ကျွန်တော်
မေးလိုက်၏။

“ဖိုးခွေးကို သဘောကျလို့”

“ဘာဖြစ်တုန်းဗျာ၊ အိပ်နေတဲ့ပုံကြည့်ပြီး သဘောကျရတယ်တော့
ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အံ့သြတကြီးကြည့်လိုက်၏။ ဘာ
ကြောင့်ဆိုတာကိုလည်း ရှင်းပြပြရန် အရိပ်အကဲပြ ကြည့်လိုက်မိ
ခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုဝိုက်ကို နောက်တော့ ရှင်းပြမယ်၊ နုတော့ ဘာမှမဟုတ်
ဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားပါ”

ကျွန်တော် လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး
ပုလင်းပြားလေးကို အဝေးသို့ လှမ်းဝစ်လိုက်တော့၏။

“ချလွမ်း”

“ခွမ်း”

ပုလင်းကျသွားသောနေရာတွင် ကျောက်တုံးရှိလိမ့်မည်။ ပုလင်းကဲ့
သွားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

သို့အသံကြောင့် ဖိုးခွေး နိုးလာလေ၏။

“အော် နိုးပြီလား၊ ငါတို့သွားကြစို့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သွားမှာတုန်း”

“ဟ မင်းကောင်မလေးကို လိုက်ရှာမယ်လေ”

“အော် အင်း”

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် သို့သာ ပြောလာချေတော့၏။ သူပုံစံသည်
စိတ်အားတက်ပုံ အလျဉ်းမရှိချေ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

အစက သူ့ကောင်မလေးကို မဖြစ်မနေလိုက်ရှာမည်ဟု

၁၃၄။ မှန်သောအားဖြင့် သားတော်

ဆုံးဖြတ်ထားပုံရ၏။ ခုကျတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ပြောင်းသွားလေသည် မသိ။

“ဘာလဲ မင်းကောင်မလေးကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သူတွေဝေသွား၏။ ပြီးလေမှ ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“ကျွန်တော် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွားတယ်” လို့ ပြောလာလေ၏။

“ဘာလဲ စိတ်မပျက် ဖြစ်သွားလို့လား”

“နို့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

“နို့ဖြင့် မင်း သည်ကနေ လှည့်ပြန်ချင်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“မင်းကောင်မလေးကို သည်အတိုင်း လွှတ်ထားတော့မလို့လား” လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“သူ သည်တောသည့်တောင်ထဲမှာ နေသားကျနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ သူ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်မရှိမှတော့ နေပါစေတော့ဗျာ” သို့ သူက ပြောလာလေသည်တွင်-

“သည်လိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ၊ ငါကတော့ မင်းကောင်မလေးကို မဖြစ်မနေလိုက်ရှာရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ဆရာလေးတို့ အချိန်ကုန်၊ ပင်ပန်းတာ

ပေါ့ . . . ပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“လူသတ်တရားခံတစ်ယောက်ကို သည်တောသည် တောင်ထဲရှိနေတာ သိလျှက်နဲ့ ငါတော့အလွတ်မပေးချင်ဘူး”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် ဖိုးခွေး လွန်မင်းစွာတုန်လှုပ်သွားပုံ ရချေ၏။

“သူ့ကို လူသတ်သမားလို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ”

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် မကျေမနပ်လေသဖြင့် သို့မေးလာခြင်းကြောင့် အံ့သြမိလေတော့၏။ သူဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲလိမ့်။

“အေး သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဖမ်းရလျှင်ဖြင့် ပြောနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

သည်သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလေသည်တွင် ဖိုးခွေး တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာအံ့သြတကြီး ထိတ်လန့်သွားချေလေ၏။

“ကဲ ငါတို့သွားကြစို့၊ မင်းပြောတာသေချာတယ်နော်၊ သည်လမ်းအတိုင်း သွားတယ်ဆိုတာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ဖိုးချောကို မေးလိုက်၏။ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။

သည်တော့ ဖိုးခွေး မျက်လွှာချသွားလေ၏။

“သေချာပါတယ်”

၁၄၆။ မုန်သောအခါနှင့် သားတော်

“မသေချာလို့လဲ မရပါဘူး၊ ငါလဲသိနေတာ သူသည်လမ်းက သွားတာပါပဲ။ ကြည့်လေ ဝါးသုန်းဝင်တွေ လှိုင်းနေကြတာ၊ ပြီးတော့ ဟော ဟိုရှေ့က သစ်ပင်အခြေမှာ နားသွားတာပဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်းကပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးခွေး တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားလေ၏။

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးလျှောက်လိုက်ကြရာ လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ဖိုးခွေးကောင်မလေး ထိုင်နားသွားသောနေရာ ရောက်သည်တွင်-

“ကိုပိုက်သည်မယ်ကြည့်လေ” ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် သစ်ပင်အခြေသို့ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

အောက်ခြေတွင် ပြောင်စင်လို့နေ၏။ ထိုင်လျက် နားနေသွားသည့် နေရာတွင် သစ်ပင်မြက်ပင်တို့ကို ဆွဲနှုတ်သွားပုံတွေ့ရ၏။

“သည်မယ် ထိုင်နားသွားတာ၊ သူချည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်း ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။

ဖိုးခွေးကတော့မူ လင်းမြင့်လှိုင်းကို သင်္ကာမကင်းမျက်နှာ ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

“ဒါက သူမနဲ့ထိုင်သွားတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ခြေရာ”

တွတ်ပီစာပေ

“ဗျာ”

ဇိုးခွေးတစ်ယောက် လွန်စင်းစွာထိတ်လန့်သွားလေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်းကိုလည်း အံ့သြတကြီး ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဝါကလား၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်းပြောလာမည့် စကားကိုသာ စောင့်နားထောင်နေလိုက် လေ၏။

“သည်လို တဒဂံအချိန်လေးမယ် နှစ်ယောက်ထိုင်သွား အယ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းကလွဲလျှင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင် ဟုတုန်း”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်းကို တစ်ခုခုရှင်းပြရန်ပြောလေသည် အစွဲပါယ်ဆောင်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်လေပြီး နွေးဘက် ပြန်လည်လှည့်ကာ

“မင်း ငါတို့ကို တခုခု ပြောစေချင်တယ်”

“ဘာပြောရမှာတုန်း”

အိုစကားတွေ ဘာလို့ပြောနေတာတုန်း၊ မင်း အမှန်ပြောလိမ့်မယ် ငါယုံကြည်တယ်၊ မင်းမပြောဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် မင်းကောင်မလေး နာလိမ့်မည်။ မင်းကလဲ သူနဲ့ပြန်တွေ့ချင်နေတာပါ”

တွတ်ပီစာပေ

၁၃၀၊ မှန်သောအမှားနှင့် သားတောင်

“ဒါက ဟို . . .ဟို . . .ဟို . . .”

ဖိုးခွေးတစ်ယောက် ချီတုံချတုံဖြစ်နေဟန်တူ၏။ သူ့တွင် ပြောစရာ သို့တည်းမဟုတ် ရှင်းစရာတွေ ရှိနိုင်ပေ၏။

“မင်း မပြောလျှင် ငါပြောမယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးခွေးတစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားလေပြီး-

‘ကျွန်တော့ကောင်မလေးကို သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေမယ်ဆို လျှင်ဖြင့် သူ့ကို ဆရာလေးတို့လက် အပ်မယ်ဗျာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် အံ့သြမိလေတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို နေ့နေကြည့်လိုက် ၏။ အထင်ကြီးလေးစားသော အကြည့်ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်နိုင်ပါကလား၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“ကဲ မင်းပြောမှာထက် မင်းကောင်မလေး ပြောတာပို ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ သိသင့်သလောက် သိထားပါတယ်၊ စဉ်းစားပြီး အဖြေရှာထားတာလေ၊ မင်းကောင်မလေးပြောမှာနဲ့ လွဲချောမှု အနည်းအကျဉ်းကလွဲပြီး အားလုံးမှန်လောက်တယ်ထင်ပါ ရဲ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ကဲ မင်းလမ်းပြချေ၊ မင်း ကောင်မလေးဆိုသွားကြမယ်” သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးခွေးမျက်နှာပျက်သွား

တိုပိုက် - ၁၃၉

လေပြီး၊ တစ်တရာကို စိတ်ဒုန်းဒုန်းချဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် တွေ့ရချေ ပြီး-

“ဝေးဝေးလံလံ လိုက်စရာမလိုပါဘူး”

သို့ပြောလာသဖြင့် ဖိုးခွေးကို နေ့နေကြည့်လိုက်လေ၏။

“သူ သည်မှာပါ”

“ဟင်”

“အို”

သူ ညွှန်ပြ၍ သို့လမ်းကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ သစ်ပင်ထက်မှာပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည့် သူမ ထိုင်နားသွားသော သစ်ပင်အထက်သို့ ပါကလား။

အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ တွေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိချေ။ ဘယ်တွက်မှ သစ်ပင်ထက်တွင် ဝက်ဝံသိုက်ရှိနေသောကြောင့်ပင်၊ ဝက်ဝံသိုက် အဟောင်းတွင် သူမတက်ပုန်းခိုနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆင်းလာခဲ့ချေကွာ”

သစ်ပင်ထက် ဝက်ဝံသိုက်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဆင်းလာချေ ၏။ တီရှပ်မိုးပြာရောင်နှင့် ဂွင်းဘောင်းဘီရှည်ဖြင့် ဖြစ်ချေ၏။ ဆံပင် ခါးလယ်လောက် အရှည်နှင့်ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူမထိုကြည့်ပြီး သဘောကျသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

၁၈၀၈ ဝန်ဆောင်မှုများနှင့် သားကောင်

“ဖိုးရွေး ဒါမင်းကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမသည် စစ်လွယ်အိတ်ငယ်လေးကို စလွယ်လိုင်းထား၏။ သို့လွယ်အိတ်ကို သူမ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေလေသည်ကြောင့်-

“မင်း သည်လွယ်အိတ်ကို ဂရုတစိုက်ရှုလှချည်လား၊ ဘာတွေများပါလိမ့်”

သို့ပြောလည်းပြော ကျွန်တော်က လက်လှမ်းလိုက်လေသည်ကြောင့် သူမသည် ကဏ္ဍကသီနောက်သို့ ရွှေ့သွားလေပြီး ဖိုးရွေးကို မျက်လုံးအဝိုင်းစားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဖိုးရွေးကလည်း ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်းကို သတိမကင်း မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လာချေပြီး၊ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့ကောင်မလေးထံမှ အိတ်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားမည်လုပ်လာသဖြင့်

“ဒီနီး”

“အား”

“အ”

လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် ဖိုးရွေးကို လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘုရားရေ . . .”

ကျွန်တော်ပင် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

ဟူး တော်ပါသေးရဲ့၊ လင်းမြင့်လှိုင်း ဖိုးရွေးကို ပစ်လိုက်သည် ဆိုလေမင် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။

ဖိုးရွေးရော သူကောင်မလေးပါ အံ့အားသင့်ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မှင်တက်မိနေချိန်မှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ဖိုးရွေးနားရောက်သွားကာ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ခွယ်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

“ကိုပိုက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြီးနဲ့တုပ်ချေဗျာ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ပြောသလိုလုပ်ပါ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖိုးရွေးနှင့်မိန်းမပျိုလေးကို ကျောချင်းကပ်စေ၍ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ချုပ်လိုက်လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်းလက်တွင်း မိန်းမပျိုလွယ်သိုင်းထားသည်အိတ် (စစ်ဟားဘားဆိုက်) ရောက်သွားချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်းသည် အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ ထောင်တန်ငွေစက္ကူတွေပါတလား။

“မင်း ယကွဆီကယူသွားတဲ့ငွေတွေ မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုလေးက ခေါင်းညိတ်ပြချေ၏။

“မင်း လူကိုလည်းသတ်တယ်၊ ငွေလည်းယူတယ်၊

မိန်းကလေးစစ်စစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား”

အမျိုးသမီး ခေါင်းငုံ့နေလေ၏။ မည်သို့မျှတော့ဖြင့်

၁၀၂။ မှန်သောမှားနှင့် သားကောင်

ပြောလာခြင်းမရှိပါချေ။

“ကဲဝါ မင်း ငါတို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစေချင်တယ်”

“ဘာကိုတုန်း”

“မင်းနဲ့ယကွ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်၊ သည်ငွေတွေ ဘယ်က ဘယ် သူဟာလဲ၊ မင်း ယကွကို ဘာလို့သတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

သို့မေးလိုက်တော့ မိန်းမမျိုးလေးသည် လင်းမြင့်လှိုင်အား စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး-

“သည်လိုပုံစံနဲ့ပဲ နေပြီး ပြောရမှာလား၊ ကျွန်တော် တစ်ခု ခုစားချင်တယ်၊ ဆာနေတယ်”

“အော် အေး အေး မင်းတို့ကို ယုံတယ်၊ ကြိုးဖြေပေးမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကျွေးမယ်၊ နားနားနေနေ နေအုံးမယ်၊ မင်း ငါမေး တာတွေ အမှန်အတိုင်းပြောပြ”

“ကောင်းပြီလေ”

“အေး ခုတော့ ဖြေပေးလို့မရသေးဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဆာ တယ်ဆို ငါတို့မယ် ဘာမှစားစရာ မရှိဘူး၊ ငါတို့လည်း ဆာတာပဲ၊ သည်တော့ သည်အတိုင်း သည်းခံပြီးနေချေဦး၊ ငါအမဲသွားပစ်ချေ ဦးမယ်”

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် ဖိုးခွေးတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရန် ပြော လာချေပြီးနောက် လှစ်ခနဲနေရာမှ ပြေးထွက်သွားချေလေ၏။

“ကဲ မင်းတို့ရှေ့က သစ်ပင်အောက်မယ် အေးအေးလူလူ နားကြချေ”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည်လည်း အနီးရှိသစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏

ဖိုးခွေးသည် ကျွန်တော့ကို စူးစူးစိုတ်စိုက်ကြည့်နေလေ သဖြင့်-

“ဖိုးခွေး မင်းဘာပြောချင်လဲ” သို့ မေးလိုက်၏

“သူဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော့ကောင်မလေး မဟုတ် ဘူး”

“ဟေ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရလေ၏။

“မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ်”

“သူ ကျွန်တော့ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး”

“နို့ဖြင့် . . .”

“သူပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူကို ကျွန်တော် ခုတုံးလုပ်လိုက်တာ” မိန်းမမျိုးလေးကလည်း ပြော၏။

“မင်းတို့ ဘာတွေလဲကွာ”

“ဟိုဦးလေးပြန်လာလျှင် အကြောင်းစုံပြောပြပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုတော့ သည်အ တိုင်းပဲ နေကြချေကွာ၊ ငါလည်း တမျှလောက်မှေးလိုက်ချင်တယ်”

၁၈၄၊ မှန်တောအမှတ်နှင့် သားတော်
ကျွန်တော် အမှန်တကယ်လည်း တရားလောက်အိပ်လိုက်
ချင်သည်ကြောင့်ပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေအနံကို ပူးချည်
လိုက်လေ၏။ ပြီး သစ်ပင်ကိုကျောမှ အိပ်လိုက်ချေလေ၏။

သူတို့ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ
ချေ။

ကျွန်တော် မည်မျှကြာကြာ မှေးခနဲဖြစ်သွားလေသည်
မသိ။

“တိုဝ်ကံ ယချေဗျာ” ဆိုသည့် သင်းမြင့်လှိုင်အသံကြောင့်
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ထံတွင် မျောက်တစ်ကောင် ပါလာလေ၏။
ကျွန်တော်သည် ထိုမျောက်ကောင်ကို အရေစုတ်၊ ဗိုက်ခွဲ၊ အူနုထိ
တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖိုးခွေးနှင့်မိန်းမပျိုလေးတို့တွင် ချည်နှောင်
ထားသည့်ကြိုးကို ဖြေပေးလိုက်၏။

“ကိုလင်း ဒါ ဖိုးခွေးကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျ”
ကျွန်တော်က သတိတရပြောလိုက်၏။

“သိပြီးပြီ၊ သူတို့ပြောပြီးပြီ”

“ကဲ ဖိုးခွေး မင်း သူ့ကို ကြည့်ထားရမယ်၊ သူထွက်ပြေးလျှင် ခင်
မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်”

သို့သာပြောသည့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူမကိုတစေ
တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။

သည်သို့ဖြင့် မျောက်ကောင်မီးကင် ယျက်သည်တွင်
ကျွန်တော်တို့သည် ဆာဆာနှင့်အားဝါးတရ စားလိုက်ကြ၏။

မိန်းမပျိုလေးသည်လည်း ဘယ်အချိန်က အဆာပြတ်နေ
လေသည်မသိ၊ ပလုပ်ပလောင်း အားပါးတရစားနေလေ၏။

စားသောက်ပြီးသည်တွင်

“ကဲ မင်းပြောလို့ရပြီ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကွမ်းသီးပြောင်မှာ မျောက်ထဲကျသွားတဲ့
သစ်လုံးကားနဲ့ လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေနဲ့အမေပစ်လိုက်လာ
တာ”

“ဟင် မင်းအဖေက မုဆိုးလား၊ နို့ဖြင့် ဘယ်သူတုန်း”
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“မုဆိုးကြီး စင်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အပျော်တမ်းမုဆိုးပေါ့၊
အဖေက သစ်ကုန်သည်လေ၊ အပျော်တမ်းအမေလိုက်တဲ့သူပါ၊ တချိန်
ကတော့ သစ်တောဝန်ထောက်လေ၊ အနားယူပြီးတဲ့နောက် သစ်
ကုန်သည်လုပ်နေတာ ဦးလှိုင်ချစ်တဲ့”

“ဟေ သိတာပေါ့၊ မင်း လှိုင်ချစ်သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အဖေ့နဲ့လမ်းကွဲသွားကြတယ်။ သည်တောသည်တောင်က ကျွန်တော် အဖေနဲ့သွားနေကျဆိုတော့ ကြောက်စရာမလိုဘူးလေ။ အဲလိုလမ်းကွဲခဲ့ပြီး၊ ကျွန်တော်လည်း ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်ခဲ့ရာ ကနေ သည်ကွမ်းသီးမြှောင်နားရောက်တော့ သစ်လုံးတင်ကား တစ်စီး ချောက်ထဲအရှိန်နဲ့ထိုးဆင်းသွားတယ်လေ။

ကျွန်တော်လည်း အသက်ရှင်လျှက် ကျန်တဲ့သူရှိကောင်း ရှိလျှင် ကူညီရအောင်ဆိုပြီး ချောက်ကိုဆင်းသွားလိုက်တယ် တိုတိုပြောရလျှင်ဖြင့် အဲဒီကားပေါ်ပါသုတွေ အားလုံးသေ သွားကြတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ လိုက်ပါလာတဲ့သစ်ကုန်သည်တစ်ယောက် ငွေတွေပါလာပုံရတယ်။ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ သည်ငွေတွေက သူငွေတွေပေါ့။ သူတပည့် တစ်ယောက်ပါလာတယ်။

ယက္ခဆိုတဲ့သူပေါ့။ သူက သူ့ဆရာရဲ့ငွေတွေကို ယူပြီး ထွက်သွားတာကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။ သူ့ဆရာသေပြီဆိုပြီး ငွေတွေကို ဘုန်းပြေးတာပေါ့။ တစ်ကားလုံးသေကြပြီဆိုတော့ သူ တစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တာကိုး။ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ နို့ပေမင့် ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေမြင်နေတာ သူ

တွတ်ပီစာပေ

မသိဘူးလေ။ ကံအားလျော်စွာပဲ ကားပေါ်မယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါလာတယ်လေ။ ကျွန်တော့အရွယ်ပဲ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုအလွတ်စမ်းချင်တာနဲ့၊ ကျွန်တော့ကိုယ် ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီး သူ့နောက်ကို ပြေး လိုက်သွားတယ်။

သူတို့ကူညီဖို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်တယ်။

သည်တော့ သူ ကျွန်တော့ကို တကယ် ကားပေါ်ဝါလာတဲ့သူ တစ်ယောက်လို့ ထင်သွားတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး သူကျွန်တော့ကို ကြည့် နေတဲ့အချိန်မှာ မေ့လဲချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တယ်။

သူ ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့ကို ပွေ့ခေါ်သွားတယ်။

သည်လိုနဲ့ လန်ဘားတို့တစ်စုကို ရောက်သွားတယ်လေ။

သူနဲ့ကျွန်တော် လန်ဘားတို့တစ်စုမယ် နေကြတုန်း ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်-

သည်ပိုက်ဆံတွေ ခင်ဗျားဟာမဟုတ်လောက်ဘူးလို့ပေါ့

သည်တော့ သူမျက်နှာဖျက်သွားတယ်။

သူထင်ထားတာ သည်ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တာမှ မသိဘူးပေါ့။ အဲလိုပြောလိုက်တော့ သူ ကျွန်တော့ ကို ကယ်လာရတာ နောင်တရသွားပုံပဲ။ ဟင်း ဟင်း”

“ဒါ ငါ့ငွေတွေ မင်း မဟုတ်တာမပြောနဲ့”လို့ ဒေါသတ

တွတ်ပီစာပေ

ကြီး ပြောလာတယ်။

“ခင်ဗျား အလကားလူ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ အလောင်းကိုတောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ မစဉ်းစားပဲ လောဘစောတိုက် ငွေတွေကိုယူပြီး ပြေးလာတာပဲ။ ကျွန်တော် သည်ကိစ္စသိတယ်။ ကျွန်တော် ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး... အမှန်ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတော့”

“မင်းကို တဝက်ပေးမယ်၊ ပါးစပ်ပိတ်မလား” ပေါ့ သည်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကောင်းပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သည်နေရာမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ရှိတယ်လေ။ သူ ကျွန်တော့်ကို ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပေးမလာနိုင်ဘူးလို့ တထစ်ချ ယုံကြည်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သည်တော့ အင်းပေါ့၊ နို့ပေမင်းလို့ သူ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး အရှက်မရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်လာတယ်လေ။

“ဘယ်လိုလဲ ပြောပါဦး”

“လန်ဘားတို့ကြားအောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ငွေတစ်ဝက်ပေးဖို့ တောင်းတဲ့ပုံစံနဲ့ လုပ်လာတယ်လေ။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း အဲလိုအော်ခိုင်းတယ်၊ ပြောခိုင်းတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို သူ ရိုက်နှက်ပြီး အတင်းအကျပ် အော်ပြောခိုင်းတာ ပေါ့”

“တကယ်တော့ သူကယောက်ျားလေ။ ကျွန်တော်က မိန်းမပဲ။ သူ့ကို ဘယ်ယှဉ်လို့ ဖြစ်မှာတုန်း၊ ကျွန်တော်လည်း အတော် ကလေး နောင်တရသွားတယ်။ သည်တော့ ညဏ်တဖျိုးသုံးရတယ်။

သူ့အလိုကို လိုက်ခဲ့ရတယ်။ အလိမ္မာသုံးခဲ့ရတယ်။ သူ ကျွန်တော့် ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီဆိုတဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော် သူ့ငွေတွေယူပြီး အဲဒီက ပြေးထွက်ခဲ့တာပဲလေ။ နို့တောင်မှ ယကွ ကျွန်တော့်ကို အသေအလဲ လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တောတောင်ထဲမှာ သွားရင်းလာရင်း သူနဲ့တနေ့မဟုတ် တနေ့ပြန်တွေ့နိုင်တယ်။ သူလက်က ပြေးလွှတ်မှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ သည်တော့ သူ့ကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ပြေးထွက်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် သူလက်က ပြေးလွှားနေခြင်းမလုပ်လေတော့ဘဲ သူ့ကိုပြန်ပြီး ရောင်းမြောင်းခဲ့တာလေ။

သူထင်တာက ကျွန်တော် သူလက်ကအလွတ်ပြေးနေတယ်ပေါ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုနောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာ သည်လိုနဲ့ ကံအားလျော်စွာပဲ မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုမယ် သူ ရေသောက်နေတုန်း ဝံကောင်နဲ့တိုးပါလေရော၊ သူ ဝံကောင်ထိုတော့ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဝံကောင်ကလည်း သူ လွတ်မြောက်နေအတွက် ယကွကို သတ်ပုတ်ကာ ပြေးသွားတယ်လေ။ သူမျက်နှာမယ် ဝံကုတ်ဒဏ်တွေ ဝရပွဲပဲ။ သည်အချိန်ကို ကျွန်တော် အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့ကို ဒါးမြောင်နဲ့ ဒါးကြားထိုးသတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ခုလိုမလုပ်လျှင် သေသူက ကျွန်တော်ဖြစ်တော့မှာလေ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ထိလတ်ရောက် လူသတ်

၁၉၀၊ ခုန့်သောအမှားနှင့် သားတောင်

လိုက်တယ်ဆိုတော့ ကြောက်သွားတာပေါ့။

ကျွန်တော် တခုသိလိုက်ရပြန်တာက ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးတို့ ခြေရာခံလိုက်နေတယ်ဆိုတာပဲ။ သည်တော့ ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲနေရတာပေါ့။ ဘယ်လိုလွတ်အောင် လုပ်ရမလဲစဉ်းစား နေတုန်း။ သူနဲ့တွေ့တာပဲ . . .

သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့ကောင်မလေးလို့ထင်နေတယ်လေ တကယ်တော့ သူ့ကောင်မလေးသေသွားပြီးဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရလက်ခံသွားတာ။ ကျွန်တော် သူ့ကောင်မလေးသေသွားတယ်ဆိုတာ သိခဲ့သူတို့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမက သူ့ကောင်မလေးလေ။ ကျွန်တော် သူ့ကောင်မလေးကိုတွေ့ပြီး အကြံရလိုက်တာဆိုတော့ အဲဒီအချိန်က သူ့ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာက ဆွဲယူပြီး လျှို့ဝှက်စုတ် ပစ်ချခဲ့တာလေ . . .”

“ကဲ မင်းဆက်ပြောပါဦး သူ(မိုးခွေး)နဲ့တွေ့ပြီး ဘယ်လိုတွေ့ ထပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သူက, သူ့ကောင်မလေးလို့ထင်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွားပုံပဲ။ သူ့ကောင်မလေးကို သူသိပ်ချစ်ပုံ ရတယ်လေ။ သည်တော့ ကျွန်တော်က-

ခင်ဗျားကောင်မလေးသေပြီလေ။ ဘဝသစ်တစ်ခု ပြန်စပါ

လား။ ကျွန်တော် အော်လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ။ သည်တော့ သူ စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမက သို့ပြောပြီး မိုးခွေးကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် ပြုံးမိကြသေးလေ၏။

“မင်း တကယ်ပဲ သူနဲ့အော်လုပ်မလို့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

“နို့ဖြင့် . . .”

“ကျွန်တော် ဦးလေးတို့လက်က လွတ်မြောက်ချင်တယ်လေ။ နို့ကြောင့် သူ့ကို အယုံသွင်းစည်းရုံးရတာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် သူမကိုကြည့်ပြီး သဘောကျမိလေတော့၏။ အတော်လည်တဲ့ မိန်းမပါကလား။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် မီးလောင်ကုန်းရွာပြင်က သုသာန်ဧရိယာ လာမယ့်သုံးရက်မယ်တွေ့ကြမယ်။ ခုတော့ ရှင် အဲဒီဦးလေးကြီးတွေကို သည်က ပြန်ခေါ်သွားချေလို့ ပြောတော့ သူက- ‘အင်း’တဲ့လေ

သည်တော့ ကျွန်တော် သည်အပင်ကြီးပေါ်က ဝက်ဝံသိုက်မယ်တက်ပုန်းနေလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ သူက လူရှောင်လေပဲ။ လူညှံလေပဲ။ ဘာမှ

၁၉၂ ခုနှစ်သောအခါနှင့် သားတောင်

သုံးစားလို့ရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလဲ”

“နို့ နေပါဦး မင်း သည်ငွေတွေကို ဘာလို့လိုချင်တာ
တုန်း၊ သူများငွေတွေလေ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ခုမှ ကျွန်တော်ပြောလျှင် ဦးလေးတို့ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာများတုန်း”

“သည်ငွေတွေကို ကျွန်တော် လိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး”

“နို့ဖြင့် - - ”

“အဲဒီသေသွားတဲ့ ကုန်သည်လူကြီးက ဖေဖေမိတ်ဆွေလေ၊ သူမယ်
သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ကို ဖြန်ပေးချင်လို့ ခုလိုလုပ်ရ
တာပါ”

“ဟေ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူမကို အံ့သြတကြီးကြည့်မိကြ
လေ၏။

သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူမ လိမ်လည်ပြောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း၊ ကျွန်တော်တို့ အကဲခတ်
မိကြလေ၏။

တကယ်တော့ သူအဖေ ဦးလှိုင်ချစ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပါ
သည်။ လွန်မင်းစွာ ခင်မင်ကြပါသည်။

တွတ်ဝီဇာပေ

သူ့တွင် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိသည်ကို မသိခြင်းသာ
ရှိချေ၏။ သူ့အဖေသည် လွန်မင်းစွာ ရိုးသားဖြူစင်သူဖြစ်၏။
သဘောမနော ကောင်းသူဖြစ်၏။ လုံတိုင်းအပေါ် ကူညီတတ်သူ၊
ကူညီလိုသူဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ သူသမီးဖြစ်သူသည် ဗုဒ္ဓသောစကားပြော
နေခြင်း ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟုသာ တွက်လိုက်မိလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ယုံတယ် သည်တော့ မင်းသည်ငွေတွေ
ယူပြီး သွားတော့ ငါတို့သည်မယ် နေခဲ့ဦးမယ်၊ အမဲပစ်ကြချေဦး
မယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် သူမက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“မဖြစ်ဘူး၊ ဦးလေးတို့ ကျွန်တော့ကို ကူညီမှဖြစ်မယ်၊
လမ်းမှာ အန္တရာယ်မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ဦးလေးတို့ ယုံကြည်လား၊ ပြီး
တော့ ကျွန်တော် လိမ်ညာပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဟင်း ဟင်း
အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ဦးလေးတို့လဲ ကျွန်တော့ဖေဖေကို သိတယ်၊
ခင်တယ်ဆို ဖေဖေမျက်နှာနဲ့ ကူညီသင့်တာပေါ့”

“ဟေ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ သည်ငွေတွေကို ဦးလေးတို့က ဖေဖေဆီ
အရောက် ပို့ပေးသင့်တာပေါ့”

တွတ်ဝီဇာပေ

အလိုလေးဈာ တကယ်ပဲ သုမဖြစ်နေပါကောလား။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သုမကို စိတ်စမ်း
လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။

တကယ်တမ်း ကျွန်တော်တို့ပြောသလို ငွေတွေယူပြီး ထွက်
သွားမည်ဆိုလျှင်မြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ လုံးဝလက်ခံမည် မဟုတ်
ချေ။ လစုတော့

သုမသည် ရိုးသားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါကောလား။
ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သုမကိုကြည့်လိုက်လေပြီး ပီတိဖြစ်
မိကြ၏။

သုမသည် သုတစ်ဦးကောင်းစို့အတွက် ဘဝနှင့်ရင်းနှီး
ကူညီလိုက်သူဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ သုမအပေါ်ကော ဘယ်သူတွေ
က ဘယ်လိုသဘောထားကြမည်နည်း။ သို့မစင် သုမကို အပြစ်ရှိ
သူဟု ယူဆကြပါလိမ့်မည်နည်း။

ဥပဒေရဲ့အဆုံးအမကို သုမမယူရမည်သာ ရှိချေတော့၏။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား လေးစား
ကြိုးစားလျက်
ကိုရိုက်
(22-9-2007)
2:30 pm.

ထွက်ပီစာပေ

ထွက်ပီစာအုပ်တိုက်တွင် ရရှိသော စာအုပ်များ

၀၁။	ဘီကြာကွေး	တွေ့ရဉ်းရုဉ်းတကလေးတွေ	၄၀၀ ကျပ်
၂။	ဘီကြာကွေး	ချက်စီကောက်တစရာ	၄၀၀ ၊
၃။	ဘီကြာကွေး	ရယ်စရာလေးခွင့်(၁)	၅၀၀ ၊
၄။	ဘီကြာကွေး	ခွံအပြင်ကထွက်ကြည့်ပါ	၆၀၀ ၊
၅။	ဘီကြာကွေး	ရယ်စရာလေးခွင့်(၂)	၆၀၀ ၊
၆။	ဘီကြာကွေး	နတ်ဇွတ်ကြောင်နိုင်စေ	၄၀၀ ၊
၇။	ဘီကြာကွေး	ငယ်မငယ်သွေး(၁)	၇၀၀ ၊
၈။	ဘီကြာကွေး	ငုတ်တုတ်ထင်မှားနေတော်များ	၁၀၀၀ ၊
၉။	ကိုရိုက်	ကြုံဆုံခဲရုအိုးဘဝ	၅၀၀ ၊
၁၀။	ကိုရိုက်	၂၀၀၁ ခုအိုးများ	၇၀၀ ၊
၁၁။	ကိုရိုက်	သေမင်းတမန်ပုဆိုး	၇၀၀ ၊
၁၂။	ကိုရိုက်	စိတ်ကြိုက်ပုဆိုး	၈၀၀ ၊
၁၃။	ကိုရိုက်	အင်ကြင်းဝတ်ပါ	၆၀၀ ၊
၁၄။	ကိုရိုက်	မထူးဆန်းသောဝတ်စုံလွှာ	၄၀၀ ၊
၁၅။	ကိုရိုက်	လောကဇာတ်မြန်	၆၀၀ ၊
၁၆။	ကိုရိုက်	အင်စိုစွပ်ကောကောယာတရ	၇၀၀ ၊
၁၇။	ကိုရိုက်	အစေ့သိလျှင်ဘယ်သို့နေမည်	၃၅၀ ၊
၁၈။	ကိုရိုက်	မေတ္တာစွမ်းရည်နှင့်ပုဆိုးများ	၇၀၀ ၊
၁၉။	ကိုရိုက်	အပြန်အတေး	၃၅၀ ၊
၂၀။	ကိုရိုက်	ရုတ်နာဖြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နတ်များ	၇၀၀ ၊
၂၁။	ကိုရိုက်	ထူးဆန်းသောနှုလုံးသားနှင့်လူ	၇၀၀ ၊
၂၂။	ကိုရိုက်	ကံကြမ္မာ၏သားကောင်	၇၀၀ ၊
၂၃။	ကိုရိုက်	တစ်ယူသန်	၇၀၀ ၊
၂၄။	ကိုရိုက်	သားကောင်တစ်ဖြစ်လဲပုဆိုး	၇၀၀ ၊
၂၅။	ကိုရိုက်	အချိန်တစ်စွဲပုဆိုးများ	၄၀၀ ၊
၂၆။	ကိုရိုက်	နှစ်မြှော်ညာဉ်	၇၀၀ ၊
၂၇။	ကိုရိုက်	လောကသားကောင်	၇၀၀ ၊